

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Tercer període

Sèrie P - Número 37

Dijous, 30 de novembre de 2000

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 25, segona reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2001 (tram. 200-00025/06) (p. 3)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 25.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2001
(tram. 200-00025/06) (continuació)

Pel Departament d'Economia i Finances i Planificació, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. En aquesta cambra tan esplèndida... I, d'entrada, doncs, felicitats a la gent de Tarragona i de la Vall de Boí pel nomenament de patrimoni...

El president

Perdó, el de la Vall de Boí ja s'ha confirmat?

El Sr. Huguet i Biosca

Sí, sí, confirmat, sí: patrimoni universal.

Bé, dit això, quatre comentaris, perquè la conselleria d'Economia i Finances, de fet, no és tant en relació als números de la mateixa conselleria, sinó a la gestió que en fa, del pressupost, i per tant, seran alguns comentaris col·laterals complementaris del que va ser el nostre discurs d'ahir. Alguns aspectes del mateix informe presentat per la conselleria..., jo crec que la gestió pressupostària que es fa, i també l'informe que es fa, parteix d'algunes xifres que són incorrectes, per tant, es demanaria per part nostra..., entenem que caldria ser més crític en les xifres quan es presenten en els pressupostos.

Parlàvem ahir, per exemple, del factor inflació, del factor inflació diferencial, que per primera vegada reconeix el dígit, però en canvi no es prenen, llavors, les mesures per combatre aquest dígit diferencial que té Catalunya. Per tant, aquí hi hauria un element de discrepància i de crítica a la forma d'enfocar-ho. És evident que aquesta inflació diferencial té uns efectes i té unes causes, i ho dèiem ahir però em sembla que és bo repetir-ho perquè la conselleria d'Economia d'alguna manera també és de Planificació i per tant és la que analitza el comportament i determina les macropolítiques econòmiques de tot el Govern. Els efectes..., dèiem que en el cas de la inflació dels carburants era evident que hi

havia uns sectors autònoms –pagesia, pescadors, transportistes– afectats i que les mesures eren insuficients, les mesures per compensar això, i per tant, diguem-ne, això hauria de ser lògic, haver-ho contemplat en algun àmbit del pressupost, cosa que no s'ha fet.

També dèiem que hi ha un factor causal que és el tema de la presència d'oligopolis importants en l'àmbit dels serveis, que, de fet, el que han fet és eliminar competència, i que, d'això, n'és corresponsable..., en la mesura que el Govern de Convergència i Unió ha participat i ha donat suport a algunes d'aquestes privatitzacions sense liberalització, doncs, n'és corresponsable. I per tant, entenem que aquests elements..., ja és més lògic que no arribi fins al punt de ser auto-crític en l'informe, però sí constatar les causes per què hi ha aquesta inflació, no simplement limitar-se a posar que hi ha la inflació sense assumir-ne ni les conseqüències, amb mesures correctores, ni les causes que determinen aquesta inflació. Això, d'entrada.

Després és evident que..., també comentàvem quant a política econòmica el fet que la Generalitat no s'ha distingit –i en aquest cas el Departament d'Economia, la part que li toqui; també tocaria en part a Indústria, això– per una política prou intel·ligent o agressiva de captació de sectors emergents, de sectors punta, de nova economia, d'economia basada en les noves tecnologies. I en aquest sentit, doncs, els informes publicats recentment tant per l'Ajuntament de Barcelona, on s'alertava sobre el risc que es perdés el tren en un àmbit d'importància creixent com aquest...

I el fet que hi hagi hagut aquesta atracció de la capitalitat política de Madrid cap a aquest sector de la nova economia ha fet que la situació a Catalunya realment sigui bastant penosa en aquest àmbit. Per posar un exemple o una comparació: Israel, amb 6 milions d'habitants, té quaranta empreses cotitzant al Nasdaq, mercat d'empreses tecnològiques, i cada any es creen 1.500 *start-up* tecnologies gràcies al finançament de cent trenta fons de capital risc. Catalunya no estem ni al Nasdaq ni tenim aquesta creació de centres tecnològics, i, per descomptat, estem molt lluny del tema del capital risc, que després en parlarem quan parlem de política financera.

Per tant, entenem que des d'aquest punt de vista s'està perdent el tren en una sèrie d'àmbits i això afecta la planificació, afecta una mica una visió de l'economia del conjunt, i que, per tant, sí que depèn substancialment de la conselleria d'Economia i Finances, almenys les grans línies que s'han d'emprendre des del punt de vista de política econòmica.

Hi havia –i ahir ho apuntàvem molt breument– també una discrepància en relació amb les xifres oficials sobre el creixement del PIB i del PIB a Catalunya. Vejam, el que està clar és que les xifres reals que presenta la conselleria no s'adeqüen –les xifres nominals– a la realitat. De fet, per un cantó –dèiem ahir–, el numerador està artificialment inflat, perquè, doncs, la nostra ràtio d'activitat comptabilitzada submergida és més alta que la mitjana de l'Estat, on hi ha molta activitat submergida que no figura.

Per tant, aparentem un PIB més alt del que en realitat tenim.

També hi ha el factor de la població. Aquí el fet de rebre..., la zona de l'Estat amb més immigració extracomunitària, alguna de la qual ni tan sols censada..., està impactant el denominador, inflant-lo més. Per tant, el tenim, el nominal, per sota del que és real i, per tant, dóna unes xifres de pujada de creixement del PIB que no corresponen a la realitat. I em sembla que aquestes coses, una bona anàlisi crítica econòmica, quan a més hi ha hagut, hi ha estudis, fins i tot encarregats per la mateixa conselleria que ho diuen així..., em sembla que caldria incorporar aquests elements a l'anàlisi, ser una mica més acostats a la realitat científica i no pas diguem-ne vestir números simplement per justificar després determinades partides pressupostàries o determinats increments en base al PIB quan en realitat el PIB és un altre, el PIB real és un altre.

Podríem afegir-hi altres elements: el fet de la natalitat més baixa a Catalunya que ha ajudat a donar la sensació de creixement de la riquesa *per capita*, etcètera, etcètera. Per tant, doncs, seria un element també de desmitificació de les xifres oficials presentades per la conselleria d'Economia en els seus pressupostos.

I pel que fa a la balança fiscal no entraré en les xifres habituals, però sí que també amb estudis publicats es demostra com les xifres nominals també haurien de ser, fins i tot, ampliades. I això crec que si –ho repeteixo– vostès encarreguen estudis, almenys després assumeixin les conseqüències d'aquests estudis, incorporin-les als seus informes oficials. Què diu aquest estudi publicat i encarregat per vostès que s'ha publicat a *Nota d'economia*? Doncs diu que hi ha d'haver un correctiu en el tema de balanç fiscal, un correctiu a l'alça. Per què? Perquè hi ha..., Madrid aparenta que paga més impostos dels que paga en realitat, perquè hi ha el factor capitalitat; hi ha una sèrie d'empreses que estan a Catalunya que cotitzen allà; això significaria un increment per a Catalunya de concretament 29.000 milions de pessetes més, si es tingués en compte això.

Hi ha el factor de la..., també ja ho dèiem abans, del frau fiscal, és a dir, el compliment fiscal territorial..., Catalunya compleix fiscalment un 11% per sobre de l'Estat; això voldria dir, doncs, que si tinguéssim en compte aquest factor caldria també afegir un percentatge, concretament serien 55.000 milions més, per arranar el que significaria..., si ens igualéssim totes les comunitats autònomes amb comportament fiscal, és a dir, quant a comportament fiscal o compliment fiscal territorial.

I finalment el factor que incideix més és la paritat de la pesseta, que evidentment el preu de compra..., aquí el nivell de vida és més alt i, per tant, no es compra el mateix amb una pesseta aquí que amb una pesseta a una altra banda de l'Estat.

Tot plegat, això faria que..., sumant aquests tres conceptes, s'arribaria a un afegit al dèficit fiscal de 293.000 milions de pessetes. Per tant, em sembla que, si hi ha estudis que demostren això, home!, el lògic seria reflectir-ho en l'Informe d'Economia i Finances a l'hora de plantejar el projecte de llei de pressupostos.

En aquest sentit, també destacar el fet que –i això és ja un clàssic– el nivell d'inversions de l'Estat continua sent baix aquest any, i això diguem-ne sí que es retrata en les xifres que habitualment la conselleria publica al mateix informe i a la memòria, concretament a l'Informe econòmic del pressupost.

I ja entrant més en qüestió de gestió pressupostària, un cop més, seria repetitiu, però em sembla que ho hem de tornar a dir, el fet que les liquidacions no s'adeqüen sistemàticament en dos o tres àmbits al que està previst. I quan ja hi ha uns clàssics, com són les taxes de joc, com són les transferències pels serveis de Seguretat Social, i coses que han estat fins i tot advertides des de la Sindicatura de Comptes, en un sentit que es rectificués, i cada any es van repetint els mateixos errors, només hi ha una explicació, i és que s'utilitzen aquestes desviacions per maquillar xifres pressupostàries; no hi ha altra explicació que aquesta quan les desviacions són les mateixes i sempre seguides.

Comentàvem, també, que, quant a la política d'economia i finances, nosaltres seriem partidaris –i això no s'ha reflectit en aquests pressupostos– d'incrementar el nombre de deduccions. Nosaltres, quan parlem de l'articulat, ja explicarem amb detall quines són les propostes que fa Esquerra per incrementar el nombre deduccions, bàsicament amb destinació social. I dèiem que hi ha una sèrie de comunitats autònomes que ens superen en aquest àmbit: Aragó, Balears i València, per exemple, plantegen deduccions per subjectes passius d'edat superior a 65-75 anys; Aragó, Balears i Madrid, per minusvàlids, invidents, mutilats o invàlids; Balears, per despeses de custòdia de fills de 3 a 6 anys, també per estudis de fills a fora del lloc de residència; Múrcia, La Rioja i Comunitat Valenciana, també deduccions per habitatge habitual o altres habitatges, i finalment Múrcia i la Comunitat Valenciana, també deduccions per donatius.

És evident que no ens podem plantejar les deduccions en tots els àmbits, però també està clar que Catalunya només apareix en un dels rengles d'aquell llistat de deduccions. Per tant, entenem que queda molt per sota de les possibilitats que hi ha, de la sensibilitat social que hauria d'haver-hi a l'hora d'aplicar aquestes deduccions. I no s'hi val a dir que aquí ja ho fem a través de les prestacions socials, perquè, tant d'Ensenyament com de Sanitat, d'això se'n podria parlar molt, i en tot cas això és un dret universal, en principi, que hi és a tot arreu. Per tant, aquest seria un altre element discutible o criticable de la forma d'enfocar els actuals pressupostos.

No entrarem, ja, en els clàssics dèficit i deute, que ja en vam tenir ocasió de parlar clarament, doncs, al llarg del debat d'ahir.

I deixin-me concretar un parell de qüestions, quan es diu que nosaltres insistim que no hi ha una acció prou decidida per part de la conselleria en el conjunt del Govern per tal de contenció de la despesa. És a dir, hi ha..., ahir se'ns va dir –el conseller– que el tema del Cat 21 és un tema que s'aplicarà l'any que ve –això és evident–, però jo crec que pretendre aplicar un programa ambiciós de treball per programes, per objectius, programes i calendaris, quan es

té una pràctica de... Veiem cada una de les memòries de cada conselleria amb una manca de transparència en el sentit que els objectius no queden vinculats a una part de pressupost controlable i on moltes qüestions es repeteixen en diversos àmbits, i per tant, no hi ha una coordinació. Ho dèiem l'altre dia: la dificultat de coordinar els temes de formació entre..., almenys clàssiques... —esperem que canviï—, però almenys fins ara la tradicional dificultat de coordinar formació ocupacional amb formació professional, o, dintre del mateix Departament de Treball, àmbits diversos intervenint amb el mateix tipus de programa de suport a l'autoemprenedor.

És a dir, si ja partim d'una sèrie de disfuncions en l'actual Administració, que no es canvien, que passa anys, els anys van passant i cada pressupost no es veu diguem-ne que la gestió d'aquestes incongruències canviï, doncs estem davant d'una dilapidació de mitjans públics, no?, perquè estem segurament repetint, duplicant, triplicant esforços, triplicant personals en temàtiques que es podrien, doncs, fer d'una forma més eficient.

O el tema de supressió d'organismes inútils, no? Aquest any han suprimit l'Incanop; doncs, escolti, al costat de l'Incanop n'hi podria haver uns quants més que tenen el mateix rang, pocs diners, quasi tots dedicats a lloguers i a personal, i que el sector que teòricament hauria de rebre els beneficis d'aquests instituts no els rep perquè pràcticament no hi ha pressupost per anar destinat.

En aquest sentit, nosaltres tornarem a plantejar la supressió de l'Incavol, concretament, i d'algun altre institut, com el de Promoció del Cooperativisme, on 88 milions no justifiquen en absolut la permanència d'un organisme que el millor que podria fer és desaparèixer i, en tot cas, traspasar-se aquests milions al Consell de Cooperatives de Catalunya o a les cooperatives de treball associat, que en farien un ús molt més eficient i sense que això recaigués sobre funcionaris, ampliació de funcionaris i de burocràcia inútil. Per tant, això fa anys que es diu; l'únic petit detall que han tingut és suprimir aquest Incanop, això ho ha fet la Conselleria d'Ensenyament, però, lamentablement, recordo haver tingut un discurs, un debat amb el senyor Macià Alavedra. N'hem de parlar, d'aquest tema; té raó vostè, n'hem de parlar. Fa anys, es va crear aquella famosa direcció —això, és antològica, aquesta—, famosa direcció de desburocratització; és a dir, per desburocratitzar creem un buròcrata més, no? Això va ser genial, aquesta és antològica, per passar als annals, en fi, de l'Administració, no? I així es va acabar, no?

Per tant, en fi, jo veig, francament, la distància que hi ha entre l'explicació que ara sí que ho faran bé a partir del Cap 21 i el que estan fent al dia a dia és tan bèstia, és tan gran que un ja no s'ho creu, diguem-ne, no es creu que realment estiguin fent esforços reals per avançar en una línia de simplificació i racionalització de l'Administració, i això ens costa, això costa car. I em sembla que Economia i Finances hauria de disciplinar el conjunt d'activitats dels departaments en aquesta línia de contenció.

I llavors, és clar, mireu les despeses i fent seguiments, ja, així de grans sèries, de l'any 97 al 2001 hi ha una sèrie de despeses d'aquestes corrents que es desapareixen, no? Moltes..., jo n'hi citaré unes quantes que s'han disparat per sobre del 25% en aquests cinc anys: comunicacions, 52%; subministraments, si estem parlant d'aigua, electricitat, doncs, estem parlant de programes de contenció o programes d'estalvi i, que jo conegui, no n'hi ha cap, diguem-ne, aplicat als edificis, a tots els serveis de l'Administració, tant d'electricitat com d'aigua, com coses tan simples com, en fi, l'ús d'aigua, diguem-ne, en els edificis públics. Subministraments, doncs, 46% de pujada; lloguers de béns mobles, 136%; lloguers de béns immobles, més del 25%; atencions protocol·làries, 37%; reunions i conferències, 98%; seguretat, 29%, i al capítol ja més de sous, el que puja per sobre de la mitjana, curiosament, és el d'alts càrrecs, 26,7%, els altres no, pugen per sota d'aquest límit que hem marcat del 25%.

Per tant, escolti, diu: «No, no es pot contenir la despesa corrent perquè així eliminem serveis a la població.» Estem parlant de dues coses diferents: aquesta despesa corrent, molta d'ella és perfectament contenible amb una bona gestió —amb una bona gestió—, amb una bona línia de relació entre Administració i sector privat, que és —diguem-ne— el promotor o, en fi, el subministrador d'aquests béns o serveis que es compren. Quan les concessions, quan les compres es fan amb tan poca transparència, com molts cops ha dit la Sindicatura de Comptes en els seus informes, què es provoca? Es provoca un encariment del producte, es provoca un encariment que acaba revertint amb costos més elevats i, per tant, amb una disparada de les despeses corrents de la mateixa Administració. Per tant, aquí no hi ha una línia de contenció que hauria d'encapçalar i hauria de liderar la Conselleria d'Economia i Finances, que és el que estem discutint en aquests moments.

I finalment, permetin-me, també, un parell de comentaris més. Un amb relació al fet que la Conselleria d'Economia i Finances hauria d'encapçalar grans temes vinculats a qüestions claus del país; un li pertoca per competència, que és el cas de la intervenció en el tema de caixes d'estalvi; ens hem queixat diverses vegades que crec que aquest tema, evidentment, nosaltres no estem per la partidització de les caixes, com s'ha produït en altres llocs de l'Estat, però aquí hi ha una política de *laissez faire*, *laissez passer*, és a dir, no fer res, i entenem que les caixes tenen un punt de partida fundacional que és de funció social, i la llei de caixes catalana hauria de tenir alguns retocs per garantir, per blindar aquesta funció social, evitar-ne possibles temptacions de privatització i, per altra banda, que la funció de les caixes és més coordinada sense interferències partidistes però sí coordinada amb els grans reptes, amb les grans necessitats estratègiques que marqués aquest Parlament o el mateix Govern. I això, sistemàticament, se'ns diu que no es vol tocar —que no es vol tocar—, quan arreu de l'Estat s'han tocat fins i tot en línies molt més intervencionistes que

nosaltres no estem d'acord a arribar fins a l'extrem que s'han tocat en altres bandes.

Però entre tant i tan poc hi ha una distància, i hi ha una rotunda negativa sistemàtica a abordar aquest tema. I un cop més, doncs, aquest any..., evidentment, ara estem discutint l'esmena a la totalitat, però ni en la Llei d'acompanyament ni en la línia, diguem-ne, d'acció econòmica i política que es diu que es marca en aquesta, en l'apartat precisament dedicat a finances, diguem-ne, a política financera, ordena controlar i inspeccionar caixes d'estalvi. Home, doncs, francament, no sé fins a quin punt aquesta competència l'estaran exercint gaire, aquesta és la trista realitat. Per tant, doncs, dubtes amb relació a la tasca que realment s'està fent en l'àmbit de les finances.

I un altre tema que sí que depèn de la Conselleria, i la insistència nostra en aquest tema, més que tot perquè hi ha un precedent i entenem que és una mica un frau a l'elector, no? Nosaltres..., per primera vegada, si no ho recordo malament, en l'informe es ratifica que hi ha un 0,5% d'inflació diferencial. Doncs, bé, amb aquesta dada a la mà, tres mesos abans de les eleccions, el Govern –de les eleccions del passat Parlament de Catalunya– va fer una puja als pensionistes miserable, diguem-ne, de 6.000 pessetes a l'any, que ni tan sols servia per assumir la inflació només de dos anys, però no per posar al dia el cost de la vida diferencial. I, bé, aquesta puja puntual no ha tingut continuïtat, quan altres comunitats autònomes, com Andalusia, sí que han fet, per llei, un complement a les pensions, doncs, més mal situades, en aquest cas les no contributives. Jo entenc que això és dir molt poc a favor del partit del Govern, no? Jo crec que la partida que pot significar fer fix un complement de pensions és d'una lògica tan aclaparadora, sobretot quan hi ha el precedent d'haver-ho utilitzat d'una forma clarament electoralista tres mesos abans d'unes eleccions al Parlament de Catalunya. Això, jo crec que és bastant impresentable i em sembla que tocava dir-ho aquí encara que el públic no sigui molt ampli, però em sembla que ho havíem de dir.

Per tant, aquesta és la qüestió, i última qüestió que entenc que també té una vessant, podria tenir una vessant pressupostària, però que, almenys des de la part del Grup d'Esquerra Republicana, podríem perfectament assumir, que és si hi hagués una voluntat política d'iniciar un pla de rescat de les autopistes a Catalunya, almenys les autopistes que són de concessió de la Generalitat. I això, si ha de passar per endeutament, un endeutament que és perfectament recuperable, i això està demostrat amb estudis, amb uns anys vista, doncs, podria passar i tindria el suport de la gent que estem per liquidar aquest model absolutament penós i discriminatori, dual, en què una part de l'Estat, és a dir la majoria, no paga peatges, i els que som a Catalunya paguem peatges. I això és voluntat política, perquè els diners, amb un programa concret, diguem, hi ha estudis perfectament fets que demostren que es pot recuperar amb pocs anys la inversió que significaria o els diners que significaria rescatar aquests peatges. Per tant,

això és una cosa que seria una gran decisió, que acabaria revertint, evidentment, acabaria essent responsabilitat del conjunt del Govern, però concretament de la Conselleria d'Economia i Finances, i entenem que en no fer aquesta política no estem abordant un dels grans temes de discriminació d'aquest país i dels seus ciutadans.

I finalment, un breu comentari, perquè ja és un clàssic repetidament, sobre l'Institut de Crèdit de Finances i l'Institut de Crèdit Agrari. Nosaltres creiem que, en fi, les entitats sobretot l'ICF, l'Institut Català de Finances, ha anat incrementant el seu pes, i nosaltres ho veiem positiu. Nosaltres sempre hem dit que caldria que l'Institut Català de Finances tendís a ser un banc públic de Catalunya i, per tant, dotar-lo encara amb més recursos i amb més funcions, i, en tot cas, del que ens queixem és que segurament les línies que fa de crèdit no acabin de lligar ben bé amb les necessitats, i la prova d'això és que es va habilitar una partida destinada a les PIME que no ha estat pràcticament utilitzada. Això vol dir que alguna cosa no quadra, és a dir, si el tipus de política que es fa és excessivament similar a un banc qualsevol, evidentment, aquest tipus de crèdit no tindrà cap èxit.

No estem demanant alegria, alegria a l'hora de donar crèdits. Una entitat financera ha de ser seriosa i rigorosa, però aquesta entitat financera, en tant que és pública, hauria de tenir unes prioritats i unes finalitats marcades, i les prioritats, per a nosaltres, per al Grup d'Esquerra Republicana, són el suport a la petita i mitjana empresa, també la idea d'engegar projectes de capital-risc, aquest problema que tenim en aquest país que les idees, quan una persona té un projecte i va a un banc, el que primer li demanen és hipotecar els seus béns. Això no funciona, això; arreu d'Europa, i ja no parlem a Estats Units, una persona amb una idea troba diners, i això no pot ser que un país amb tanta capacitat de capital humà, amb tanta capacitat emprenedora a l'hora de les idees no tingui on recolzar-se i hagi d'empantanegar la seva casa, el seu cotxe o el que sigui per poder tirar endavant el negoci, amb la qual cosa el 80% d'idees de negocis no es porten a terme, sobretot de gent jove, perquè a darrere no hi ha un recurs econòmic.

Jo crec que aquest problema no està ben abordat. Hi ha, en aquests moments, algunes iniciatives de tipus privat, però tots sabem que hi ha algun capital-risc públic, però que són, no per a PIME, no per a micro-empresaris, perquè aquest és el problema. És clar, els pocs capitals-risc que hi ha aquí són..., i estem parlant de qüestions d'envergadura i, per tant, en canvi, manca aquest capital-risc per al microemprenedor i hi ha una part d'aquest capital-risc que segurament el privat no ho assumirà mai, que és el capital llavor, que a Estats Units ho fa l'agència de la petita empresa directament a les primeres fases, i quan hi ha l'arrencada després ja hi intervenen els *business angels*, que són aquests inversors privats que llavors sí que ja veuen que arrenca una empresa i vénen al darrere. Però aquí, sense la llavor primera, sense la primera llavor és impossible passar a la

segona fase, i aquesta qüestió no ha estat abordada, és un gran repte pendent que quan ens omplim la boca de la gent, de la societat civil i de la importància de la capacitat innovadora de Catalunya, al costat no li posem els mitjans perquè aquesta capacitat pugui tirar endavant.

Per tant, entenc –i amb això acabo, senyores i senyors diputats– que la política, en aquest cas financera, de la Generalitat –i m'he centrat molt en aquesta política de la Conselleria d'Economia i Finances– no està a l'altura de les circumstàncies pel que fa a aquests aspectes de funció de l'ICF i d'altres iniciatives que podria haver-hi per cobrir aquesta vessant, doncs, que afecta tant l'estructura econòmica de Catalunya que és la petita i mitjana empresa.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Ara, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, en primer lloc, vull dir que entenc l'absència del conseller Mas aquí entre nosaltres pel cansament físic de la reunió d'ahir –va contestar a tothom–, no pas un cansament intel·lectual, però que, donada la càrrega i la intensitat de la reunió d'ahir, doncs, evidentment, entenc que no sigui aquí escoltant els arguments de l'oposició. Una cosa és que entengui i una altra cosa és que li recordi que dintre del seu salari, i sobretot del plus fatiga d'escoltar l'oposició, entra també dintre de les seves responsabilitats.

La segona reflexió és que seguiré també la metodologia del senyor Huguet pels danys col·laterals que aquestes partides del Departament d'Economia i Finances travessen al conjunt dels diversos departaments i la repercussió que tot això té a les necessitats i anhels de la gent. Però també ho faré perquè avui la confrontació –confrontació política noble– és justament amb el Grup de Convergència i Unió i també amb el Grup que li dona amablement el seu suport, el Partit Popular, que –com jo definiria, sempre d'una manera col·loquial i castissa– significa una mena de bota malaia –de manera castissa dic, senyor Curto–, però que, efectivament, Convergència i Unió, seguint també el vell adagi, doncs, «sarna con gusto no pica»... Dic això donat el sentit de l'humor que té el Partit Popular, cosa que l'honora.

El Departament d'Economia i Finances té una important tasca de proposar el caràcter general i concret del pressupost de la Generalitat i la gestió global dels recursos financers, entre altres qüestions. Diguem que és l'*alma mater*, la mare nutricia de l'economia domèstica, de la casa. I no són, però, atribucions tècniques, encara que necessitin la precisió tècnica, comptable, donat que aquestes res-

ponsabilitats essencialment són polítiques. Primer, perquè el Departament és o hauria de ser un instrument polític que exercís la primacia de la política, i segon, pel present i la hipòtesi de futur del conseller Mas, a qui realment i personalment, i sense cap tipus de retranca, doncs, li desitjo que arribi allà on li sigui possible.

Bé, suposo que els números que tenim damunt la taula tenen la intenció de referir-se al quadre econòmic general. I la primera consideració –sempre al meu parer– és que aquest pressupost no és, de moment –ja veurem com acaba al final, amb les esmenes d'altres i baixes–, una eina útil en el nou cicle que s'obre camí, segons uns, o en la reducció del creixement, segons d'altres. En qualsevol cas, ja sia en portes d'un nou cicle o de ralentització de l'economia, el cert és que la conjuntura és sensiblement diversa de la de l'any passat.

Algunes dades solament: una inflació, aquí a casa nostra, del 4,2, desbocada i incontrolada; l'índex de la producció industrial, a mitjans de novembre, que és el més baix des del gener; el retrocés dels béns d'equip és significatiu, ja que d'un 13,2% passa, a l'octubre, al 2,2; situació preocupant per la vinculació entre béns d'equip i la nova economia; pèrdua d'alè, també, de la demanda interna... De manera que tot allò indica que la conjuntura ha variat sensiblement, tal com reconeix tot un conjunt d'analistes de les més variades escoles i de les més variades opinions. Uns diuen «canvi de cicle»; d'altres –en aquest sentit, l'informe de tardor de la Caixa de Catalunya, que van rebre tots l'altre dia– parlen de ralentització de l'economia i coses per l'estil. I estem parlant de gent acadèmicament i professionalment solvent, gent que no està «a l'albur» de les contingències polítiques, gent que analitza.

Així doncs, la novetat no està en el dinamisme i en la bonança que ahir mateix el conseller ens deia, sinó en la reducció del creixement i en la ralentització de què parlen els analistes. Situació de la qual jo no em felicito, la nova. Per què? Per les incerteses, per les incògnites que obre... Encara que no voldria tampoc fer alarmisme en aquest sentit. El nou és que, davant dels cinc anys de creixement, consecutius –i això és veritat, tenia raó el conseller Mas ahir–, portem cinc mesos consecutius d'inflació de manera desbocada. Per cert, cinc anys consecutius de creixement que han significat impressionants beneficis empresarials. Segons la Central de Balances del Banco de España..., que ho relatava abans d'ahir *Expansión*, deia: «El beneficio neto de las empresas hasta septiembre» –d'aquest any– «aumentó en un espectacular 45% respecto del mismo período del año pasado.» Davant d'això, la moderació salarial per a la gent de carn i ossos, i també dels funcionaris, i el manteniment d'unes taxes d'activitat encara molt llunyanes de les europees.

Ja hem parlat de les repercussions de la inflació en la competitivitat de la nostra economia, que impugna l'amable desig del conseller que seguim amb el ritme sostingut. I això és el que confecciona i el que conforma el pressupost d'aquest any, aquesta premissa major que estem amb un ritme sostingut. A més a més, és gairebé impossible continuar amb aquest ritme sostingut amb un conjunt de partides

com les del Departament d'Indústria, de les quals ja parlarem al seu moment, però que dit així, ras i curt, signifiquen l'1,01% del total del pressupost, que anulla, que es confronta abruptament amb el que deia el conseller que la segona prioritat és l'impuls de l'economia productiva. O sigui, estem davant d'una situació que exigeix un altre tipus de pressupost, amb altres números, i això també explica el sentit de la nostra proposta d'esmena de retorn, d'esmena a la totalitat, i no la rutina i el cansament de sempre. És veritat que s'acusa l'oposició que sempre parla de rutines, de cansament, d'esgotament, però és que és l'efecte de la causa d'una concepció rutinària que dona peu malauradament a les nostres crítiques, perquè voldríem un altre tipus de pressupost.

La inflació és la dada més preocupant i la més greu preocupació, ja que comporta la pèrdua de poders adquisitius de sous i pensions i posa en greus dificultats l'eficiència i la competitivitat de les nostres empreses. Una inflació que segurament vostès relacionaran inexorablement amb el creixement, però que no sabran explicar per què a la Unió Europea i a les regions comparables a nosaltres tenen inflacions no tan estridents, molt menors, algunes d'elles la meitat de la nostra, àdhuc sofrint-hi els efectes corrosius de l'increment dels preus del petroli. Inflació catalana del 4,2%. Compte amb Girona!, que és el 4,5%, la més alta de Catalunya; Girona, 4,5%. I salaris: els nostres funcionaris i personal laboral, del 2%. Ara bé, això possiblement té una explicació, i és que com que el paladar dels alts càrrecs és més sensible i primmirat, els seus emoluments tindran, efectivament, un augment del 12,26%, que acumulat a l'any anterior significarà a la vora d'un 30%. Per tant, trec la conclusió que no tothom té la boca horitzontal; és el dolç encís o l'eterna llei de l'embut. Si el Govern, efectivament, manté aquesta xifra del 2%, és obvi que tindrà una cascada de mobilitzacions socials que nosaltres, i més gent, recolzarem en tots els escenaris.

El Departament d'Economia i Finances té la important tasca de la gestió dels recursos; el control, pel que es veu, ja és una altra cosa, ja que per què controlar els altres si ningú vol ser controlat? Més o menys: «No t'hi fiquis, en els meus assumptes, que jo no em ficaré en els teus.» I és un pacte de les pitjors tradicions administratives, és la llei del «no t'hi fiquis», que proposo als sociòlegs. I xino-xano tota la casa ha arribat a un endeutament. I parlo i torno a parlar d'endeutament perquè avui, efectivament, la confrontació és amb el Grup de Convergència i Unió.

La xifra: 1 bilió 600.000 milions i escaig de pessetes, perquè, efectivament, aquí les coses les fem a *lo grande*, amb un cert esplendor de l'antiga Pèrsia. Després es negaran determinades ràtios que han expressat *ex professo*, que han inventat, que s'han inventat per a aquests camuflatges financers, ràtios que són deixalles del barroc. En qualsevol cas tenim, amb el seu discurs, amb el discurs del conseller, una novetat, que és que, a la segona de canvi, va reconèixer l'endeutament, no pas com l'any passat, vull dir, a l'exercici anterior, que va ser a l'enèsima vegada d'interpel·lar-lo quan el va reconèixer.

I vull dir que aquí no s'impugna un endeutament en abstracte: estem impugnant *aquest* endeutament, no l'endeutament en abstracte. No estem aquí en una discussió acadèmica: estem impugnant aquest endeutament, primer, pel seu caràcter, pels seus continguts, i en segon lloc, pel seu mastodontisme; un endeutament propi d'una ludopatia compulsiva. Per cert, retiro el que he dit abans del conseller Mas, que el veig ara aquí, i retiro el que he dit abans.

La realitat, senyories, és que cada habitant de Catalunya té un deute de 270.192 pessetes per obra i gràcia d'aquest Govern. Precisament el mes de juny havíem sobrepassat nosaltres Andalusia en el percentatge d'endeutament sobre el PIB i totes les autonomies del 151; o sigui, d'això se'n diu «punt d'honor financer». En aquest moment competim també amb el País Valencià del senyor Zaplana en l'exuberància de l'endeutament, i potser per això el Grup Popular està encantat de la vida amb aquestes xifres, de manera que no és gratuïta aquesta «consociació» entre CiU i el Partit Popular de Catalunya, que jo no impugno, és legítima. Aquí cadascú s'alia amb qui vol i amb qui pot. Coses de la democràcia. I la mateixa legitimitat té aquesta nova família que les anteriors. Això és absolutament clar i català.

Per cert, aquestes xifres no contemplen –ja es va dir ahir, ho recalco, no pas per venjança, sinó per la confrontació amb el Grup de Convergència– l'endeutament del sector públic empresarial: a la vora de 83.000 milions, gairebé el doble de l'exercici anterior. Després aniran dient que la futura llei d'harmonització pressupostària és una reedició de la LOAPA, però no arribarà la sang al riu; no arribarà la sang al riu perquè el cert és que les autonomies on també governa el Partit Popular tenen un comportament stakhanovista com aquest amb relació a l'endeutament, i perquè serem molts a dir que no es pot acceptar aquesta llei sense conèixer el nou model de finançament autonòmic, encara que digui el ministre Montoro que «no es necesario el consenso para sacar adelante esta ley» –això és el que va dir l'altre dia, segons he llegit en la premsa especialitzada.

Tenim, doncs, un endeutament mastodòntic que indica clarament la nul·la solvència de la gestió del Govern o, si s'estima millor, el caràcter *manirrot* d'aquesta cultura de disparar amb la pólvora del rei; una pràctica de dispendi estranya a l'austeritat calvinista del nostre poble, una pràctica que es tradueix en increments de partides del 40% en lloguers, acumulant un 75% entre l'any passat i aquest. Però, certament, el conseller Mas no pot posar el crit al cel, perquè tampoc en aquest assumpte dels lloguers ell n'està lliure. O sigui, *la mancha de la mora con otra verde se quita*.

I, parlant de lloguers, com anomenar aquests acords que toca la Conselleria amb relació a vendre patrimoni d'edificis a particulars i després aquests mateixos edificis són rellogats la Generalitat? Jo crec, dit amb tota la més profunda normalitat, que aquest comportament és indignant, perquè estem davant d'una prestidigitació financera moralment discutible, políticament sospitosa i econòmicament dilapidadora de recursos públics que pot donar lloc a una nova versió de *Les amistats perilloses*.

Naturalment, vostès s'han tret del barret aquesta *chuchería* de l'enginyeria comptable, que és el dèficit zero, que significa traslladar les teranyines i la brutícia de la cambra d'estar a la resta de les habitacions de la casa –és a dir, no diré «camuflar», perquè és una paraula molt suada–, maquillar, operació de cosmètica –camuflar o maquillar o cosmètica–, de traslladar el dèficit i l'endeutament a les societats de la Generalitat, agredint, a més a més, l'autonomia d'aquestes empreses públiques i el seu mateix estatut de funcionament, qui sap si amb l'objectiu de fer veure posteriorment el seu caràcter ruïnós i obrir pas a hipotètics processos de privatització. O sigui, vostès fiquen els fantasmes al castell i a continuació es brinden per treure aquests fantasmes del castell. Vull dir que vostès provoquen la crisi, les crisis de les empreses públiques, i més endavant proposen la venda a particulars, recordant la falla de la guineu que guardava les gallines. Això és un comportament que representa tenir una cara particularment dura, impassible, com la de Buster Keaton, a qui el meu pare li deia «Pamplinas».

Dèficit zero...–sí, es deia abans «Pamplinas», «Carapalo», dèficit zero que és el nou fetitxe que recorre Catalunya, una estratègia que utilitzarà per tal d'assolir-ho és la de continuar transferint a les entitats empresarials associades a la Generalitat despesa pròpia i, alhora, utilitzar de manera perversa la carta del diferiment de la despesa durant els anys, durant tot un grapat d'anys, que es generarà de manera efectiva. O sigui, acumulació de despesa els propers pressupostos governi qui governi –governi qui governi, m'és igual.

Parlem de l'Institut Català de Finances. El senyor Huguet ens ha recordat que el conseller Alavedra va contraure un compromís solemne de donar transparència a aquest Institut. Jo crec, potser ingènuament, que els compromisos els hereten els successors, els successors dels consellers que s'han compromès.

Els proposo el següent raonament de lògica formal: si no hi ha res per amagar, per a què serveix la tapadora? Si l'Institut Català de Finances és un ens net i polític –que ho desitjo–, a sant de què existeix tanta manca de transparència? Per què la manca de transparència, a la qual es va comprometre el conseller a resoldre, no s'ha solucionat? Perquè el que hi ha actualment dóna mil sospites, segurament injustificades, però propiciades pel secretisme i l'hermetisme de l'Institut. Que consti que el problema es crea quan manca llum, informació veraç i finestres obertes, just al contrari d'aquesta sempiterna història de l'Institut Català de Finances.

La transparència hauria de significar el següent: la definició de control sobre l'activitat de l'Institut en tot allò referent a la concessió de crèdits i avals –i tota la seva biografia– i la informació *erga omnes* en temps real. El primer hauria de propiciar, per exemple, que l'Institut hagués jugat un paper seriós en l'evolució del tan recurrent Pacte per l'ocupació encara vigent, i, el segon, és factible dintre del marc dels plans informàtics de la conselleria i de la versatilitat i del gran nivell d'oportunitats que ens ofereix la innovació tecnològica, però evidentment l'ús de les noves tecnologies no és desitjable per la transparència i rapidesa que comporta. I és que com he dit –i hem dit en moltes ocasions– el Govern del

senyor Pujol està deixant passar l'oportunitat que l'Institut sigui, almenys *de facto* –això ho recordava també el senyor Huguet, i estic d'acord amb ell–, l'oportunitat de ser un veritable banc públic català. I ja és ben curiós que una coalició nacionalista, sigui conservadora o no, tingui històricament aquesta autolimitació –autolimitació–, potser per allò que deia el Quevedo que «*poderoso caballero es Don Dinero*».

El cert és que hem d'arbitrar, s'ha d'arbitrar un mecanisme –en aquest cas sí–, perquè el Parlament intervingui amb més protagonisme en l'activitat de l'Institut, que ara per ara s'ha convertit en una me-na de zona franca que deixa, de manera fundada o no, la porta oberta a tota mena d'especulacions. Però si el món de l'Institut Català de Finances és com una zona franca, o com una *encomienda* mexicana –allò del segle XVII– o com una beateria fiscal de l'edat mitjana, què direm de la manca de controls de GISA? I qui tem els controls? I per què estem en els controls? Controls necessaris, donada la importància del sector públic català, tant quantitativament com qualitativament, del qual ens felicitem de la importància del sector públic català. Més encara –necessitat de controls–, perquè Gestió d'Infraestructures, Societat Anònima (GISA) incrementarà el seu endeutament el 2001 en més de 15.000 mil milions de pessetes –lògic, perquè no ha de ser menys, ella, que la resta dels mortals. Control: és clar que sí.

Es diu que l'objectiu teòric de GISA és la gestió de la construcció d'infraestructures de serveis públics. Doncs, bé, d'un pressupost total per al 2001 de 105.000 i escaig de milions de pessetes, realment, el 81% correspon a aquella finalitat que provoca el fet de la seva creació; la resta és despesa de funcionament i amortització de l'astronòmic, també, deute amb el sector privat de GISA. Es veu que l'aposta per l'augment progressiu de l'endeutament de les empreses privades vinculades a la Generalitat és una política errònia, ja que comporta a mig i llarg termini una reducció en el muntant percentual de la seva despesa en inversió en serveis públics. No crec que sigui inèpcia, en absolut, ans al contrari crec que és una opció volguda, una opció que fa el *caldo gordo* als negocis dels particulars. I ho diré sense embuts: el pressupost aquest és la vaca lletera d'empreses privades, vull dir de grans empreses privades, que conforma un curiós estat del benestar empresarial; i aquí està la clau de la manca de controls democràtics.

I mentre hi hagi aquesta manca de control una cosa queda clara: tot, o gairebé tot, estarà sota sospita. Perquè la meua obligació no és confiar personalment en ningú, i menys en aquests aspectes –i no és un problema personal–; la meua obligació és refiar-me de les coses que tenen control. I vostès i la seva coalició governant i les seves amables amistats van votar l'altre dia la possibilitat que l'esquerra plantejava d'introduir controls en tot l'entramat de les empreses públiques amb la Moció que va presentar l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer. Si hi ha temor, alguna cosa s'amaga. Més o menys el que s'amagava amb aquella infausta venda del buscador Olé per quaranta mil duros; tota una fortuna que va solucionar, segurament, algun compromís de les fi-

nances de la Generalitat –de les nostres finances–; quaranta mil duros, gairebé la tercera part del salari mensual d'un diputat, la venda del buscador Olé.

Senyores diputades, senyors diputats, he vist que a les partides del Departament hi ha una sèrie de diners per al foment del mutualisme, igual que l'any passat. Res vam dir l'any passat, res diem ara, tampoc res a dir d'entrada. Res a dir, també, perquè em dona una coartada per plantejar de manera alternativa –no a l'apartat de mutualitats– una sèrie de partides per a altres coses i una reflexió, essencialment, en aquest estadi del debat i de la confrontació que estem aquí. I és aquí, en aquest Departament, on crec que s'haurien de crear dotacions per a un pla interdepartamental que promocióni la incorporació de la dona al treball productiu i de serveis, si és que, efectivament, volem ser coherents amb la reflexió que ens deia el conseller que la segona preocupació és l'increment de l'economia productiva, etcètera, etcètera. I també perquè la cimera de Lisboa –ho hem dit tantes vegades– insistia que els poders públics dediquessin esforços i recursos, sobretot recursos, per incrementar la taxa d'activitat femenina.

És per això que, tot i havent estudiat aquest pressupost en el seu conjunt, no hi veig, enlloc, que es tingui atenció ni poca ni molta a la Resolució de la cimera de Lisboa, i com deia abans no li poso la proa a la partida, als números, del foment del mutualisme, perquè plantejo –i plantejaré les esmenes del meu Grup quan sigui– tot un seguit de propostes, avui reflexions, entorn del món de l'economia social. I de pas els diré que no acceptaré l'observació que el cooperativisme i l'economia social no pinten res en aquest pressupost del Departament d'Economia, per la senzilla raó que foment del mutualisme, així com sona, toca el mateix xiulet, de manera que o tots moros o tots cristians. És el cas que en aquest important escenari continua –llegant-ho a l'anterior– una relació enemistosa del conseller Mas i del conjunt de les conselleries amb l'economia social: cap gest amb els seus dirigents, cap prova de relacions, cap proposta de relació, malgrat la importància d'aquest sector en l'economia catalana des de fa anys i panys, malgrat la important innovació tecnològica i de mètodes de gestió de moltes d'aquestes empreses, igual que les conselleries de Treball, Indústria..., però, en fi, ja en parlarem quan arribi el moment.

Senyories, em fa l'efecte que aquest pressupost d'Economia i Finances té una molt greu limitació: és endogàmic, igual que l'endeutament. Si féssim una reflexió acadèmica diríem que hi han endeutaments endogàmics, intrafamília –que no m'agraden–, o hi han endeutaments extravertits, que és diferent. Però aquests números són endogàmics perquè es refereixen essencialment –i sempre essencialment– a si mateixos, i aquesta naturalesa –i no és la primera vegada que passa– li treu empena i impuls de propulsió, de la qual cosa no em felicito. Ho diré curt i ras: aquesta conselleria s'ha convertit, principalment, en un negociat d'enginyeria financera, d'un costat, i en el trampolí personal del conseller Mas –a qui ja li deia abans quan no hi era–, a qui desitjo personalment el millor que li sigui possible.

I ara que hi penso, segurament aquest lluïment que són les crosses d'aquesta conselleria em sembla que és un contagi de certs aspectes de la pitjor política espanyola, en què determinats ministres utilitzen els seus càrrecs com a catapulta d'un intent d'accedir a altres ocupacions.

Senyores diputades, senyor diputats, per aquestes raons, especialment per la impugnació que fem a l'imaginatiu i sorprenent PIB que ens proposa el conseller, amb totes les seqüeles i totes les transversalitats –com a concepte general–, per tot això i pel que he explicat nosaltres mantenim, és clar que sí, la nostra esmena a la totalitat i demanem que es retorni al seu lloc d'origen.

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, fer l'esmena de retorn al Departament d'Economia i Finances sempre té el risc de repetir en tot o en part els arguments que fem servir en l'esmena de retorn a la totalitat, i d'això en som conscients; intentaré evitar-ho, però segurament no podré assolir-ho del tot. En tot cas, deixin-me primer caracteritzar, segurament, algun dels aspectes que nosaltres entenem com a aspectes essencials del que és la política que es genera de forma autònoma en el mateix Departament, en el Departament d'Economia. Hi ha tot un aspecte de seguiment de les despeses, del que en podríem anomenar política pressupostària, que forma, segurament, una part del nucli essencial de les competències de la Conselleria, tal com es reflecteix en les lleis de finances de Catalunya i pròpiament també en les lleis de pressupostos de cada any.

Quin és l'exercici que fa la Conselleria d'aquestes competències és, segurament, un dels aspectes que hem d'analitzar. Per exemple, podem veure quin és el nivell de rigor d'una conselleria que en el mes de juny, és a dir, passat mig any de l'any 2000, de l'any que estem transcorrent, ja havia incrementat el pressupost en 113.000 milions de pessetes –s'entén que havia incrementat el pressupost de despeses, no pas el pressupost d'ingressos–; que la part més grossa d'aquest increment provenia d'haver incorporat en el pressupost d'aquest any 67.000 milions de romanents, és a dir, de despeses que corresponien a l'any anterior, que no s'havien pogut pagar i que s'han incorporat en el pressupost d'enguany per poder-les pagar. Algú em pot dir: «Home, escolti'm, això són inversions que no s'han pogut acabar i vostè ja sap que quan hi ha una inversió, doncs, s'ha de traslladar a l'any següent perquè, si no, es pot acabar, així ho mana la llei i tal.»

Miri, més de la meitat d'aquests romanents no corresponen a inversions, corresponen simplement a subvencions corrents, a despeses del capítol 4; és a

dir, hi ha més de 30.000 milions de pessetes de subvencions que vostès no van poder pagar l'any passat i com que no les van poder pagar l'any passat les han traspassat al pressupost d'enguany. Això no és, evidentment, un bon símptoma de la gestió pressupostària, i no per ser un vici adquirit, no per ser quelcom que s'ha fet any darrere any, hem de deixar de denunciar-ho, perquè la mateixa rutina que vostès tenen a dir: «Si els nostres objectius van bé, els hem de mantenir», també els hem de dir que els vicis que continuen mantenint els han de deixar de tenir, els ha de deixar de portar a terme, i aquesta incorporació, el trasllat de despeses d'un any cap a l'altre és quelcom que és permanent en la seva forma d'actuar.

Per tant, senyores i senyors diputats, senyor conseller, la primera de les nostres crítiques és amb relació a aquesta gestió pressupostària que porta despeses d'un any cap a l'altre. Però és que és solament això. Vostès fan, amb pit, aprovat el pressupost, que l'aproven –diríem– amb una estètica perquè els costos polítics del seu pas per aquest Parlament i pel conjunt de la societat no siguin excessius, després van i el retoquen de la manera que els convé. Per exemple, l'any passat van treure 30.000 milions de pessetes d'inversions i els van col·locar a despeses corrents –brap, brap, diguem-ne– a transferències, previsió de la Llei de pressupostos que els ha permès agafar 30.000 milions d'inversions, per tant, invertir 30.000 milions menys dels que ja van dir en el pressupost, que ja eren pocs, invertir-ne 30.000 menys i gastar-se'ls amb gomes, llapis, electres, personal... Què va passar? Doncs, que al Departament de Política Territorial, per exemple, d'aquest repartiment li va tocar perdre 10.000 milions de pessetes. Qui els va guanyar? Doncs, per exemple, Presidència: 4.000, un departament dels més productius de la nostra societat, un departament dels més productius del Govern que incideix en forma més important.

Si volen, parlem d'aquest any, senyor conseller. Ahir, en la presentació del pressupost, el gran elogi sobre el Departament d'Agricultura i la importància del Departament d'Agricultura; doncs, miri, fins el 30 de juny, pel sistema de transferències, ja li han manllevat 1.500 milions de pessetes. Bé, una cosa –com deia algú, també ahir– són els fets, una cosa són les paraules que vostès fan servir en aquesta cambra i una altra cosa són els fets que es trasllueixen quan un examina el pressupost; per tant, aquests fets són els que diuen que vostès, quan presenten els pressupostos, no diuen exactament el que pensen fer i després fan coses totalment diferents a les que han plantejat.

Però podríem anar una mica més enllà i passar a quelcom que segurament al senyor conseller i també al senyor Curto li pot fer més plaent. És: no parlem de les dades generals, parlem, també, una mica de les dades concretes del mateix Departament. Algunes coses ja s'han dit; per exemple, en alts càrrecs, l'any 1999, es van gastar 123 milions de pessetes; al pressupost del 2000 en preveuen 190. Les quantitats no són excessivament importants en ter-

mes absoluts, però un increment del 54% sí que és important. Seguretat Social, despeses de Seguretat Social: l'any 1999 van gastar 712 milions de pessetes; per al pressupost del 2000 en preveuen 700, és a dir, per al pressupost de l'any que ve preveuen gastar menys en Seguretat Social del que van gastar l'any passat. És, segurament, una tècnica pressupostària molt adient. En lloguers, l'any 1999 van gastar 70 milions de pessetes; per l'any que ve preveuen gastar-ne 120, un increment del 70%.

Com pot l'honorable conseller exigir rigor després als seus companys de gabinet si les seves pròpies despeses posen a llum una manca de seriositat, una manca de rigor en l'administració dels propis recursos? Com pot el conseller exigir que es controlin les despeses quan cada any –97, 98, 99– la despesa realment efectuada s'ha disparat amb relació a la despesa prevista un 5, un 6, un 7%, depèn de l'any, però cada any 200, 300, 400 milions de pessetes més dels realment previstos, és allò que deia el senyor López Bulla quan deia –no?– «una taca tapa l'altra». Evidentment. La incapacitat d'exigir rigor ve de les pròpies mancances, de les mancances de la gestió dels recursos que més directament hem de gestionar.

I, si volen, quantitats relativament més reduïdes però espectaculars. Pressupost de l'any 1999, que és l'últim que tenim tancat: despeses protocol·làries previstes en el Departament d'Economia i Finances: 5 milions de pessetes. Quantes se'n va gastar? El doble? No, més. El triple? No, més. El quàdruple: 21 milions de pessetes, van gastar quatre vegades més del que havien previst. Estudis i treballs tècnics, previsió del pressupost: també 5 milions de pessetes. Quants se'n va gastar? El doble? No. El triple? No. El quàdruple? No. El quintuple? No, més: 27 milions de pessetes. Bé, aquest és el rigor, aquest és el plantejament que hi ha en la mateixa Conselleria amb relació a l'administració dels seus recursos. Diu: són quantitats importants? Més o menys importants, però, en tot cas, són quantitats que sí que reflecteixen la consideració que l'honorable conseller té amb relació a la gestió econòmica i, de vegades –pensem, també–, fins i tot a la gestió i a les paraules que s'administren en aquesta cambra, com s'ha demostrat en aquest moment.

Però no hem de parlar solament de política pressupostària, que és un dels temes que correspon al propi Departament, sinó també de política financera. En absència del conseller..., però, bé, ja li hi transmetran, en tot cas, és la seva preocupació el que ha de demostrar si ha d'estar o no aquí escoltant el que diuen els altres grups parlamentaris; evidentment, hi ha actuacions que nosaltres no compartim i que volem deixar ben clar des d'aquesta tribuna. Ens va dir a bastament ahir que el deute, que l'endeutament és un acord, un pacte entre les generacions actuals i les generacions futures; estaríem d'acord amb aquesta definició: endeutar-se avui per pagar determinades infraestructures que perduraran en el temps i que, per tant, gaudiran diferents generacions no és un problema i segurament és una tema correctament plantejat.

El que ja no tenim tan clar..., vaja, sí que tenim clar que no està bé, és endeutar-se per pagar els interes-

sos d'altres deutes, endeutar-se per pagar les despeses de funcionament, endeutar-se per pagar el fons de producció de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, endeutar-se per pagar uns censos emfitèutics que s'havien fet al seu dia venent edificis que ja eren propietat de la Generalitat, endeutar-se per pagar el *confirming* de factures que queden el els bancs en lloc d'estar en els proveïdors, endeutar-se per pagar els convenis de proveïdors, endeutar-se amb pòlisses de tresoreria, endeutar-se per pagar les factures al calaix que queden un any darrere l'altre... Això no és ja el deute correcte, aquestes no són fórmules correctes d'endeutament, aquestes són les fórmules que permeten passar del bilió 600.000 milions de pessetes que més o menys han donat com una xifra bona aquests dies, simplement perquè té una font que no podem rebutjar i que per això el Govern finalment també ha hagut d'acceptar, que és el Banc d'Espanya. El Banc d'Espanya diu: «Hi ha un bilió 600.000.» D'acord, tots donem per bona aquesta xifra, però afegim-hi censos emfitèutics, *confirmings*, convenis, pòlisses de tresoreria, factures al calaix, i on arribem? Arribem als dos bilions i mig de pessetes, que és, segurament, una xifra més propera al que és la realitat de l'endeutament de la Generalitat.

Però ho repeteixo: el problema és l'endeutament, però el problema és l'ús que es fa d'aquest endeutament i per què vostès han fet servir aquest endeutament, més enllà de –també, com ens comentava ahir– el ca-muflatge que ha suposat tota l'operació de dèficit zero, però que no hi tornaré perquè jo crec que les intervencions d'ahir van ser prou clares en aquest sentit. En tot cas –i confirmant, també, una dada que aquí ha donat el senyor López Bulla–, som la segona comunitat endeutada, també per la mateixa font del bilió 600.000, per la font del Banc d'Espanya: la primera és València –que s'ho facin mirar, també, eh?, que s'ho faci mirar el senyor Zaplana perquè el problema de València no és solament l'alt nivell d'endeutament sinó la forta progressió que hi ha hagut en els últims anys–, però aquest no és el nostre tema, en tot cas, no l'hem de discutir aquí; però després de València, que està al 9,1% del PIB, Catalunya, amb el 8,8 –i, per tant, fregant–, som els següents. No podem dir, per tant, que tinguem un tipus d'endeutament que sigui lleuger i que sigui suportable. Som la segona comunitat i, com també és recordava ahir, molt d'endeutament i poca inversió. Aquest és un binomi terrible, és un binomi que desfà qualsevol equilibri. L'endeutament, si hi ha res que el justifica –com comentàvem al començament– és la inversió.

Però no hem de parlar solament d'endeutament quan parlem de política financera; parlem del tipus d'interès que està pagant el Govern: aquest és una tema que no ha sortit massa vegades en aquesta cambra. L'any 1996, el Govern pagava un tipus mitjà del 9%; l'any 1999 ha pagat un tipus mitjà lleugerament superior al 6%; per tant, el tipus ha baixat gairebé tres punts del 96 al 99. La primera qualificació, inicial, hauria de ser dir: «Escolti, felicitats, vostès han aconseguit reduir en tres punts el tipus

de pagar», però, és clar, què ha passat a la resta del món? Què ha passat durant aquest mateix període de temps a la resta d'entitats financeres? Doncs, miri, el 1996 el Mibor era un set i mig, el 1999 el Mibor és..., va ser un 2,7%; és a dir, el Mibor ha baixat gairebé cinc punts, el Mibor baixa cinc punts, el tipus de la Generalitat només en baixa tres. Sap què vol dir, això, dit amb altres paraules?, que l'any 1996 pagàvem un diferencial d'un punt i mig per damunt del Mibor, cosa que hom pot considerar relativament raonable; l'any 1999 paguem el doble, paguem, 3,4 punts per damunt del Mibor, això ja no és raonable.

Per tant, la gestió financera del Govern, la gestió financera de la Conselleria d'Economia i Finances amb relació al pagament dels interessos del propi deute, no ja l'endeutament, sinó els costos d'aquest endeutament, no és una bona gestió; els indicadors ens indiquen que estem pagant un diferencial que és el doble, més del doble del que pagàvem fa quatre anys. Això no és correcte i, per tant, convé denunciar-ho aquí i convé demanar, sobretot, per als interessos del conjunt del país que el Govern revisi la seva política financera, que el Govern revisi els models que està fent servir per pagar l'endeutament, sobretot perquè caldrà veure, ara que els tipus tornen a anar amunt, quina serà la reacció dels tipus que estem pagant.

En aquest camp de la política financera jo crec que hi hauria més coses a dir que, en tot cas, per no esgotar el temps, sí que els les voldria deixar, com a mínim, apuntades, perquè no sé si el senyor Curto ens les podrà contestar, però en tot cas si no ens les contesta el senyor Curto seria bo que, en algun moment, el Govern ens les contestés.

Quins són els estudis que donen peu... –evidentment, Curto, el senyor Mariano, evidentment; no esperava que el senyor Josep Curto ens contestés–, quins són els estudis que donen peu a l'increment de lloguers? Per què l'any..., no hi ha el de la Conselleria, el conjunt del Departament, que entenem que és una responsabilitat que el Departament ha d'haver assumit i ho deu haver estudiat. Què explica, des del punt de vista estrictament econòmic, que hagin passat de 4.700 milions el 1999 a 8.300 en el pressupost del 2001? Hem doblat els endeutaments: de qui és la responsabilitat? O estem, simplement..., o aquesta és la conseqüència d'aquella política de censos emfitèutics? O aquesta és la conseqüència del fet que ens van vendre els edificis i ara n'hem de pagar els lloguers? Per tant, assumeixi-ho i, en tot cas, diguin..., i, si no, expliquin com han fet el balanç de lloguers i compres en un moment de tipus d'interès baix, hom és conscient que segurament pot ser més interessant una operació que l'altra; pot ser interessant, en aquest moment, comprar pensant que en el futur tindrem una adquisició que, si els lloguers s'adeqüen als tipus d'interès, ens costarà més cara des del punt de vista del lloguer. Ha fet el Departament algun tipus d'estudi d'això? Tenim res que doni suport a aquests plantejaments?

La venda de Difusió Digital, més enllà de la política de descapitalització que ja va comentar ahir el se-

nyor Joan Ferran i que jo no hi tornaré... Però, és clar, en el pressupost del Centre de Telecomunicacions veiem un increment d'entre 5 i 7.000 milions de pessetes degut a serveis que abans feia Difusió Digital, i ara, com que ens els fa una empresa externa els hem de pagar. S'ha fet l'estudi de la rendibilitat d'aquesta operació, més enllà de l'operació de tindre uns diners immediats que ens han permès tapar un forat a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió? No estarem vestint un sant per despullar-ne no un altre?, uns quants?, perquè, és clar, la venda ja l'han feta, però aquests cinc mil milions cada any cauran cada any i els haurem d'anar pagant cada any.

On són els estudis financers que justifiquin que aquest programa addicional d'inversions –els tres fulls que van tombar ahir per aquí– té sentit i s'aguanta i té coherència, més enllà de ser una sortida política del conseller davant la incapacitat de generar més recursos per a les inversions que necessita el país, davant la impotència de veure que hi ha unes inversions que s'han de fer i que no les poden fer degut a la seva mala gestió? Com s'explica, per exemple, que les empreses i entitats financeres tinguin en els bancs, dipositats, 45.000 milions de pessetes i Sanitat tingui dipositats, no en els bancs sinó en els calaixos, 125.000 milions de pessetes de factures per pagar? Les empreses que depenen del Govern tenen una liquiditat absoluta, gairebé 50.000 milions de pessetes disponibles al tancament de 1999, però, per altra banda, el Departament de Sanitat té 125.000 milions de pessetes de proveïdors que ens reconeix, l'any següent habitualment, també pendents de pagar. On està la política financera del Govern? On està la racionalitat que la Conselleria d'Economia i Finances hauria d'introduir en tots aquests processos? Nosaltres la trobem a faltar, no sé si depèn de les múltiples ocupacions del conseller o depèn de la seva incapacitat, donada la gestió que porta en el Departament d'exigir als altres departaments un cert nivell de rigor.

Dedicaria els cinc minuts següents a dos temes, però tan sols els anuncio, perquè, en tot cas, suposo que tindrem esmenes parcials i que podrem denunciar-ho, però voldria deixar clars dos aspectes que no per ser repetitius deixen de ser importants: Institut Català de Finances, compromís del conseller Alavedra, però no compromís polític del conseller Alavedra: llei aprovada per aquest Parlament; per tant, no es tracta allò de dir una conversa, un pacte, no, no: un acord d'aquest Parlament dient: constitució del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances, i el pacte potser era dir: escolti, entenem que, a una entitat financera, les preguntes que li podem fer han de ser unes preguntes que no posin problemes a la seva capacitat de gestionar al mercat, podem entendre això, però el pacte era dir: però, el Consell Assessor, que ens garanteixi transparència i que ens garanteixi equanimitat en la gestió dels recursos. Res d'això; si vostès volen un símptoma que encara ens preocupa més: l'Institut d'Economia i Finances tenia en el pressupost deu o dotze partides, allò..., el telèfon, l'electre, les despeses de tractaments exteriors, subministrament, tal..., i podia un

fer-ne un seguiment, dintre del que era la importància de l'Institut. Com que s'han volgut tornar més transparents, aquest any han agafat i totes les despeses les han posat en un únic capítol: «Despeses diverses». (*Veü de fons.*) Perfecte.

És segurament un símptoma del que es pensa fer amb l'Institut, continuar tancant-lo, continuar convertint-lo en una caixa fosca? O és que no pensem avançar en el camí de la definició del que ha de ser un banc públic a Catalunya i del paper que ha de tenir? Són problemes d'un relatiu fons, que potser no els podem ventilar en aquest debat, però que, en tot cas, els hem de ventilar i els hem de discutir.

I sobre el tema dels ingressos, no m'hi estendré, però sí que crec que hi ha temes que hem de reflexionar, i reflexionar d'una forma global sobre l'ús que estem fent de la fiscalitat catalana, sobre l'ús que estem fent de la capacitat normativa que tenim en aquest Parlament. Ens hem de plantejar, o no, avançar en el camí d'algunes taxes relacionades amb el medi ambient? No per incrementar la fiscalitat –i això ja ho va dir el nostre portaveu, ahir–, no per incrementar la fiscalitat, però sí per pensar en una redistribució diferent de la fiscalitat. On està l'estudi que s'havia de fer sobre la possibilitat d'un impost sobre els beneficis extraordinaris d'autopistes? Un altre compromís d'una altra moció aprovada en aquest Parlament.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Senyor conseller, senyores i senyors diputats, és lamentable i ens sap greu haver de sortir aquí, en aquesta tribuna, a posar en evidència no solament les mancances en la gestió i en el pressupost del Departament, sinó l'incompliment de les propostes aprovades per aquest Parlament.

Per tant, senyores i senyors diputats, senyor president, nosaltres mantenim aquesta nostra esmena de retorn, però que té des del punt de vista polític un doble sentit, el sentit de dir: escoltin, millorin la seva gestió, però també el sentit de dir: escoltin, compleixin els compromisos que han assumit davant d'aquest Parlament, que no els estan complint.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Carnicer. Ara, per a un torn en contra, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Marià Curto.

(Pausa.)

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per a l'exercici del 2001, el Departament d'Economia, Finances i Planificació, com hauran pogut comprovar en la presentació de la Memòria, té com a un dels principals objectius definir un nou model de finançament de la Generalitat a partir del 2002, basat en el que anomenem pacte fiscal. Aquest és un dels objectius principals i vol dir que una

part dels recursos humans i els recursos econòmics que gestiona aquest Departament es destinarà, segurament, a aquesta finalitat. Així mateix, té com a objectiu racionalitzar la despesa pública, especialment pel que fa a les despeses de funcionament, i d'aquesta manera millorar la distribució i assignació dels recursos en el marc de les directrius de política econòmica del Govern. I, d'altra banda, s'ha de destacar també que els programes del Departament tenen com a finalitat contribuir d'una manera decisiva a crear una Administració pública de qualitat al servei del ciutadà.

Aquests són els objectius genèrics d'un departament que, com s'ha dit aquí, és l'encarregat d'aplicar la política econòmica del Govern utilitzant els instruments que també s'han anomenat aquí: instruments de política pressupostària, instruments de política financera i, a la vegada, també, instruments que fan referència a la política més general –política econòmica– en els àmbits de la seua competència, perquè aquí, avui, he escoltat bona part dels discursos, en la defensa de les esmenes a la totalitat d'aquest Departament, centrant-se sobretot en la valoració de la política econòmica que es diu –la política econòmica– que aplica el Govern de la Generalitat, i he de recordar que, molts dels aspectes de la política econòmica en el sentit ampli, saben tots vostès que no és i no té possibilitat, no té instruments, el mateix Govern, per a gestionar-los. En posaré un exemple: la inflació, és molt difícil que un Govern sense tindre una política monetària i, per tant, una capacitat d'influir en el mercat monetari i amb tot el que fa referència al sector financer de l'economia..., és evident que poques possibilitats tindrà de controlar el que és la inflació que, per un altre costat, ahir es va dir per dreta i esquerra que està motivada per factors que difícilment avui, no solament a Catalunya, es poden controlar per la via, com he dit abans, de les polítiques que són competència, en aquest cas, del Govern de la Generalitat.

Hi ha un altre fet, que l'introduixo ara en comentar aquest tema –que realment ha preocupat algun diputat quan ha fet ús de la paraula–, el problema de la inflació, que ens preocupa també a nosaltres, i és una preocupació crec, en aquests moments, de tots els governs; cal dir que estem parlant d'un creixement de la inflació en una època i en un moment del cicle econòmic, diríem, que ve d'una etapa de creixement molt fort i que en aquests moments, per exemple, a l'economia catalana estem arribant per dir-ho d'alguna manera al límit de la taxa d'ocupació i, per tant, en aquell punt on l'economia, per créixer, a vegades ha de fer-ho a base d'incrementar la inflació, perquè no té més capacitat ja que estem arribant –com he dit abans– als límits d'una taxa d'ocupació, de plena ocupació tècnica, que segurament també està influint en aquest tema concret de la inflació, entre altres aspectes com –ahir es va dir, també– el tema dels preus dels carburants i altres aspectes externs que estan influint sobre la realitat de la nostra economia.

Vull dir que d'alguna manera hi ha hagut una bona part de les intervencions –a excepció, probablement, de la senyor Martí Carnicer– que han fet referència a aspectes, com he dit, de la política econò-

mica, que entenc que probablement era més una qüestió de debat, del debat a la totalitat d'ahir, que no del debat del que és el pressupost del Departament d'Economia.

Un pressupost del Departament d'Economia que, amb 6.400 milions de pessetes, té un creixement –com saben vostès– moderat d'un 4,9%, i que part d'aquest creixement es deu a tres factors fonamentals. El primer és que el capítol de despeses de personal ha tingut un increment del 5,68 degut a la incorporació de vuit nous inspectors tributaris i a conseqüència de l'aplicació dels resultats de les negociacions sindicals; per tant, el marc de l'acord amb els sindicats i aquest increment de vuit inspectors tributaris és el que ha originat bàsicament aquest increment de la despesa de personal.

Quant a la despesa béns corrents i de serveis, que té un increment del 3,53, és bàsicament degut a la despesa de manteniment del nou local, els nous locals, que s'estan ja utilitzant i s'acabaran d'utilitzar plenament, del carrer Fontanella.

I quant a inversió, també l'única justificació, o pràcticament l'única justificació, a pesar que estem parlant de 20 milions de pessetes d'increment, bàsicament són inversions en equips informàtics i inversions també en l'acabament..., la compra final d'aquest edifici del carrer Fontanella, concretament d'una planta que estava lliure i que, en aquests moments, el Departament l'ha adquirit.

Per tant, estem parlant d'un pressupost de 6.400 milions de pessetes que per si mateix no té –diríem– massa discussió i no té massa per debatre. Altra cosa és discutir què és el que se'n fa, amb aquests 6.400 milions de pessetes, des del punt de vista de quina política s'està fent a través d'aquest Departament.

Bé, i aquí hi han alguns aspectes que són en els que jo em centraré, perquè, al fons del fons, quan parlem del pressupost de la Generalitat sempre acabem..., independentment que uns puguem plantejar unes prioritats i uns altres plantejar-ne unes altres –que això és legítim–, i per tant discutir si apliquem suficients recursos a infraestructures o a equipaments o a política de joventut o a política de benestar social..., és a dir, això és totalment discutible, després al final acabem dient: «Escolta, vostès continuen tenint dèficit perquè no ens acabem de creure això del pressupost equilibrat i per tant... I portem uns anys de dèficit pressupostari i vostès ens diuen que enguany l'han superat i han arribat al reequilibri; no ens ho creiem.» Per tant, hi ha un problema diríem de dèficit i, per l'altre costat, hi ha un problema d'endeutament que no s'acaba d'arreglar, i tot això fa que tinguem una situació d'ofec amb el pressupost i amb l'economia del propi Govern de la Generalitat.

Aquest és un tema de debat que jo avui voldria centrar molt clarament, sobretot per desmitificar –per desmitificar. És a dir, parlem clarament: el dèficit corrent de la Generalitat enguany, efectivament, és un dèficit zero; és un superàvit de 300 milions de pessetes. I vostès diran: escolta, és que aquí han posat 9.000 milions de pessetes que normalment els aplicaven a transferències de capital i enguany els posen a increment d'actius; per què? Clarament perquè volem aplicar aquesta despesa al capital, no

a aportar-ho com a transferència. Per tant, és una voluntat clara de capitalització de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Aquest és l'únic efecte i l'únic tema que, en tot cas, vostès poden dubtar o poden posar en dubte, i saben que se'ls ha explicat des del primer dia per part del conseller. Però al final hem passat, des de l'any 93 fins a l'any 2001, aquest pressupost, de dèficits que saben vostès que arribaven als –parlo de l'any 93– 170.000 milions de pessetes, i avui estem en una realitat jo crec ja molt, molt òptima i molt ajustada al que marquen els escenaris de les diferents administracions a nivell d'Europa.

Per tant, dèficit zero, i el que és més important també és que hem augmentat aquest any, l'any 2001 –i el pressupost així ho evidencia–, hem augmentat l'estalvi corrent. Per tant, l'estalvi corrent s'ha incrementat aquest any un 9,9%; vol dir que si el conjunt de la despesa corrent s'ha incrementat un set i escaig, vol dir que hem augmentat la capacitat d'estalvi per a finançar part de les inversions; per tant, això és una actuació que des del nostre punt de vista s'hauria de valorar positivament.

I tercer: l'endeutament. L'endeutament jo li voldria desmitificar, sobretot al senyor Martí Carnicer, i ho faré simplement treballant amb els seus documents, és a dir, no treballant amb els documents de la conselleria ni del pressupost: amb els documents de vostè. I vostè, aquest any, el que ens hauria de dir és que, en l'endeutament, hem baixat: l'increment que hi ha hagut o que es preveu al pressupost del 2001 és inferior al que hi va haver el 2000. I l'hi explicaré, perquè, clar, vostè amb aquest increment que diu de 104.000 milions de pessetes contra 74.000 l'any anterior..., jo solament li faig el següent comentari..., i és el següent. Dins d'aquests 104.000 milions de pessetes hi han 10.000 milions de pessetes, que no estaven l'any passat, corresponents a l'ACA –és a dir, una previsió d'endeutament que sap vostè que no es tornarà a través dels pressupostos de la Generalitat, es tornarà a través dels canons que s'aplicaran amb aquesta inversió–; 16.900..., 17.000 milions de pessetes que corresponen –ahir ja ho vam dir– a un trasllat d'uns actius de l'ATLL que adquireix la Generalitat i que no haurà de tornar, aquest deute, amb diríem recursos de la pròpia Generalitat, sinó que, a través del canon que ja té establert, s'anirà finançant i retornant, aquest crèdit. Per tant, són dos operacions concretes –dos operacions concretes–, que són 27.000 milions de pessetes, que res tenen a veure amb una mala gestió dels recursos de la Generalitat i amb un increment de l'endeutament.

L'Institut Català de Finances: 24.000 milions de pessetes - 25.000 milions de pessetes. Això, sap vostè, que no és endeutament de la Generalitat; això és simplement el banc, no és banc..., l'Institut Català de Finances que va i pensa augmentar –pensa augmentar– l'activitat creditícia –pensa augmentar l'activitat creditícia– que tots vostès han demanat que seria bo que l'augmentés. I aquests recursos els deixarà, cobrarà els interessos que li correspondran per pagar els que ell pagarà dels recursos que haurà anat a buscar, compensarà les despeses de funciona-

ment i no generarà cap deute a la Generalitat ni cap despesa; per tant, estem parlant de 24.000 milions de pessetes més.

I, per últim, 3.000 de l'Incasol; 3.000 de l'Incasol que són inversions que després recuperarà per la venda de sòl.

Per tant, 55.000 milions de pessetes, senyor Martí Carnicer, que jo li justifico que es poden traure perfectament dels 104.000 milions, i ens situaríem en 49.000 milions de pessetes. I això és així. I si ho comparem amb l'any passat i també traïem el de l'Institut Català de Finances –també l'hi resto–, resulta que l'any passat hauríem tingut un increment de 55.000, i l'any que ve es preveu de 49.000.

I esta és la realitat, és a dir, l'endeutament real que afecta el que és o originat per dèficit o originat per inversió del Govern de la Generalitat és més baix per a l'any 2001 que per a l'any 2000. I per tant, com que això ho he fet dels seus números, jo crec que no hi haurà ningú que ho pugui, en tot cas, contradir.

I, per últim, una cosa que no ha dit, també, i és que si parlem del que passa amb aquest endeutament... –i vostès sempre ho referixen al final com un afegit, dient: «i és que les empreses públiques, les societats mercantils, tenen un endeutament també alt i que no està dins del còmput total d'aquest endeutament»–, no m'ha dit –i vostè ho té aquí reflectit, però no ha ressaltat–: «és que les empreses públiques l'any que ve s'endeuten 13.000 milions de pessetes menys que l'any passat». Per tant, de cara a l'any que ve, des del punt de vista global del que és l'endeutament de la Generalitat, jo crec que tots –tots– ens hauríem de felicitar.

Per tant, no sé si aconseguirem o no desmitificar el tema de l'endeutament, però, en tot cas, des del nostre punt de vista és evident –és evident– que aquest endeutament no és per caprici, és un endeutament que està lligat i està vinculat evidentment a l'esforç que la Generalitat –amb un model de finançament que no ha donat per més, i ho sabem tots, per tant no ens en cal amagar: no ha donat per més– ha pogut fer en els últims anys una transformació important del país, una modernització important del país, i, per tant, des del nostre punt de vista, aquest endeutament està absolutament justificat, és una quantitat, a més, perfectament assumible –un 8% del PIB és una quantitat absolutament assumible–, i pensem que en cap moment fa perillar ni pot fer perillar el futur de les noves generacions.

I acabo. Espero i desitjo que amb el nou sistema de finançament podrem continuar transformant el país; continuarem..., podrem continuar augmentant les inversions en infraestructura i en equipaments públics a nivell de tot el país, i, a la vegada, també, espero que podrem, amb aquest nou model de finançament, resistir a les necessitats d'endeutament i, si podem, reduir-les.

Per tant, crec que el marc general és, des del nostre punt de vista, tan clar com el que acabo d'explicar i per això el nostre Grup no pot fer altra cosa que donar suport globalment al pressupost i també globalment a l'activitat del Departament d'Economia.

Acabaré amb una petita referència a l'Institut Català de Finances, perquè després serà la diputada Núria Martínez la que farà la seua explicació per a l'Institut de Crèdit Agrari i l'Institut d'Estadística.

I en relació amb l'Institut Català de Finances, vull fer la meua defensa d'aquest organisme, d'aquest Institut, partint precisament de les dos crítiques que s'han fet —a mi m'han paregut importants—, o tres crítiques, per part dels tres grups, en el sentit de dir: l'Institut hauria de ser més potent, hauria de jugar un paper més clar davant públic català; i per l'altre costat, dient: «Escolta, aquest Institut no és transparent, és opac, hauríem de tindre més capacitat per accedir a la informació d'aquest Institut.»

I jo pregunto: aquest Institut està fet i és utilitzat per a ajudar a finançar inversions sobretot de petites i mitjanes empreses en situació, algunes d'elles, de reconversió i en situació de crisi i, per tant, necessàries per a mantenir llocs de treball, i a la vegada també inversions en iniciatives noves que poden afavorir el creixement i l'activitat econòmica del país. Aquests clients són persones igual que vostès i que nosaltres, i són empreses que tenen noms i cognoms. Vostès creuen que podem apostar per un reforçament d'una entitat financera que sigui capaç de..., a part de donar totes les explicacions necessàries de quina és la seua gestió i quina és la seua despesa corrent, la seua eficiència com a entitat financera..., vostès creuen que aquesta entitat en el moment que encara..., cosa que igual ho poden fer, perquè saben vostès..., i aquí hi ha un il·lustre diputat que ho va fer durant molt de temps, que quan necessitava alguna informació d'algun crèdit, d'alguna operació financera de l'Institut Català de Finances evidentment se li donava, havia de fer l'esforç d'anar allà, però se li donava i ho va treballar molt. Per tant, no és que no es vulgui donar; el que no pot ser és que volguéssim donar aquesta garantia i aquesta, diríem, potencialitat a una institució financera que dona crèdits i que coneix la realitat de moltes empreses i que això sigui conegut i estigui a l'abast de tothom, perquè llavors no hi haurà cap client que vulgui anar a este banc, i això ho han d'entendre.

Per tant, estem d'acord que l'Institut Català de Finances està jugant un paper, si vostès volen, modest, l'està jugant bé, i l'any que ve pretén, amb el seu pressupost, incrementar la seua activitat al voltant de 20.000 milions de pessetes més. Espero que en aquesta més alta activitat pugui ajudar, pugui donar els recursos financers que necessiten algunes de les empreses del nostre país i que, per tant, l'Institut Català de Finances pugui continuar jugant aquest paper important per a finançar determinats projectes, determinades empreses i determinada part de l'estructura productiva del nostre país.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per aquest motiu també el nostre Grup entén que el pressupost d'aquest Institut és perfectament assumible, el votarem favorablement i, per tant, votarem en contra de la seua esmena de retorn.

Per la meua part, res més. Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats; gràcies, senyor president. I passo la paraula a la diputada Núria Martínez, perquè acabi la seua exposició.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Núria Martínez. Mentrestant, aprofitem per felicitar l'alcalde de Tarragona i la ciutat de Tarragona per la notícia d'ahir al vespre. Gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La Sra. Martínez i Barderi

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades, com ha indicat el meu company, l'objecte de la meua intervenció és explicar el posicionament del Grup de Convergència i Unió respecte a les esmenes a la totalitat que han estat presentades al pressupost de l'Institut Català de Crèdit Agrari i a l'Institut d'Estadística de Catalunya.

Bé, el Grup de Convergència i Unió considera que el pressupost de l'Institut d'Estadística de Catalunya s'ajusta al cost necessari per executar el Programa anual d'actuació estadística, d'acord amb les lleis del Pla estadístic de Catalunya dels períodes 92-95 i 97 a 2000 i, en el futur, d'acord amb la Llei del Pla estadístic de Catalunya 2001-2004, en el marc de la nova Llei 23/98, d'estadística de Catalunya.

La Llei del Pla estadístic de Catalunya per al període 2001-2004 està essent tramitada per a la seva aprovació pel Parlament, i, per tant, el Projecte de decret pel qual s'aprova el Programa anual d'actuació estadística per a l'any 2001 estableix la relació d'activitats estadístiques que s'han dut a terme durant l'any 2000. Per una part, les activitats, diguéssim, estadístiques consolidades, experimentals i en projecte que els departaments de la Generalitat, els organismes autònoms i les entitats públiques territorials de Catalunya vénen duent a terme durant l'any 2000, en el marc del Programa anual d'actuació estadística de l'any 2000, i, per una altra part, establint noves activitats estadístiques que s'han de dur a terme durant l'any 2001, d'acord amb l'habilitació del Govern per desenvolupar per decret totes les matèries de la Llei 23/98, segons disposa la disposició final d'aquesta Llei.

El Programa anual d'actuació estadística del 2001 ha estat aprovat en data 23 d'octubre per la Junta de Govern d'aquest Institut. Aquest Programa anual d'actuació estadística s'estableix tenint en compte que cal regular les actuacions de l'Administració de la Generalitat en matèria estadística mentre es duen a terme els tràmits legals per a l'aprovació de la Llei del Pla d'estadística de Catalunya del període 2001-2004. El Govern comunicarà al Parlament de Catalunya el Programa anual d'actuació estadística, com així ha fet en els anys anteriors.

El pressupost de l'Institut d'Estadística de Catalunya per al 2001 és de 1.056 milions de pessetes i servirà per finançar setanta-set activitats estadístiques encomanades a l'Institut. Amb relació al pressupost del 2000 hi ha un petit increment de 22 milions de pessetes, o bé del 2,1%. De fet, es podria definir aquest pressupost com un pressupost finalista, en el sentit que serveix per a finançar les activitats previstes.

Quant als ingressos, augmenta el capítol 3, de «Taxes i altres ingressos», 20 milions, ja que s'ha previst un increment de l'activitat de col·laboració, de suport addicional, més enllà de l'assistència tècnica i estadística que l'Institut està obligat a donar. Augmenta també el capítol 4, de «Transferències corrents», un 1,4%, que té la seva relació en el capítol 1, de «Despeses de remuneracions del personal». I també augmenta el capítol 5, un 33,3%. Disminueix, però, el capítol 8, d'«Actius financers», 11 milions de pessetes, el que suposaria un 50% amb relació a l'exercici passat; això s'explica perquè l'any passat s'hi havien incorporat uns romanents fruit del cens agrari.

Quant a les despeses, només destacar que, com és sabut, el cost prioritari de l'activitat estadística està pràcticament referit al personal que dissenya i dirigeix les operacions, que en la seva majoria és un personal laboral fix i funcionari, i al personal que realitza les tasques administratives i de camp, que generalment són temporals. Les remuneracions de personal s'incrementen un 2,7%. També s'incrementa un 1,4% la compra de béns corrents i de serveis.

És per tot això, i pel fet que el Grup de Convergència i Unió pensa que el conjunt de l'estadística pública té la consideració d'activitat o eina necessària per a la presa de decisions de l'Administració pública i dels agents socials, que votarem en contra de les esmenes a la totalitat presentades a aquest pressupost.

Quant a l'Institut Català de Crèdit Agrari, aquest organisme té previst finançar per al 2001 una activitat creditícia en el conjunt del sector agrari, ramader i pesquer per un import de 3.714 milions de pessetes, el que suposa un augment d'un 25,7% respecte al que es va pressupostar l'any anterior. Els recursos s'obtidran en bona part de l'endeutament a llarg termini, del reintegrament de capital de préstecs concedits, així com dels ingressos a obtenir d'acord amb els capítols tercer i cinquè d'ingressos.

A més, el pressupost incorpora la liquidació de l'Institut a entitats financeres i del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca a l'Institut d'imports corresponents a l'amortització i a les despeses financeres d'operacions d'endeutament concertades per l'Institut amb entitats financeres, per tal d'efectuar pagaments per compte del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca pels ajuts contra la pesta porcina. Així, els imports de 168 milions i 450 milions corresponen a interessos i capital de 2001 de l'endeutament màxim previst el 97 per a les despeses per les actuacions contra la pesta porcina clàssica.

La Generalitat aportarà en concepte de capital a l'ICA 150 milions, i el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, en compensació a la concentració del risc sectorial assumit per l'ICA, transferirà 146 milions.

Quant a les despeses, el conjunt dels capítols primer i segon, de «Despeses de personal i adquisició de béns i serveis», augmenta un 2,63% respecte als impostos pressupostats l'any anterior. L'increment més important és el de les inversions reals, davant la necessitat de realitzar la sego-

na fase d'adaptació a l'euro. És una fase informàtica, i per això es veu aquest increment, que és el més important a destacar.

Per últim, indicar que la previsió de l'activitat creditícia per al 2001 es basa en el fet que l'activitat creditícia del 2000 podria superar els 3.500 milions de pessetes, quan se n'havien pressupostat 2.955, i s'estima que hi ha una continuïtat de la tendència que es va iniciar l'any 99, gràcies a la millora de competitivitat de les línies de finançament existents per a l'actualització de les seves condicions. A títol d'exemple es podria citar la línia de finançament d'adquisició de terres, que té un cost mínim per al prestatari del 3% anual.

Per tant, analitzat el pressupost d'aquest organisme autònom, el Grup de Convergència i Unió considera que no estan justificades les esmenes a la totalitat que s'han presentat i no hi votarà a favor.

Gràcies, senyor president, senyors i senyores diputades.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Passem ara, per tant, a les esmenes a la totalitat de les seccions del Departament d'Ensenyament. Hi haurà una intervenció per a cada grup de vint minuts, i, pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans de començar la sessió d'aquest matí comentàvem amb la senyora consellera i amb algun altre diputat que l'actual procediment reglamentari de la discussió de les seccions pressupostàries, dels pressupostos dels departaments i dels seus organismes segurament no és la més adequada, perquè ara nosaltres defensarem la nostra postura contrària als pressupostos d'un departament que ningú ens ha defensat en nom del Departament, concretament, aquests pressupostos, i ara plantejarem alguns dubtes, algunes qüestions sobre algunes partides que ningú ens ha explicat per què són d'aquesta manera, i, fins i tot, diguem-ne, quan se'ns respongui, se'ns respondrà globalment, no des del Govern, sinó des d'un grup parlamentari que sí que és, certament, un dels grups parlamentaris que amb el seu vot sustenta el Govern, però que no és en si mateix el Govern. Aquesta fallàcia de debat és la que tenim ara; cal suposar que la millorarem en el immediat futur, però, tot i així, som conscients, per tant, que es tracta d'un ritual que serà poc fructífer en el seu debat. *(Pausa.)*

Bé, perdonin, parlàvem de qüestions reglamentàries temporals, que ens havien atorgat el doble de temps que ens tocava, i per la benevolència d'aquest diputat que ara vostès..., ha calgut reduir el temps convenientment.

Anant al que estàvem comentant, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana plantejarem la nostra posició

en dos blocs, bàsicament: primer, una anàlisi política, i després, una anàlisi més pressupostària.

L'anàlisi política perquè és fonamental a l'hora de parlar de pressupostos, perquè els pressupostos són el reflex de les polítiques, i perquè és fonamental també a l'hora de parlar d'ensenyament, perquè la realitat de l'ensenyament a casa nostra avui en dia té molt a veure amb la política també. I en aquest sentit he de començar lamentant, senyora consellera, profundament, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, les declaracions que vostè va efectuar prèviament a la manifestació que es va celebrar a Barcelona, dies enrere, del marc unitari de la comunitat educativa. Dic que he de començar lamentant-les perquè, primer, com a diputat, no crec que el concepte de «polític» pugui ser utilitzat per intentar menysprear, menysvalorar una manifestació; segon, perquè crec, certament, que moltes de les queixes del món de l'ensenyament tenen a veure amb les polítiques educatives, i tercer, perquè, si fos veritat que en una manifestació, en el seu origen, hi haguessin els partits polítics —que en el cas d'Esquerra Republicana li puc assegurar perfectament que no era a l'origen d'aquella manifestació, sinó en el suport decidit, però no a l'origen—, tampoc seria res negatiu.

Per tant, hi insisteixo, per aquests motius lamentem profundament les seves manifestacions, més enllà que vostè estigués o no estigués d'acord amb les peticions de la manifestació, o més enllà que vostè estigués o no estigués d'acord amb el fet que es fes. Sens dubte, no creiem que una consellera del Govern de la Generalitat hagi de desacreditar una manifestació amb aquests conceptes.

Però justament deia que voldríem parlar també de política educativa perquè ja vam assenyalar en la passada compareixença, a la Comissió de Política Cultural, dels representants del Consell Superior de l'Avaluació una anàlisi d'on són els orígens de la problemàtica actual del món de l'ensenyament a casa nostra. Dèiem en aquell moment —i ara hi reinsistim en Ple— que, realment, hi ha hagut una sèrie de circumstàncies temporals, una sèrie de coordenades socials que no han afavorit gens el món de l'ensenyament en aquests moments a casa nostra.

Primer..., no ho dono per ordre de prelació, però, primer, una modificació del marc normatiu i del sistema en si, produït per la LODE i la LOGSE, que neix amb una greu errada, que és plantejar un canvi de sistema en profunditat sense plantejar el seu finançament. Aquesta és una errada conscient en el seu moment, que era una aposta que podia sortir molt bé segons com evolucionés el marc econòmic; podia sortir malament segons com evolucionés, també.

Aquest primer fet té la voluntat de formular un sistema educatiu radicalment nou sense previsió del seu finançament. Segona qüestió, tirar endavant aquest sistema educatiu en uns moments en què les noves generacions, a les quals va destinat aquest sistema educatiu, es troben a Europa amb uns canvis d'actituds i de valors. Si el sistema no hagués canviat, si aquests canvis d'actituds i valors s'haguessin donat en un sistema sòlid, potser la seva

influència no hauria acabat sent tan important com en un sistema canviant. Tercer condicionant, el fet que aquest nou sistema, que s'estava desenvolupant sense el finançament específic correcte i que coincidia amb un canvi d'actituds i valors generacional, ve també en el temps amb una allau migratòria de gent que té una altra cultura, una altra visió de la vida, que segurament la seva integració hauria estat molt més fàcil en un sistema educatiu consolidat sòlid sense aquestes tensions d'actituds i valors.

La suma de tot això és, en bona part, el que explica la situació del sistema educatiu a casa nostra avui en dia. Aquesta situació és una situació no plàcida, una situació amb un munt d'interrogants, una situació amb una diversitat de problemes, que hem d'afrontar. Per això el nostre Grup no està d'acord amb les declarades i insistent manifestacions del conseller d'Economia, quan diu que Ensenyament anirà reduint el seu pressupost en pes relatiu dintre els pressupostos de la Generalitat perquè l'aplicació del nou sistema s'ha acabat. No creiem que l'aplicació del nou sistema s'hagi acabat: no s'ha acabat el mapa escolar, no s'ha acabat el pla pluri-annual, la formació professional haurà de tenir una nova empenta, una nova embranzida. Però no només això, sinó que aquesta realitat que li acabo de comentar no s'ha acabat ni s'acabarà. I, per tant, la prioritat educativa del Govern continuarà o haurà de continuar tenint no només la mateixa importància, sinó, com reclamem des d'Esquerra Republicana, una importància encara major.

Miri, si veiem el pes relatiu del pressupost del Departament d'Ensenyament dins del pressupost de la Generalitat, veurem que des del 98 fins al 2001 ha anat disminuint aquest pes relatiu: el 98 el pressupost del Departament d'Ensenyament era el 19,16, per al 2001 són el 18,62. Però no és només que hagin baixat de pes relatiu del 19,16 al 18,62, és que, com vostè sap, senyora consellera, i vostès, senyores i senyors diputats també saben, per una cosa hem de felicitar la consellera en aquests pressupostos i en els anteriors, que és fer aflorar bosses de concerts educatius que no estaven en els pressupostos, que no eren als pressupostos; bosses de concerts educatius que no estaven en els pressupostos. Van aparèixer en els pressupostos per al 2000, i nosaltres creiem que tornen a aparèixer en els del 2001. Clar, si retirem aquests milers de milions que ha significat l'aflorament dels concerts educatius fins ara clandestins en els pressupostos, resultarà que la disminució del pes relatiu del Departament d'Ensenyament pressupostàriament en els pressupostos de la Generalitat encara és més alta. Perquè si continuessin tenint aquestes partides de concerts educatius amagades en aquell punt de l'articulat, si no me'n recordo..., l'article 5 de l'articulat, o l'article 7.5 o l'article 5.7 de l'articulat, en que deia «crèdit ampliable», i ara ja no hi és, si ho continuessin amagant en el «crèdit ampliable», doncs, ara la disminució del pes relatiu seria més important, seria molt més important de la que és ara.

L'augment del pressupost del Departament d'Ensenyament respecte a l'any 2000 és de 23.202 mili-

ons. No podem, però, oblidar que d'aquest augment i del pressupost general del Departament, d'aquests 414.000 milions del Departament, els concerts educatius, les subvencions, les subvencions a unitats de pàrvuls en centres concertats, les subvencions a llars d'infants privades, subvencions per atenció a la diversitat i necessitats educatives especials en centres concertats i els convenis en centres de formació professional privats, pugen a 105.000 milions d'aquells 414.000. És a dir, una de cada quatre pessetes del pressupost català d'Ensenyament va a parar directament –directament– als centres concertats. No és, però, que tres de cada quatre vagin a parar als centres dependents directament del Departament d'Ensenyament de la Generalitat, perquè en aquestes tres de cada quatre que ens queden hi ha les escoles bressol municipals, hi ha centres privats de música o d'art, fundacions... Nosaltres no creiem en aquesta situació que una de cada quatre pessetes vagi a parar directament als centres concertats; no és el nostre plantejament.

Acceptem la LODE, acceptem la LOGSE, és el marc normatiu vigent; acceptem, per tant, la política de centres concertats. Tenim molt dubtes sobre alguna part de la política de centres concertats, continuem pensant que aquells centres que discriminen per raó de gènere no haurien de ser concertats. Continuem pensant que hi ha centres concertats que no compleixen els requisits legals. No entenem, per exemple, per què una escola com Súnion, que no complia fins enguany els requisits, sense haver canviat de requisits ni haver canviat les condicions de l'escola, enguany ja les compleix; no ho entenem.

Però deixat això damunt la taula, volíem continuar fent al tema pressupostari i, per exemple, fer altres reflexions sobre prioritats en pressupostos. A Navarra, en els pressupostos d'enguany, la despesa d'Ensenyament per habitant és de 115.000 pessetes; a Catalunya, enguany, és de 69.000. Hi ha, per tant, 45.000 pessetes per alumne de diferència a favor de Navarra; Navarra té un 66,6% més de despesa en ensenyament que Catalunya. Clar que vostè, senyora consellera, vostès, membres del Grup majoritari dels que dona suport al Govern, em podrien parlar del concert econòmic, i tindrien raó –i tindrien raó–: estem molt mal finançats, estem injustament mal finançats.

Jo li puc respondre que no ens ho expliquin al Grup d'Esquerra Republicana; segon, que ho expliquin a la gent del país, i tercer, tan mal finançats estem com per, aquí, 69.000 i allí 115.000? La diferència de finançament són aquestes 45.000? Perquè si la diferència de finançament són aquestes 45.000, no hi ha cap excusa que expliqui el silenci del Govern de la Generalitat de cara a la població de Catalunya a l'hora d'explicar aquesta espoliació. I si la diferència no és d'aquestes 45.000, si no és menor –si no és menor–, hi ha un diferencial de prioritats política, també aquí. Hi ha un diferencial de prioritats política. Si volen, ens tenen al costat en qualsevol campanya informativa al poble de Catalunya sobre el concert econòmic, si volen ja saben que ens tenen al seu costat en qualsevol campanya política

per reclamar un finançament just, no aquestes coses que es van inventant cada tres o quatre anys i ens van explicar que van molt bé, i després ens acaben explicant que no han anat gens bé; però a més a més, també hi ha diferències de prioritats polítiques –també hi ha diferències de prioritats polítiques. I li he posat un exemple d'un Govern que no pot ser titllat d'esquerranós, com és el de Navarra –que no pot ser titllat d'esquerranós, com és el de Navarra.

Continuant amb el pressupost, li he de comentar que, també en el paquet de felicitacions, com li he fet en l'aflorentament de concerts educatius, l'hem de felicitar per la desaparició del Incanop, que era un institut que havia acabat sent no útil, i que, per tant, en aquest sentit, ja hem dit abans en altres intervencions, que el Departament d'Ensenyament ha estat l'únic departament amb la valentia de tancar allò que el diputat portaveu del Grup d'Esquerra Republicana sempre qualifica de «xiringuitos», doncs, que ha tingut la valentia de tancar un «xiringuito» dels múltiples que hi ha, és un pas endavant i la felicitem.

Anant pels serveis pressupostaris, ens voldríem detenir en la Direcció General de Recursos Humans, que és la direcció general més llaminera a nivell pressupostari, i la de Centres Docents. En la de Centres Docents hi ha els augments en les subvencions i ajudes a les llars d'infants municipals. Uns augments que nosaltres hem vist de 1.134 milions de pessetes, en general les dues partides més importants, les llars d'infants municipals i el Pla de foment de llars d'infants. És segurament una partida que augmentarà la inversió en la creació de places, si fins ara nosaltres la fixàvem en la que vostès donaven als ajuntaments en unes 200.000 pessetes per alumne, amb aquests números podrem arribar a 275.000 pessetes per alumne, però que, vista la demanda i la necessitat, dubtem que pugui ampliar les partides de subvenció de funcionament a aquestes 80.000 pessetes, que, en la realitat, són ben bé entre un 10 i un 15% de la despesa real de funcionament.

En aquest paquet, i amb el temps que se'ns acaba, voldríem fer una reflexió també pressupostària: és el tema de les inversions. Si jo, com a diputat, agafo els pressupostos del Departament d'Ensenyament i els pressupostos de GISA, sumo, resto i sumo, perquè és el que he de fer –comptar les pessetes que vostès faran d'inversions, descomptar les que donen a GISA i comptar les que GISA fa en inversions–, em dona que enguany només faran inversió amb aquests càlculs de 15.595 milions, a diferència dels 25.000 milions de l'any anterior, i dels 25.000 milions de l'any anterior. Per tant, diria que han baixat unes 10.000 milions en inversions. Ara, jo sé que això és mentida, i sé que això és mentida perquè sé que els pressupostos, en aquest sentit, també són mentida. És a dir, sé que els pressupostos del Departament d'Ensenyament i els pressupostos de GISA, pel que fa a les inversions reals que fa el Departament, no contenen tot allò que hi haurà d'inversió al llarg de l'any, ni contenen totes les previsions d'inversió. I aquí estem, per tant, en una altra fallàcia del tràmit pressupostari.

Amb una fallàcia he volgut començar i amb una fallàcia acabo: si un dels motius principals del debat pressupostari és el primer pas del control dels grups parlamentaris sobre la política del Govern, i,

en el cas de les inversions, saber a què es compromet el Govern a fer l'any 2001, som tots conscients que això no ho podem fer amb els papers que tenim davant. I no ho podem fer amb els papers que tenim davant, perquè GISA fa una política d'inversions que no segueix els pressupostos, i a més a més perquè aquests dies hem sentit no només plans de xoc, sinó declaracions aquí mateix del conseller d'Economia parlant de futurs nous plans, parlant de bosses d'inversió que afloraran... Clar, o ens expliquen en els pressupostos del 2002 clarament què dedicaran per invertir...

El president

Senyor diputat, jo hauria de ser...

El Sr. Bargalló Valls

Una frase, una frase.

El president

És que he de ser molt estricte, aquesta vegada, eh?

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Una frase. O ens diuen el 2002 què dedicaran a inversions i on, o només, per això, nosaltres ja no podem votar a favor dels pressupostos d'un departament del qual no coneixem les dades reals pressupostàries.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. Exactament ha sigut literal: una frase i dues de subordinades. (*Rialles.*) Gràcies. Té la paraula l'il·lustre diputat el senyor Joan Boada, per Iniciativa per Catalunya - Verds.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera, se'n recorda que quan va començar a entrar vostè a governar el Departament vam parlar de música? Se'n recorda, vostè, que nosaltres esperàvem..., que la música ens agradava, la que tocava, però que la lletra, evidentment, ens feia por que no la podria mantenir massa? I certament, la música, ja no podem parlar de música; vostè ara ja, després del pressupost del 2000 al 2001, ja no és música el que destil·la des del seu Departament, sinó, des del nostre punt de vista, només soroll, i això és greu, no? Ens semblava que vostè aportaria canvis reals al Departament, n'estàvem convençuts –jo, personalment, n'estava convençut–, però pressupost rere pressupost, actuació rere actuació, ens demostra que no ho sap fer. I es converteix en el que ens temíem, en un instrument de la política de dretes aplicada a l'ensenyament, l'instrument, evidentment, del Govern, del president del Govern, del senyor Pujol, que en aquest cas també l'ha utilitzada a vostè per aplicar aquesta política de dretes que caracteritza aquest Departament d'Ensenyament i a tota la política del Govern.

I deia «soroll» sobretot per la reacció que ha dit el senyor Bargalló, que ens va doldre molt a tots, i em sembla que a tota la comunitat educativa i a tota la societat, a la manifestació que va convocar el MUCE i que la resta de partits polítics li van donar suport, tots els que varen voler. I amb les seves declaracions vostè va deslegitimar els partits polítics, una de les peces claus de la democràcia, i, en tot cas, no diu massa res al seu favor en aquest sentir, no? A més a més, aquesta manca de diàleg pot portar a situacions complicades en el món de l'educació. Els sindicats ja han deixat molt clar que farien noves mobilitzacions el mes de gener, tots els sindicats, si, evidentment, no hi ha diàleg i no s'avança en aquest sentit.

Miri, jo, generalment, en els pressupostos, sempre intento posar-hi dues o tres frases per a partir d'aquí poder anar desgranant què en pensem nosaltres. En cas, jo penso que aquests pressupostos, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds pensem que aquests pressupostos són autistes, són insuficients per potenciar l'escola pública, són segregadors i, evidentment, són conservadors, són uns pressupostos d'una política de dretes.

Diem que eren autistes perquè estan d'esquena a la comunitat. Ja ho he dit abans: incapaç de dialogar, aquest Departament, i vostè, senyora consellera, s'està tancant en si mateixa i s'està tancant en un model que estan reproduint, que no ha canviat o que ha canviat molt poc del que existia fins aquest moment. Tota la comunitat educativa a través del MUCE s'està mobilitzant reclamant un augment de la despesa per millorar la qualitat de l'ensenyament, on, evidentment, també es demana la generalització de l'oferta pública del primer cicle d'educació Infantil, la gratuïtat dels llibres de text i el material escolar, el desplegament de la formació professional, que l'escola sigui integradora i no segregadora, la supressió dels barracots... Tot això no es planteja en aquest pressupost amb la suficient intensitat perquè, evidentment, pugui avançar i pugui tenir una sortida. I això agreuja la situació i no s'entreu cap sortida positiva a l'actual conflictivitat; i aquest és un element perillós.

Diem insuficients per potenciar l'escola pública, que ha de ser una escola integradora, cohesionadora, basada en l'equitat, no només en la igualtat d'oportunitats sinó en l'equitat. I, és clar, ens trobem en els pressupostos que Ensenyament només creix un 5%, menys que la mitjana de tot el pressupost del Govern de la Generalitat. Un element clau per avançar cap a una societat més justa, més igualitària, més equilibrada, etcètera, etcètera, no creix amb la mateixa intensitat, per segon any consecutiu, per sota del conjunt del pressupost de la Generalitat. I algú ràpidament es preguntarà: veritablement, és una prioritat per al Govern de la Generalitat, l'educació? O només ens referim a aquelles declaracions retòriques de la importància de l'educació a la societat del coneixement? Eh?, que molts dels consellers, i vostè també ho diu, senyora consellera, fins i tot el senyor Pujol, van fent aquest discurs, que és pura retòrica, perquè no té una conseqüència en els pressupostos, que és on es demostraria. Si a més a més tenim en compte que l'any passat vam tenir una

inflació del 3,5 i per a l'any 2000..., ara anava a dir com acabarem; no sé ni on acabarem, en tot cas, estem al 4,2%, doncs, ens trobem que la xifra d'augment és ridícula, no respon a la necessitat d'un ensenyament públic de qualitat, ni a la millora de les condicions de treball dels treballadors i treballadores, ni tampoc a la necessitat de l'increment de les plantilles, que ja en parlaré més tard.

Però hi ha una dada molt clara, senyora consellera: l'aportació del Govern de la Generalitat a Ensenyament representa el 2,006% del producte interior brut català. Ja està, amb aquesta dada podem haver acabat tota la discussió. La demostració que no és una prioritat per a aquest Govern, l'ensenyament. El 2,006%, quan a la Unió Europea la mitjana és el 6%, és una demostració que no és una prioritat. I no ens vinguin amb històries del finançament. El finançament és una realitat i, en tot cas, les prioritats són unes altres, que es podrien deixar molt clares. I aquesta situació, aquest pressupost tan ínfim, aquest pressupost tan insuficient, evidentment, portarà també problemes. I representa problemes amb les plantilles, perquè, és clar, les plantilles creixen, les atribucions bàsiques creixen un 2,4, no?, que correspon al 2% del caràcter general. Vull dir, que no hi veiem que hi hagi un creixement de les plantilles que no sigui exclusivament aquell 2% que estan obligats, evidentment, per a tota la funció pública; només veuríem que hi ha un 0,4%. En tot cas, no es planteja cap creixement de les plantilles, que són del tot necessàries.

També hi ha un insignificant augment del 3,8% del personal no docent, els d'administració i serveis, en un moment on han de complir la generalització als centres de dues línies de primària del personal auxiliar administratiu i, sobretot, també cal pensar en el redimensionament dels instituts, dels IES. En canvi, l'increment d'alts càrrecs i personal eventual, això que en diem «assessors», creix constantment. No sé per quina necessitat en té tant, d'assessor, senyora consellera: creix un 16%. Creix un 16%, no sé si és en quantitat o és que els va apujant el sou d'una manera espectacular. No, això ho diuen les xifres, doncs, que ens han passat vostès. Suposem que són certes. Una de dos: o n'hi posa cada vegada més, o els apuja el sou, que no té res a veure amb aquest 2% que a la resta de funcionaris, doncs, se'ls ha apujat. Això és una pràctica habitual, no? Dóna la sensació que hi ha una incapacitat dels polítics i necessiten assessors per anar, si més no, tenint els suficients diners perquè els puguin dir cap on han d'anar, cap on s'ha de dirigir la política del Govern de Catalunya.

Però la mateixa situació passarà amb el funcionament dels centres. Ja ho deia el senyor Bargalló: amb aquest increment ínfim, evidentment, tindran molts de problemes, els centres, per mantenir el seu funcionament. En temes tan trivials però tan importants com és el tema de la calefacció, com és el tema de la neteja, que, evidentment, els augments que hi ha són insuficients per fer front a aquests augments que el nivell de vida, que l'IPC, doncs, provoca en tots els sectors econòmics, i que, evidentment,

doncs, neteja i també calefacció i altres qüestions són elements claus. Cada vegada escanyem més els centres perquè, evidentment, mantenim les partides i no les apugem amb la suficient força que s'haurien d'apujar per fer front a les necessitats bàsiques; estic parlant de calefacció, estic parlant de neteja.

Però el mateix passa amb el tema de la formació del professorat. Estem amb la mateixa situació, doncs, que sempre. Constatem altra vegada, senyora consellera, el decreixement de la partida de subvencions al moviment de renovació pedagògica i institucions per a formació, que ha estat una tònica dels darrers anys, i que, a més dóna la sensació, a nosaltres ens dóna la sensació que mostra un cert menyspreu del Departament cap el foment d'activitats que es poden fer al marge del control del mateix Departament. Podria donar aquesta sensació, perquè sinó no entenem que baixi contínuament. O també veiem com veiem com la partida dels ICE, que correspon als encàrrecs que fa el mateix Departament, té un important decreixement del 8%. Es congela l'ajut per a postgraus, que vol dir que no es té en compte la necessitat de continuar amb la política de facilitar via postgrau l'especialització del professorat, tant de primària com de la pròpia secundària, i que també és una ajuda important per a la recol·locació del professorat mal adscrit.

A més a més, desapareix –potser ens ho explicaran; no sé si ens ho explicaran– la partida d'aprenentatge de llengües estrangeres amb relació al professorat, ja que, en tot cas, permet demostrar, una vegada més, aquestes altisonants declaracions institucionals amb relació a la importància de les llengües i la seva traducció pressupostària: molta retòrica amb la importància de les llengües, i a l'hora que anem al pressupost per, evidentment, potenciar-les, han desaparegut els diners. Més retòrica que hi ha al Govern i al Departament, i menys diners.

O també podríem parlar de la innovació educativa en aquest gran bloc que he parlat d'«insuficients». Amb la innovació educativa... Per cert, ara han fet un canvi, no? Aquest any em dóna la sensació que han canviat la Direcció General d'Ordenació Educativa; ara en diem Direcció General d'Ordenació i Innovació Educativa. Hem avançat, hi hem posat la «i». Ara, diners a aquesta «i», no en veiem enlloc; i aquesta és una altra vegada aquesta retòrica: ja podem anar dient noms a les coses; si no hi posem els diners perquè, evidentment, tinguin un significat aquestes coses, no té massa sentit.

Autistes, insuficients per potenciar l'escola pública, també deia segregadors i conservadors, de dretes. És precisament en el desenvolupament dels serveis socials, i concretament el de l'educació, on existeix un greu diferencial entre Catalunya i la resta de la Unió Europea. I aquest pressupost precisament no avança cap a la disminució d'aquestes diferències, no hi ha partides extraordinàries per posar en marxa programes integrals per desenvolupar aquests serveis. Ja ho han vist, aquest programa per eliminar els barracots és del tot insuficient, i sobretot és del tot insuficient tot el tema de l'educació Infantil de l'etapa zero-tres anys. Han augmentat, és veritat, la

transferència als ajuntaments per al sosteniment de les places de llars d'infants, uns 750 milions, però això significa que les subvencions –ja ho deia el senyor Ribó l'altre dia, ahir– cobriran només unes 80.000 pessetes alumne/any, ja que el nombre de places a subvencionar ha crescut i encara creixerà més. Llavors, l'excusa que ha disminuït la natalitat és una excusa de mal pagador perquè, en tot cas, després parlaré dels concerts educatius, resulta que no ha disminuït, al contrari.

Això vol dir que les aportacions de la Generalitat cobreixen actualment d'un 9 a un 13%, només d'un 9 a un 13% de les despeses reals de les escoles bressol públiques municipals. Una misèria per desenvolupar un element clau, evidentment, de cohesió social com és les escoles bressol. I això provoca una situació més que difícil per a les hisendes municipals. Vostès aposten una vegada més pel «campi qui pugui»: mantenen, subvencionen les escoles bressol privades, augment del 23% a les subvencions a llars d'infants privades –augment del 23%–, aproximadament 600 milions que s'inverteixen en subvencions a aquestes llars d'infants privades, i en canvi, evidentment, deixen que sigui l'Administració municipal la que porti tot el pes, el pes més important a l'hora d'oferir les places, doncs, de l'etapa zero-tres anys. Aquesta és una demostració dita popularment del «campi qui pugui» que vostès potencien. Per això insistim –i no ho diem d'una manera retòrica–: un Departament amb unes polítiques, amb uns pressupostos clarament conservadors, clarament de dretes.

O parlem de la formació professional. Al final hem creat la Direcció General de Formació Professional. Segur que deu haver-hi alguna resposta; en aquest cas, nosaltres no hi hem vist 422 milions a aquesta Direcció General. Bé, en un moment en què cal desplegar el mapa de la formació professional, dels cicles formatius, de la incorporació dels tres sistemes en un, que ha de fomentar la relació amb el món del treball i hem d'elaborar el Pla general de la formació professional, tenim 422 milions en aquesta Direcció General, que en teoria és la que ha de coordinar tota aquesta funció, fora que no ho traspassem a no sé quina direcció general, a no sé quin ens, a no sé qui haurà de fer aquesta funció, eh? Per tant, també molta retòrica: «Serem capaços de fer una direcció general de formació professional», però, evidentment, no l'hem dotada el suficient.

A més a més, només s'inverteixen 1.000 milions en equipaments en centres docents, quan, evidentment, nosaltres pensem que una bona part –suposem– d'aquests 1.000 milions hauran d'anar destinats als nous cicles formatius, perquè si no, si ara els hem d'anar constituint, els hem d'anar creant, ja veurem, doncs, com els equiparem. Bé, això, doncs, evidentment, serà molt difícil que puguin tirar endavant amb aquest tipus d'ensenyament, no? No tindran un bon equipament quan és una qüestió bàsica. En tot cas, potser la formació professional privada, que té alguns tipus de cicles formatius amb un valor afegit molt important, doncs, tindran més facilitats i més disponibilitats per fer tota aquesta funció.

Estem a l'apartat de segregadors i conservadors. Hem parlat de l'educació infantil, hem parlat de la formació professional. Parlem, també, dels concerts educatius com un element, també, important a tenir en compte en aquests pressupostos, no només en aquests pressupostos, sinó en la política educativa del Govern.

Bé, els concerts augmenten un 7,2%. Això sí que augmenta més que la mitjana del Govern, del pressupost de la Generalitat, i que la mitjana del Departament. En aquest cas tenim 101.000 milions que em sembla que ho va dir el senyor Bargalló que representen un 25% del pressupost total del Departament. Bé, una altra demostració de quin és el model educatiu del Govern de la Generalitat, si hi ha un 25%..., ja representa els concerts educatius, ja representa el foment a l'escola privada, doncs, podem tenir una idea de quina és aquesta sensibilitat.

Des del nostre punt de vista es mostra la promoció, l'impuls de la privada en detriment de la pública. Dic en detriment de la pública perquè sovint s'augmenten les línies en concerts a la privada en detriment de línies que haurien d'estar a la pública i seguint exclusivament el mapa escolar que deixava molt clar quins eren els augments de línies a la pública i quins eren a la privada. I això s'ha subvertit claríssimament, mostrant que això va en detriment de l'ensenyament públic. I això, aquesta política ha fet que en aquests moments hi hagi un 54,8% d'alumnes d'ESO a la pública i un 45% a la privada: 9,7 punts de diferència, quan en el curs 1996-97 la diferència era de 28 punts a favor de la pública. Aquesta era la realitat, 96-97. Curs actual, la diferència és clara i alguna responsabilitat tindrà, evidentment, el Departament d'Ensenyament que ha anat fomentant contínuament, doncs, aquests concerts amb la privada, abans sense control, amb ampliació de crèdit, ara amb control pressupostari, perquè el conseller d'Economia suposo que ho ha cregut convenient en aquest sentit.

Vostè deia que no s'ampliaven els diners cap a les llars d'infants perquè hi havia una disminució de la natalitat, en canvi augmenten els concerts. Es veu que la natalitat encara no ha arribat a aquests aspectes d'una manera tan clara. Però sí que ha arribat a la primària, i també, sí que ha arribat, evidentment, també a la secundària.

Home, a més a més, estan subvertint, vostès, clarament la funció que haurien de tenir els concerts educatius. Ara, últimament –ha sortit als mitjans de comunicació– en tres centres més, doncs, han fet un concert dels tres últims que curiosament fins ara, fins feia molts d'anys, se'ls havia negat el concert, «perquè no era necessari», segons paraules textuals, «per cobrir necessitats urgents d'escolarització».

Ara sí, ara han aparegut a Badalona, a Barcelona, a Esplugues, han aparegut necessitats urgents d'escolarització, i aquestes necessitats urgents d'escolarització s'han hagut de fer amb la privada. Curiós!, una privada, per cert, que té un sistema molt clar, molt d'ensenyament gratuït, no?, molt de potenciar aquest ensenyament, no? Que ahir tenia unes dades del centre Garbí, Pere Vergés, de Badalona, que des del 99 té un concert retroactiu, estat retroactiu, doncs, que, miri, les famílies que porten els seus

fills aquí en aquest centre, doncs, paguen 39.100 pessetes cada mes a la Fundació Pere Vergés, 18.500 de menjador –bé, normal, han d'anar menjant tant els de la pública com els de la privada– i 7.500 de material escolar; en total 65.000 pessetes cada mes. I aquest és el centre que nosaltres hem subvencionat amb diner públic, per necessitats urgents d'escolarització. Home!, segur que n'hauríem trobat algun altre de centre on, evidentment, poder apaivagar aquestes necessitats urgents. I és clar, a més a més, en aquesta escola –és curiós, no?– el president és el senyor Joan Guitart –no sé si els sona a vostès el president Joan Guitart–, em penso que era exconseller de la Generalitat i membre de Convergència Democràtica de Catalunya. I, a més a més, des d'aquesta presidència la Fundació demana als usuaris que..., malgrat aconseguir el concert, que ja ho ha fet, demanava 140.000 pessetes per alumne en concepte de préstec, perquè estaven malament econòmicament. Home! ara ja sembla que el Govern de la Generalitat és una ONG dedicada a finançar els poderosos. Genial! Ara, a més a més, com que estan malament, de cop i volta tenim necessitats urgents i financem aquesta escola, que fa pagar als seus usuaris –bé, cadascú fa el que vol– 65.000 pessetes, però nosaltres els subvencionem.

Subvencionem l'empresa privada en dificultats amb diner públic, d'aquesta manera tan barroera? Això, és la gratuïtat de l'ensenyament? Això és inconcebible i això és una demostració d'una política clarament de dretes, que vostès van aplicant i que vostè, senyora consellera, ha estat incapaç d'aturar, perquè, evidentment, això és una idea, és un concepte que va més enllà de la seva conselleria i que forma part del mateix Govern.

Per això nosaltres hem portat a la Sindicatura de Comptes..., que hi faci una auditoria. Una auditoria de diner públic, que és la seva facultat i que ho hem de fer..., de seguiment i verificació del destí dels fons dels concerts educatius. I aquest és un element importantíssim que volem saber nosaltres per a què serveix: si veritablement això farà que l'escola sigui gratuïta en aquells centres o encara continuaran pagant 60, 50 o un 30% menys de..., que se'ls hi faci del que han de pagar fins a aquest moment, després del concert educatiu.

I he dit «segregador», ja que el 85% dels fills i filles d'immigrants estan escolaritzats en centres públics, i la resta en privats concertats. Per ara, la privada, que no ho accepta..., l'oficina única de matriculació, que recela de les comissions de matriculació, ha sigut el que ha marcat el posicionament del Govern. No sé si seran capaçs, doncs, de canviar-lo amb el nou decret de matriculació, però la situació en aquests moments és aquesta. I ho deia el Secretariat de l'Escola Cristiana, ho deia quan comunicava a les seves pròpies escoles, doncs, la situació que hi havia amb aquestes noves comissions d'escolarització, que deia: «En efecte, hi ha escoles que s'han vist desbordades quan les comissions d'escolarització o en ocasions els serveis socials dels ajuntaments hi han enviat alumnes sense tenir en compte el caràcter propi de les escoles cristianes.»

El president

Senyor Boada...

El Sr. Boada i Masoliver

Si?

El president

Té dret a una frase i dues de subordinades. (*Rialles.*) A veure si sap fer-ho.

El Sr. Boada i Masoliver

Tenia dues pàgines... (*Rialles.*) Bé, en tot cas el que diu aquest document, el que diu aquest document és una demostració clara que les escoles cristianes, doncs, s'estan queixant d'aquestes comissions d'escolarització. S'estan queixant –i acabo– que els enviïn famílies que no solament no podran col·laborar econòmicament en el sosteniment de l'escola, sinó que necessiten l'ajut de la institució, o sigui, no solament no tenen diners per pagar, sinó que al cim els ha donar diners perquè puguin venir a l'escola en condicions. Aquesta és una demostració del que jo he anat dient des d'aquest moment: uns pressupostos autistes, insuficients, segregadors i clarament conservadors.

Gràcies, senyor president.

El president

Ha fet servir un gènere molt hispanoamericà, d'aquell que no hi ha ni punts ni comes i que tot va seguit.

El Sr. Boada i Masoliver

El temps m'ho ha fet fer.

El president

Però ho ha fet molt bé. Moltes gràcies. Té la paraula, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre diputada senyora Montserrat Duch.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, contra el que hem pogut sentir aquests dies arran d'una mobilització social important al voltant de la qualitat de l'educació pública, avui parlarem de política educativa, perquè és una de les principals polítiques públiques, aquesta.

Jo voldria fer meves les valoracions que el portaveu del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi feia com a elements que sustentaven l'esmena a la totalitat del conjunt del pressupost: dèficit zero, inversió, pressupost social. Jo penso que, des de la perspectiva de l'anàlisi dels pressupostos d'educació, nosaltres observem manipulacions respecte al dèficit zero, manipulacions per tal d'assolir l'objectiu de dèficit zero. Es desplacen inversions, inversions que van a empreses públiques –en el nostre cas, l'empresa de referència és GISA–, i com han dit abans els diputats d'Iniciativa i d'Esquerra Republicana, això cada vegada fa més complicat, jo

diria que cada vegada posa més en crisi, la capacitat de control parlamentari de la hisenda pública de la Generalitat. No sabem exactament on som. No sabem on som pel que fa a les inversions previstes, a les executades, a les amortitzades. No sabem on som. Per això penso que és bona la idea de manipulació del dèficit zero: enginyeria financera al voltant dels factors de dèficit i d'endeutament.

Segona raó que faig meua de les paraules del portaveu: nivell d'inversió molt baix. Nivell d'inversió baixíssim, que en el cas d'educació suposa un 20% menys que al pressupost de l'any 2000. Després, en lògica extrapressupostària, es presenta un altre pla de bona voluntat que, en aquest cas, fixa en 15.000 milions, que podrien ser semblants a l'anomenat pla de xoc per a l'eliminació d'aules prefabricades, però tampoc ho sabem del tot. En qualsevol cas, no forma part del nucli del pressupost, és una declaració d'intencions. Torna a ser un element, en tot cas, d'innovació en aquests termes d'una gestió poc rigorosa des del punt de vista de la gestió pressupostària.

Finalment, una tercera cosa, el conseller Mas ens deia ahir que es tractava d'un pressupost social. Jo li he de dir, en nom del meu Grup i amb tota la contundència que sóc capaç, que les dades d'educació no indiquen, precisament, que aquest sigui un pressupost social. Per què no és un pressupost social? Doncs, perquè, analitzant la despesa pública educativa sobre el conjunt del pressupost, les dades indiquen, justament, tot el contrari. Els companys Bargalló i Boada s'hi han referit, podem fer servir moltes xifres, tenim un excel·lent Departament d'Economia de l'Educació a la Universitat de Barcelona dirigida pel professor Oroval, que ha publicat xifres del dret, del revés, amb sèries estadístiques, etcètera, que indiquen què? Que indiquen que la despesa pública educativa a Catalunya després de vint anys de gestió d'aquesta competència implica: primer, un nivell de despesa total inferior al d'altres comunitats autònomes, i, segon, des del punt de vista de la distribució relativa d'aquesta despesa només hi ha una nota, que és l'aprofundiment per la via de la provisió privada del dret a l'educació.

Tenim problemes de finançament, aquest serà un debat que, segurament, ens ocuparà els propers mesos, però ens hauria de fer pensar molt el fet que, en una estadística de despesa mitjana educativa del conjunt de les comunitats autònomes, Catalunya se situï en 441.038 pessetes en educació no universitària *per capita*, quan la mitjana d'Espanya està en les 470. No estem per sota d'aquelles comunitats que tenen el privilegi de tenir un concert econòmic, estem per sota de les comunitats que eren territori MEC durant aquests anys. De tota manera vull pensar, perquè aquesta és la tendència de la gestió conservadora, segurament, perquè aquestes comunitats l'any 95 encara es veien afavorides per una política de redistribució de la despesa social que havien aplicat els governs socialistes durant molts anys.

Per què dic que no és pressupost social? Per què dic que la despesa pública educativa no és de rebut? Doncs, perquè clar, el creixement global de la Gene-

ralitat per aquest any experimenta una taxa de variació del 7,3%, el d'educació un 5,9. Però anem a una dada que penso que és molt rellevant: si nosaltres no mirem en termes de pessetes corrents, sinó en termes de pessetes constants, ens adonem que tenim un escenari del 3,8 de creixement del producte interior brut; el pressupost d'educació creixerà cinc dècimes per sota del creixement previst del producte interior brut. En pessetes constants el pressupost de la Generalitat creix un 4,7%, educació un 3,3, educació sense concerts un 2,9. Per tant, allò que creix al ritme del creixement en pessetes constants en els pressupostos d'educació són els concerts amb l'escola concertada, no la despesa educativa des del punt de vista del que ha de ser l'espina dorsal del servei públic d'educació, que és la xarxa de titularitat pública. Per tant, no és un pressupost social, els grans trets sobre la despesa educativa ho indiquen.

Segona cosa que motiva la nostra esmena a la totalitat. Aquest pressupost, senyora consellera, vostè segurament no ho podrà reconèixer, però jo crec que estarà d'acord amb mi, quan li dic que aquest pressupost no permet afrontar els reptes educatius de Catalunya –aquest pressupost no permet afrontar els reptes educatius de Catalunya. No ho permet afrontar per un Grup Parlamentari com el nostre, que es va presentar a les eleccions al Parlament dient que l'educació era una de les primeres prioritats, que havíem de fer un esforç de prioritat pressupostària per corregir el diferencial de despesa educativa en termes dels països més motors de la Unió Europea. Però jo li diré més: aquest pressupost no permet afrontar els reptes educatius que vostè era capaç d'incloure en el programa 2000-2004. Aquest pressupost, de veritat, no li dona sostenibilitat al seu programa de legislatura.

Anem a veure alguns exemples –tinc poc temps, el Departament d'Ensenyament no té cap organisme autònom i, per tant, només tenim un quart d'hora, tot i que després és una de les polítiques molt centrals, no permet afrontar els reptes educatius–, voldria analitzar-ho simplement amb quatre exemples: pel que fa a l'esforç de qualitat de l'escola pública, pel que fa a la política d'inversions, pel que fa a l'impuls de l'escola infantil, pel que fa a la formació professional.

Des del punt de vista de la qualitat de l'escola pública: professorat, necessitats educatives especials, tecnologies de la informació i la comunicació, trilingüisme. Coeducació? com un element també de qualitat.

Les partides que s'hi contempen per nosaltres són absolutament insuficients. Hi ha un observatori, l'Astrolabi, que ha vist com estem en termes d'incorporació de les tecnologies. I vostès aquest any fan un increment en termes d'adquisició de maquinari, però vostè sap perfectament que aquesta no és la via única ni condició suficient: maquinari, programari i mentalització. Quants professors han estat reciclats en tecnologies, en noves tecnologies, per adaptar el... No, 68.000 professors: un 10%, encara no un 10% dels professors.

Miri, tinc ganes de dir-li una cosa, perquè veig que no li agrada el que li estic explicant. Jo sóc d'aquelles feministes que faig meva aquella expressió de les feministes dels anys seixanta que deien: «El personal és polític.» El meu fill fa tercer d'ESO a l'Institut Martí Franqués, de Tarragona, i el meu fill no ha tingut una assignatura, en els tres cursos d'ESO, amb suport de noves tecnologies; ni una. I això no crec que sigui un exemple rar; és més aviat un indicador bastant més representatiu, en termes de com estem renovant l'educació i la didàctica, d'aquells altres que vostès fan servir sovint dient: «És que tenim una ràtio en primària o en secundària que és homologable a Europa, etcètera.»

Jo crec que no ens hem d'enganyar, no hem de fer retòrica, no hem de pensar que, perquè hem enviat uns ordinadors als instituts, sense tenir una funció dels coordinadors pedagògics adequada, sense haver fet una formació suficient, tenint en compte que els professors, per la mitjana d'edat que tenen, estan en una situació de profunda inseguretat davant de les noves tecnologies i veuen que es capgira la lògica jo diria quasi de superioritat professor - alumne, perquè els estudiants tenen..., no tenen cap inseguretat, ho tenen molt més fàcil...

Però, és clar, senyora consellera, el meu fill no ha fet res amb noves tecnologies a l'Institut, però a casa tenim un ordinador. Jo em plantejo fins a quin punt aquests elements de desigualtat en l'accés a l'educació, que tradicionalment s'explicaven en termes d'analfabetisme, a mitjà termini no estan relacionats amb un nou analfabetisme funcional, que és la disposició de les noves tecnologies. I vostè no té sensibilitat per això, i les partides dedicades a això no permeten ni cobrir el Pla estratègic de la societat de la informació, ni aplicar les quatre coses bàsiques que l'observatori Astrolabi li plantejava.

Qualitat de l'escola pública. Senyora consellera, vostè i jo som partidàries de l'escola comprensiva *versus* l'escola segregadora, però sabem que, a l'escola comprensiva, l'atenció a la diversitat implica una moral col·lectiva, implica uns recursos disponibles que estan molt lluny de ser a l'abast de les escoles de Catalunya. Jo li puc acceptar que probablement va ser un error dels socialistes al Govern d'Espanya quan el 90 es tira endavant la LOGSE no haver generat un pla de finançament suficient, amb els objectius de reforma social que aquella Llei plantejava; li puc acceptar això. Però malgrat això li he de dir, perquè en definitiva vostès situen la despesa educativa respecte de la despesa total en els termes que vulguin..., malgrat això, li he de dir que no tenim uns pressupostos que permetin una atenció a la diversitat com cal. És més cara una escola comprensiva —és més cara— que una escola segregadora, evidentment; però no hem tingut els pressupostos durant aquests anys que estiguessin a l'alçada d'això.

I aleshores què passa? Aleshores passa que tenim malestar docent, que tenim molta malaltia mental per part dels professors i que els programes de condicions de treball i riscos laborals, per exemple, això no ho aborden. O, per exemple, que ens hem

de plantejar, segurament, estímuls a la carrera docent; tenim una carrera docent que té molt sostre des del moment d'entrada, comparativament amb Europa. Hem d'esperar que l'Estat reguli en aquest sentit? No volem exercir la nostra sobirania? No podríem intentar fer un pla interessant de professorat que no passés exclusivament per la formació permanent, sinó per una política de llicències, per exemple, més interessant; per uns incentius que milloressin aquestes qüestions; per uns plans especials a les zones on hi ha una concentració de diversitat més important? O és que, clar, hem d'incentivar l'escola concertada perquè escolaritzi infants amb necessitats educatives —l'any passat amb 50 milions, enguany amb 140—, i les escoles públiques, aquestes que estan concentrant, que estan concentrant el cost social de l'escolaritat d'aquests joves, aquestes no tenen cap incentiu, perquè, a més, aquestes escoles, segur que difícilment hauran pogut concursar en el Pla de centres estratègics, o com es digui, que vostè ha plantejat. Tinc poc temps. He de passar a una altra cosa.

Trilingüisme, bilingüisme. Han congelat el projecte Orator! Per favor! És a dir, com es pot fer retòrica de competència màxima trilingüe, bilingüe dels estudiants de Catalunya en acabar l'escolaritat obligatòria i unes vies que són les de mobilitat europea no suportar-les més; congelen aquestes partides.

I una altra cosa que a vostè potser li semblarà menor però que jo considero molt important. Durant aquests vint anys —i l'educació era una de les claus de la recuperació de l'autogovern— hem posat més cadires a l'aula, hem fet una escola mixta, però vostè sap com jo que no hem fet una escola coeducadora. No hi ha ni una partida per fer un programa en aquest sentit, per sensibilitzar en aquest sentit.

Passo a una altra qüestió, a la qüestió de les inversions. Miri, el pressupost és absolutament decebedor: un 20% menys. Però, és clar, com deia ahir el portaveu del meu Grup Parlamentari, fent seves unes paraules del ministre Rato, la meua preocupació, a banda de les operacions d'enginyeria financera, és que, clar, la tendència de les liquidacions del pressupost em fa ser absolutament pessimista. Pressupost 1998: inversions previstes, 14.550; inversions executades, 9.276. Pressupost 99: inversions previstes, 18.636; executades, 11.128. Les previsions davallen un 20%, però és que la tendència de liquidació del pressupost és molt inferior a això. Per tant, quina expectativa d'inversió real tenim en aquest país? En un país en què —vostè ho sap molt bé— tenim 20.000 estudiants escolaritzats en barracots, en una situació de dèficit real de ciutadania —trenta-quatre centres, dinou dels quals absolutament en barracots—, tenim un pla plurianual d'inversions escolars 1995-2000 que vostè no ha aprovat —no ha aprovat—; l'any que ve, un any després del compliment d'aquest Pla, s'hauran executat el 47% de les obres previstes.

Em podrà dir que la qualitat de l'educació no depèn de les condicions materials en què s'exerciti. Jo crec que en part sí, perquè després, quan hi ha un

episodi de violència en un determinat lloc, comencem a pensar en aquells perspectives més antropològiques o més sociològiques d'uns ambients determinats que endureixen els comportaments. I això està a la base d'aquest problema. Això és així. Però, clar, és que la previsió inversora és frustrant per a aquells que estan en barracots, que fa molt anys que hi són, però és frustrant per a uns altres. I li posaré ara l'exemple de Sant Cugat del Vallès. És de rebut..., una població com Sant Cugat, que ha crescut al ritme que ha crescut, que potser no tenia una previsió de nova construcció al pla plurianual, però que té congelada una oferta de P-3 per a Sant Cugat de 325 criatures quan el cens diu que són 893... Aquesta petició de la vuitena escola de primària a Sant Cugat, on va? A aquest annex de pressupostos, no, perquè allò teòricament ho cobrirà el pla de xoc. On anirà? És a dir, senyora consellera, de veritat, jo penso que la ciutadania està una mica tipa, una mica fatigada i una mica amb la sensació que haurem de passar temps, que vostès això definitivament no ho resoldran, i si ho haguessin volgut resoldre, les partides pressupostàries haurien estat unes altres.

He de passar molt ràpidament a un altre dels temes que ens preocupa, i que fomenta, que està a la base de la nostra esmena a la totalitat: educació Infantil. Vandellòs: *Catalunya, poble decadent*, d'això fa moltes dècades; però la demògrafa Anna Cabré ens adverteix continuament de quines són les perspectives demogràfiques d'aquest país. Vostè forma part, senyora consellera, d'un govern profundament natalista, presidit per un president que ens ha renyat, a les dones de Catalunya, reiteradament, primer situant una família modèlica de tres fills, després dient que la nostra taxa de fecunditat era molt baixa. Però quines polítiques de suport a la família han articulat, vostès? Quines polítiques?

Jo no puc parlar de totes les polítiques de suport a la família, m'he de referir a l'escola infantil. L'escola infantil, senyora consellera, segurament és funcional, en termes d'objectius demogràfics. Però no vull accentuar aquest vessant, que segurament seria susceptible de molta crítica; vull accentuar un altre vessant. Tots sabem –tots sabem– que es recuperen els dèficits de capital cultural familiar sobre la base de l'escolarització més aviat. Per tant, igual que la idea que en termes d'incorporació de noves tecnologies vostès estan creant nous factors de desigualtat –d'aquella que en una altra època n'hauríem dit de classe–; en aquests termes li he de dir exactament el mateix: l'endarreriment escolar en termes de resultats finals està també relacionat amb una escolarització més tardana o més avançada.

I clar, vostè que fan? Vostès poden dir que en aquest cas, doncs, han augmentat, en termes absoluts i relatius, substancialment les partides de foment a llars d'infants i de convenis amb ajuntaments. Però vostè sap que això és insuficient; no és insuficient per cobrir els objectius que el nostre Grup podria defensar o que defensa la Federació de Municipis de Catalunya, és que això és insuficient per complir la seva promesa electoral de les 30.000 places. És que és impossible, és que amb aquest pressupost vostès

continuen endossant una política bàsica als ajuntaments, i per tant... Per tant, què farem? Maquillarem xifres, veurem que..., sobre la base d'afllorar places que ja existeixen, perquè ara s'homologuen, semblarà que tinguem moltes xifres més. Però totes les famílies de Catalunya, totes les mares joves de Catalunya saben que aquesta és una necessitat social creixent i absolutament insatisfeta en aquest país. I vostè com jo sabem que podem anar jugant amb les xifres i podem dir: «Passem de 1.500 a 1.700, i de 700 a 1.600», però aquest tema no està resolt, senyora consellera, aquest tema no està resolt.

I, en canvi, veiem que a Benestar Social continua havent-hi una partida... –ah!, torna a sortir la xifra màgica de les 30.000–, una partida directament des del gabinet de la consellera de 2.200 milions que dividit per 60.000 pessetes/any dona una subvenció de 60.000 pessetes/any a les famílies. Aquest era el model? O és que això és un preludi del que en el futur serà el xec escolar? Senyora consellera, jo crec que vostè amb això no hi està d'acord, i el que hauria de fer seria reclamar aquestes partides de Benestar cap a Educació i amb tot plegat fer una política una mica més potent.

Formació professional. Sis anys demanant la constitució del Consell Català de la Formació Professional. Dos anys des de la signatura de l'acord per a l'ocupació a Catalunya perquè es constitueixi el Consell Català de la Formació Professional. Ja està constituït! Té una composició important, representativa: vint-i-cinc membres; pressupost: 40 milions, per a un organisme amb capacitat representativa que incorpora elements tripartits que ha de fer d'observatori de la realitat educativa, que s'ha de plantejar quins són els *gaps* que no funcionen entre formació i inserció. Al Departament de Treball no hi ha cap partida. Per tant, entenc que, tot i que la vicepresidència sigui compartida, això reposa sobre Educació; 40 milions és molt poc per fer tot allò que el decret de creació deia.

Però a més a més li he de dir altres coses. Com és possible que el seu pressupost destini 30 milions als plans de garantia social per a tots aquells joves que no han acabat l'escolaritat i que tenen dret a una segona oportunitat? Ha augmentat un 20% respecte l'any passat, però són 30 milions: què són 30 milions?

Plans especials de transició, 60 milions. Programa Escola - Treball, 100 milions, i en els programes que ens lliura complementàriament al pressupost diu: «clar, aquests programes Escola - Treball incentivarien més la participació dels estudiants si els poguéssim subvencionar d'alguna manera», però les disponibilitats pressupostàries..., però les disponibilitats pressupostàries indiquen una agenda de prioritats –i amb això acabo, senyor president, perquè segurament em dirà que ja m'estic passant de temps. El pressupost podria ser d'una altra manera...

El president

Ho ha endevinat, senyora diputada. Senyora diputada, és conscient d'aquesta...

La Sra. Duch i Plana

Sí, sí, perquè això vermell...

El president

És un mal auguri.

La Sra. Duch i Plana

El pressupostos podrien ser d'una altra manera, els pressupostos globals podrien ser molt més generosos, respecte del conjunt, i els pressupostos podrien estar internament distribuïts d'una altra manera.

Miri, senyora consellera, a Catalunya comença a haver-hi alguns estudis, l'estudi de la Fundació Bofill i altres, que acabaran fent un balanç de la gestió educativa de Convergència i Unió subratllant dues coses: Convergència i Unió ha aconseguit...

El president

Senyora diputada, li recordo que...

La Sra. Duch i Plana

...normalitzar... Acabo de seguida.

El president

...és només allò, aquella frase final que vostè es guarda, i ja està.

La Sra. Duch i Plana

No, em temo que seran tres o quatre.

...ha aconseguit normalitzar la llengua i la cultura, ha aconseguit socialitzar, nacionalitzar des de l'escola –primera cosa, segur, de la qual cosa jo em felicito. Però segona cosa que diran els balanços: Convergència i Unió durant aquests anys –i vostè, senyora consellera, contra el que calia esperar confirma la tendència– ha aconseguit dualitzar –dualitzar– la xarxa educativa; però no una dualització... Nosaltres apostem per una xarxa integrada, però una xarxa integrada implica fer una política de concerts amb criteris de transparència i rigor d'acord amb la LODE i d'acord amb el Decret, i vostès l'estan pervertint absolutament...

El president

Perdoni, ara sí que ja ha d'acabar, senyora diputada. Ja s'ha acabat. Senyora diputada, li prego que acabi.

La Sra. Duch i Plana

...i en segon lloc el decret d'admissió d'estudiants. Finalment, aquests pressupostos...

El president

Senyora diputada, li prego que acabi.

La Sra. Duch i Plana

...aquests pressupostos no serveixen...

El president

No, no, que acabi. És que, de debò, he de ser molt exigent, com vostè sap.

La Sra Duch i Plana

...no serveixen ni per formar ciutadans ni per ser més competitiu.

Perdoni, senyor president.

(Remor de veus.)

El president

Senyora diputada, li prego que acabi. Gràcies.

Pel Grup de Convergència i Unió té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Lladó.

(Veus de fons.)

El Sr. Lladó i Isàbal

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, bé, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió surto a defensar el torn en contra de les esmenes que ens demanen el retorn del projecte de pressupost del Departament d'Ensenyament que ens ha presentat el Govern.

D'antuvi, sí que estic d'acord amb el preàmbul que ha fet el senyor Bargalló, a l'inici de la seva intervenció. En tot cas, jo no tinc..., no el puc respondre en aquest sentit; haurà de ser la Mesa del Parlament o qui faci els reglaments d'aquesta cambra, doncs, que ho estudiïn. Però sí que jo surto a aquesta tribuna a defensar aquest projecte de pressupost i, per tant, surto a aquesta tribuna a dir que el nostre Grup Parlamentari hi dona suport, i, per tant, moltes de les crítiques que possiblement vostès han fet no les podré respondre. De primer... Bé, sí, perquè d'entrada han estat unes crítiques que tampoc han concretat massa, tot sigui dit. *(Remor de veus.)*

De primer, m'han de permetre dir que aquests darrers dies, i a l'entorn, que vostès n'han fet esment, doncs, d'aquesta manifestació que hi va haver a Barcelona, sí que han aparegut declaracions a la premsa, fins i tot per part d'alguns dels portaveus que m'han precedit en l'ús de la paraula, infravalorant el pressupost que ha presentat el Govern i fins i tot donant dades esbiaixades que no responen a la realitat i que poden arribar a confondre l'opinió pública.

I avui s'han presentat esmenes a la totalitat buides de contingut i de moment ningú no ha presentat cap alternativa als números del Govern. De ben segur que, amb alguna proposta alternativa, aquest debat hauria pogut ser molt més viu, però de moment només hem escoltat crítiques sense donar cap contraoferta a allò que el Govern ha presentat.

Amb tot, però, he de dir que aquest portaveu podria posar-se d'acord amb algunes afirmacions que s'han fet al llarg d'aquest matí. El senyor Bargalló ha fet apreciacions interessants davant els nous reptes que avui té l'ensenyament a Catalunya plante-

jats. Pel senyor Boada ho fem tot malament, tot va malament, el Departament ho fa tot malament, i evidentment se'ns fa molt difícil establir punts de coincidència amb vostè. I, senyora Duch, aquest pressupost, doncs, sota el nostre punt de vista, sí que permet afrontar els reptes que avui té plantejats l'ensenyament a Catalunya i ho intentaré explicar al llarg d'aquests minuts.

Governar, de totes maneres, convindran que és prioritzar, i aquest pressupost que tenim al davant no és una carta als Reis, sinó que és objectivament, aprofundeix objectivament en totes les possibilitats que té el Departament per satisfer les necessitats i aspiracions que té avui l'educació a casa nostra i a més a més consolidar-ne la seva reconeguda qualitat.

El Programa d'educació 2000-2004, que ens presentà l'honorable consellera ja fa uns mesos, té tretze punts. Permetin-me que encara que sigui molt per sobre en la meua intervenció hi doni una ullada per demostrar, doncs, que el pressupost respon a les necessitats d'aquell pla que va presentar la consellera; perquè hom té la impressió que algun dels portaveus que m'ha precedit ha mirat les xifres subjectivament, només s'han fixat en aquells aspectes del pressupost que des del seu punt de vista eren deficientes i han deixat de banda o han passat de puntetes en punts on el Departament d'Ensenyament fa esforços molt importants per tal que a casa nostra tinguem un ensenyament de qualitat.

Com deia, algunes dades fins i tot ja han estat exposades a la premsa, i els he de dir que o bé han interpretat malament el pressupost o bé les seves crítiques tenien uns altres objectius ben concrets, i que responen, sota el nostre punt de vista, a un tipus d'oposició poc constructiva.

El nostre Grup Parlamentari constata en els pressupostos del Departament d'Ensenyament un esforç notable per impulsar l'educació a Catalunya i dotar-la de major qualitat. Tres són, sota el nostre criteri, els eixos fonamentals del pressupost destinat a Ensenyament: l'aposta clara per la millora de la qualitat, l'atenció a les famílies i l'atenció a la diversitat.

Reconeixement social del professorat. El Departament d'Ensenyament és conscient que el professor és la segona figura protagonista del sistema educatiu. A ningú no s'escapa, però, que avui pateix una certa minorització de la seva funció social, per la qual cosa el Departament ha de vetllar per la formació permanent del professorat dels centres, per la qual cosa, el pressupost contempla un increment d'un 4,65%. Es manté l'esforç que ja en el pressupost anterior havia palesat: un creixement d'un 4,60%. Si tenim en compte que l'escolarització no augmenta, tots convindran que es consolida l'esforç que en aquest sentit ja endegà el pressupost anterior.

D'altra banda, en el projecte de pressupost trobem partides destinades a la formació per a la pràctica docent i funcions específiques incrementades en un 12,65%, la qual cosa significa un repte important, car en el pressupost anterior aquesta partida ja havia augmentat un 9,72%, i 75 milions per a cursos

de perfeccionament, especialització i postgrau. Aquestes són partides que van en el sentit de donar resposta a la voluntat de ressaltar i difondre la importància del valor social del docent i de la seva autoritat professional, de reconeixement públic i de valoració davant de les associacions i federacions de pares i mares d'alumnes.

Quant a la partida per al funcionament dels centres docents, aquesta continua creixent, malgrat el que s'hagi pogut dir fa una estona, per la qual cosa es compleix el compromís expressat per la consellera en aquesta mateixa cambra. Enguany hi ha un creixement d'un 5,5%, de la qual cosa es beneficiarà l'escola pública. Aquesta partida ha experimentat en dos anys un increment de 1.300 milions de pessetes.

Aquest matí s'ha parlat també de les aules prefabricades que avui encara tenim en alguns indrets de casa nostra, i que l'aplicació rigorosa de la LOGSE, en el seu moment, va fer imprescindibles. Ho han dit vostès mateixos fa pocs minuts: 15.000 milions de pessetes van destinats als plans de construcció, ampliació, reforma i millora de centres docents. Si l'any 2000 en el pla de xoc que presentà la consellera s'alliberaren 89 aules prefabricades, per a l'any 2001 està previst alliberar-ne 181, per la qual cosa se n'hauran suprimit ja el 23% del total, és a dir, 270.

És, com molt bé saben vostès, senyores i senyors diputats, un objectiu del Departament acabar amb els mòduls prefabricats. De totes maneres, el pressupost sí que té una partida GISA –també s'hi han referit vostès– que passa de 5.952 milions de pessetes a 7.690, que evidentment és per pagar les anualitats de totes les despeses d'obres fetes. Com que hi ha hagut més obres, les anualitats incrementen, pugen, i per això s'experimenta un augment de la partida. Per a la noves inversions, és un encàrrec de GISA que no figura en aquest projecte de pressupost.

Cal tenir present la importància de la participació dels pares i mares en els centres docents, la qual cosa recull el Programa d'educació 2000-2004. Són, certament, els primers agents educadors dels seus fills –aquesta és una responsabilitat que comparteixen amb l'escola–, per això cal estimular la participació dels pares i mares en tota la vida dinàmica del món educatiu. En aquest sentit, el Departament se'n fa resò i trobem un programa de suport a l'associacionisme per un import de 28 milions i mig de pessetes.

El Departament pensa que cal seguir potenciant la formació del professorat, i nosaltres hi estem d'acord. Hi ha reptes nous com les noves tecnologies que cal afrontar. A l'educació infantil es prioritza els assessoraments i seminaris, en el marc dels plans de formació de zona, segons les necessitats detectades per cada centre en el seu pla d'avaluació interna. Es prioritza l'educació secundària, la formació per a caps d'estudi i coordinacions pedagògiques, i a més a més trobem un programa de suport a l'associacionisme per un import de 28 milions i mig. El Departament pensa, per tant, en tots aquests aspectes, i nosaltres, el nostre Grup Parlamentari, evidentment ens hi mostrem a favor.

El projecte de pressupost –també se n'ha parlat– dona un impuls al Pla de foment de llars d'infants; la partida s'augmenta un 30% i s'hi destinen 1.650 milions de pessetes, enfront dels 1.267 del pressupost anterior. Si recentment s'han acollit al Pla de foment de llars d'infants 156 ajuntaments de Catalunya, és d'esperar que segueixi aquest ritme al mateix nivell i que el país pugui ofertar places de 0 a 3 anys, les quals són reclamades per diferents sectors de la societat.

D'altra banda, l'augment de 20.000 pessetes a la subvenció del lloc escolar per alumne representa un esforç important del Departament d'Ensenyament que vol donar resposta, al costat dels ajuntaments, a la necessitat de fer front al 0-3 anys.

En el punt d'atenció a les necessitats educatives especials, volem destacar l'increment d'un 109%: es destinaran 600 milions de pessetes a les unitats escolars compartides. I em sembla necessari destacar-ho, perquè aquestes unitats escolars externes i aquests diners van destinats a aquells alumnes que tenen una desestructuració tant social com personal. Estem convençuts que aquesta aposta per les unitats escolars externes serà compartida per tots vostès. Estem, per tant, en aquest sentit, en la via d'apropar l'alumne al seu entorn, facilitar-li una millor integració escolar i social. És per això que suposa una aposta important per ajudar-los i, en segon lloc, també per facilitar la tasca dels professionals.

Polítiques d'atenció a la diversitat. Aquesta partida, que s'introduí en el pressupost del 2000 amb 50 milions de pessetes, passa ara a 140 en el projecte de pressupost que estem debatent. Crec que això és important i que en aquest Parlament ja se n'ha parlat en moltes ocasions: les problemàtiques que comporten a les escoles els alumnes que provenen d'unes altres cultures, d'unes altres religions amb altres àmbits socials. Bona part d'aquest alumnes provenen de la immigració i no cal dir que han de rebre a casa nostra el mateix tracte que qualsevol altre alumne.

S'ha criticat aquest matí, en tot cas nosaltres sí que creiem que és molt important que es continuï dedicant els 80 milions de pessetes a l'execució del programa Orator; es pretén, amb aquest programa, que tot l'alumnat en cloure l'ensenyament obligatori assolixi un nivell de comunicació bàsica en una llengua estrangera i que un 60% d'aquest alumnat ho assolixi també en una segona llengua estrangera. Aquest és un repte de present i de futur que respon a les necessitats del món d'avui i de demà dels nostres escolars, i que es fa imprescindible si volem una societat capdavantera a l'Europa del segle XXI.

En el Programa 2000-2004 es parla de les tecnologies de la informació. En el projecte de pressupost, a part de les partides per a equipaments escolars, hi trobarem tota una sèrie de partides per a campanyes dirigides a les noves tecnologies. Tots vostès coneixen que totes les escoles de Catalunya, des de les més aïllades en zones rurals fins als centres escolars de grans ciutats, tenen una important dotació de sistema informàtic i connexió a Internet. El Departament

pretén que cada quatre anys es renovi tot el material i que d'aquesta manera els ordinadors no quedin obsolets. Per a l'any 2001 s'equiparan amb material informàtic els centres de Catalunya amb 44 aules d'infografia, 198 aules d'informàtica i idiomes i 486 ordinadors nous, entre d'altres accions, algunes de les quals es faran conjuntament amb el DURSI.

De la Direcció General de formació professional, s'han fet afirmacions que no responen a la realitat. La partida corresponent augmenta un 31% i nosaltres volem prestigiar la formació professional, flexibilitzar-la més, donar resposta a l'entorn i oferir la màxima qualitat als nostres joves. Hi ha una clara aposta per a nous equipaments, inversió en cicles formatius, i el Departament està treballant en la definició de centres docents de formació professional de referència, que oferiran un ampli ventall de cicles formatius que hauran de marcar el model d'allò que ha de ser la formació professional a Catalunya.

No em referiré a l'Institut Català de Noves Professions –ja ho ha fet el senyor Bargalló–; en tot cas, totes les seves actuacions resten integrades a la Direcció General de Formació Professional.

Cal destacar, també, l'augment de les partides que fan referència a convenis amb les corporacions locals i que afecten les escoles de música o dansa, conservatoris i ensenyaments d'arts plàstiques. De 2.062 milions de pessetes, s'ha passat a 2.423; pel que fa a l'ensenyament d'arts plàstiques, es finançaran totes les escoles d'art que ho hagin sol·licitat, la qual cosa significa un avenç molt important en aquest sentit. També podran observar que en la partida del Consell Superior d'Avaluació del Sistema Educatiu s'han inclòs 48 milions de pessetes que corresponen als acords de despeses plurianuals corresponents a la Conferència Nacional d'Educació, que, com molt bé diuen el seus objectius, ha de servir per enfortir el compromís de la comunitat educativa i de la societat en la millora del nostre sistema educatiu.

Han parlat vostès –sobretot la senyora Duch hi ha fet referència en una part de la seva intervenció i el senyor Boada també– del tema dels concerts educatius. Bé, em sembla que és obligat dir que en aquests darrers dies, també, han aparegut notícies en aquest aspecte a la premsa, fins i tot s'han fet afirmacions que en els darrers quatre anys l'ESO pública havia cedit deu punts a la concertada, i també que la subvenció de la concertada havia augmentat un 33% en cinc anys, i nosaltres hem de sortir a dir que aquestes afirmacions són esbiaixades, no són certes i que si ens basem en els darrers quatre anys 1996-2000, l'ESO concertada ha crescut a un ritme superior a la pública, però això, per què? Per què ha succeït? Quan el 1996 es va generalitzar aquest ensenyament, la majoria de centres públics ja l'impartien i, en canvi, la majoria de centres concertats van començar a impartir-la en aquell moment.

Per comparar de forma fiable l'evolució de la demanda de places d'ESO públiques i concertades, només és possible fer-ho a partir de la matrícula de primer

d'ESO del curs 96-97; si ho comparem, ens podem adonar que les oscil·lacions entre l'escola pública i la privada en aquests quatre anys no superen el percentatge d'un punt. Quant a l'increment de les subvencions de l'escola concertada, l'augment de la despesa pública és com a conseqüència de l'increment del nombre de professors, derivat de tres factors: la diversificació dels currículums, la reducció de les *ràtios* dels alumnes i el pes dels estudis obligatoris de catorze a setze anys. Aquestes mesures, senyores i senyors diputats, són en benefici de la qualitat de l'ensenyament, tant de l'escola pública com de la concertada, car ambdues afecten la LOGSE.

Cal tenir present, també, un quart factor, la negociació sindical, que ha permès la millora de les condicions laborals del professorat, tant a l'escola pública com a la concertada. Al llarg d'aquests darrers cinc anys, el sou dels professors de l'escola concertada, que el reben directament de l'Administració educativa mitjançant el pagament delegat, s'ha incrementat fins arribar al 95% del sou dels professors de l'escola pública, la qual cosa, també, va en benefici de la qualitat de l'ensenyament. Tot això justifica l'increment global que han experimentat les subvencions a les concertades en els darrers cinc anys, que són aquells en què s'ha implantat la LOGSE. No és just, doncs, atribuir la despesa generada per l'escola concertada a un creixement del nombre de concerts, perquè, actualment, els concerts són inferiors al curs 94-95.

I acabo –un minut, senyor president. Pensem, en definitiva, senyores i senyors diputats, que aquests pressupostos del Departament d'Ensenyament garanteixen assolir la fita d'un principi polític irrenunciable, com és l'educació per a tothom, entesa com un bé i com una funció social. Tots plegats hem de fer possible que l'escola catalana continuï essent de les capdavanteres, de la més alta qualitat possible i que respongui a les necessitats dels nostres alumnes dins de la concepció de l'escola entesa com a primer espai social de cohesió i integració de la ciutadania, i que actua com a espai privilegiat de transmissió de valors ètics i democràtics.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Passem a continuació a les esmenes a la totalitat de les seccions del Departament de Cultura. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, permetin que comenci la meua intervenció parlant de temes de cultura per mostrar la satisfacció del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana pel fet que el dia d'avui han estat considerats com a Patrimoni de la Humanitat tres espais del nostre àmbit cultural, la Tàrraco romana, l'espai romànic de la vall de Boí i el palmerar d'Elx, i que especi-

aliment, com a habitant del territori de l'antiga Tàrraco romana, avui dia ciutat de Tarragona i municipis del seu voltant, la satisfacció perquè el patrimoni romà de la nostra comarca tingui avui aquesta alta consideració i el compromís que això significa per part de totes les forces polítiques i de totes les institucions de la seva preservació, la seva divulgació. I, en tot cas, també aprofiti, senyor conseller de Sanitat, com a membre del Govern aquí present, que li reiteri la petició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de constitució d'un ens únic de gestió del patrimoni, que creiem que en aquest moment és una necessitat més clara i més patent que el que havien fet anteriorment.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Estem aquí en nom del Grup d'Esquerra Republicana per defensar la nostra esmena de retorn al Departament de Cultura en els nostres pressupostos, diria que per un motiu fonamentalment central, perquè són uns pressupostos que els qualificariem de continuistes, i intentaré explicar per què el nostre Grup no creu que aquest continuisme sigui allò que la societat catalana demana en aquest moment.

En primer lloc, continuistes pel que fa als grans números i a la seva realitat. Aquests 32.000 milions de pessetes representen un 1,46 del pressupost de la Generalitat; aquest 1,46 del pressupost de la Generalitat és el resultat d'un constant decrement de 1996 ençà, que hi havia un 1,83, i d'aleshores ençà, any rere any, estem vivint aquest decrement del pes relatiu del pressupost del Departament de Cultura dintre del pressupost de la Generalitat. En segon lloc, també són continuistes en el fet que marquen una pèrdua constant de la inversió del Departament. Ens trobem amb un Departament que cada cop té menys diners per invertir: 4.641 milions el 1995, 3.508 el 97, 2.182 el 99, 2.045 el 2001; és a dir, de 4.600 milions el 95 a 2.000 milions el 2001. En aquest constant decrement d'un departament que nosaltres creiem que sí que és un departament que ha de fer moltes polítiques diferents, però també ha de fer polítiques d'inversió.

Abans, en fer referència Ensenyament, és una dada que ja he tingut en compte, però que ara els voldria reiterar, perquè en aquest cas la diferència encara és més notable; són les despeses de Navarra, per agafar una comunitat autònoma amb una realitat nacional distinta de la de l'Estat, i una comunitat autònoma, diguem-ne, com he dit abans, no governada per grups d'esquerra. Navarra té despeses per habitant en Cultura, anuals, d'11.654 pessetes, i Catalunya les té de 5.400. Per tant, Navarra inverteix en cultura per habitant un 115,8% més que Catalunya. També he dit abans, parlant d'ensenyament, que hi ha el diferencial evident, innegable del concert econòmic, però que el concert econòmic no significa un 115% de diferència i que, per tant, aquí també hi ha unes diferències de prioritització evidents.

Aquests pressupostos també són continuistes en d'altres aspectes, en el que podríem dir el manteni-

ment de l'herència de la política cultural que ha rebut el conseller Vilajoana. Ho són en –ja ho hem dit– la poca inversió pròpia, 2.045 milions de 32.472; en el suport –nosaltres creiem que insuficient– a l'iniciativa local, 1.539 milions; en el que porta com a conseqüència la primacia de les infraestructures centrals per damunt de les inversions territorialitzades.

Pensi que en el capítol d'inversions, senyores i senyors diputats, hi ha 1.080 milions d'inversions no comarcalitzades, per tant, no referents de manera concreta a una inversió en el territori; 518 milions en la comarca del Barcelonès i 476 milions en vuit altres comarques que no són el Barcelonès. En la resta de les comarques del país, cap inversió, la majoria d'inversions no comarcalitzades; la comarca amb més inversions, el Barcelonès, que suma més inversions que la resta del país comarcalitzat, on només hi ha vuit comarques. Aquest és un fet que voldríem remarcar; aquest també és un fet que es va donant; cert que era pitjor segons quins anys enrere perquè va haver-hi algun any que només hi havia dues altres comarques que no fossin el Barcelonès; ara en són vuit, però, és clar, nosaltres no ens conformem comparativament amb casos, en aquest sentit, encara pitjors que el d'enguany, sinó amb el d'enguany.

Perquè, per exemple, amb aquests capítols d'inversions, amb aquest suport als municipis i amb aquesta territorialització de les inversions, és evident que les lleis de patrimoni i les lleis de biblioteques l'any 2001 tampoc és compliran, claríssimament evident, perquè no hi ha ni les inversions per fer-ho, ni el suport dels ajuntaments per fer-ho, ni l'equilibri territorial per fer-ho, i les lleis de patrimoni i de biblioteques..., segurament que els debats de pressupostos són molt avorrits, però és molt avorrit haver de sortir aquí cada any a explicar, cada any, que en la Llei de patrimoni i la Llei de biblioteques estem igual,

I és realment reiteratiu, però és que és així. I ara que tenim damunt la taula la Llei d'arxius, que s'aprovarà l'any vinent, no voldria, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, entrar a discutir els pressupostos del 2002 i dir: «No es compleix la Llei de patrimoni, no es compleix la Llei de biblioteques, no es compleix la Llei d'arxius.» Per tant, aquí, un cop de timó pressupostari, una inversió d'aquesta tendència de pèrdua de pes relatiu, hauran de fer.

Tornant a parlar d'aspectes ja més concrets dels pressupostos, per exemple, un tema que al nostre Grup preocupa, que és la política lingüística: el nostre Grup reitera un cop més que, en el seu convenciment orgànic d'un govern, Política Lingüística no el situaria a Cultura; ho situaria segurament a Presidència, perquè creu que la política lingüística a Catalunya no és un aspecte cultural, sinó un aspecte social i transversal, però, en tot cas, és el Govern qui decideix cada servei, cada secció on va i què fa. Però, d'aquests, de la Direcció General de Política Lingüística, 1.370 milions –la mateixa xifra que l'any 2000, només 30 milions més que l'any

99–, la inflació, no cal que li recordi quina ha estat, quina ha estat l'evolució dels preus a l'Estat i, especialment, a Catalunya. I, per tant, els mateixos diners que l'any passat –30 més que fa dos anys– per al Consorci de Normalització Lingüística; són unes xifres que no ens agraden.

Sabem –sabem– que al Consorci no hi ha només el Departament de Cultura, sabem que al Consorci hi ha ajuntaments, sabem que hi ha ajuntaments amb més voluntat de dedicació, amb més possibilitat de dedicació, amb més compliment dels seus compromisos, però és que comencem a estar convençuts que, segurament, aquesta no és la millor estructura. L'estructura del Consorci de Normalització Lingüística, segurament era bona en la seva creació. En aquests moments aquesta ja no és l'estructura vàlida per al 2001, per al segle XXI. I li avanço, senyor conseller, que en el primer trimestre de l'any vinent segurament el nostre Grup formularà una interpellació en aquest sentit d'intentar trobar entre tots una nova fórmula per al Consorci. Perquè, segurament –segurament–, els ajuntaments tenen competències i obligacions, i tenen obligacions respecte a la llengua catalana. Però deuen ser, ara, en aquests moments, unes obligacions diferents de les que està fent el Consorci.

I, en tot cas, li dic que aparco les reflexions, li anuncio reflexions i el desgrat del Grup per la congelació de la partida, com pot ser en partides com la campanya de foment del català, 115 milions el 99, 40 milions el 2001 –menys de la meitat en dos anys–, o els cursos de català per a adults, 7,2 milions l'any passat, 3,7 milions enguany. Han anat de parlar de grans xifres d'inversions a xifres petites, però ens preocupa aquest descens en la política lingüística del Departament de Cultura.

Ens podria preocupar el descens de la Institució de les Lletres Catalanes, que creiem que és una institució important en el món literari català, un descens d'un 17,7% en els seus pressupostos. Ens podria preocupar, dic, si no sabéssim que aquest descens..., si no sabéssim –diguem-ne, perquè ho sabem externament, no pas perquè el Govern ens ho hagi explicat, perquè tampoc té fórmules d'explicar-ho o, almenys, ahir el conseller Mas no ho va explicar– que, evidentment, en el seu discurs hi tenia poca cabuda, que hi ha hagut un trasllat de servei i que el Servei del Llibre, que ja estava en el Departament i es va enviar a l'Institut, s'ha retornat al Departament des de l'Institut., però, en tot cas, anotar-ho perquè el descens és significatiu.

En el cas del Teatre Nacional de Catalunya també ens hi voldríem detenir un moment. El Teatre Nacional de Catalunya cada any augmenta el seu pressupost però disminueix l'aportació del Departament. Això, d'acord, és a dir, que augmenti el pressupost del Teatre Nacional i disminueixi l'aportació del Departament, d'acord, ara, això es fa en previsió d'un augment dels ingressos, que no s'ha complert sempre, aquesta previsió d'augment dels ingressos. Aleshores, per un cantó nosaltres voldríem saber com ha anat aquesta previsió d'augment d'ingressos els

darrers anys, en la realitat: quina és la seva previsió real, perquè aquí pot passar com va passar durant molts anys amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió –fins i tot, senyor Vilajoana, li parlo d'abans que vostè fos director general–, que és que les previsions d'ingressos no s'acabaven acomplint, però el pressupost sí que s'acabava en la seva despesa, i aquí acaba pagant el Departament de Presidència, en el seu cas, i, aquí, pot acabar pagant el Departament de Cultura.

Per tant, aquí ens agradaria clarificar la realitat d'aquests pressupostos i, també, clarificar la realitat de la política del Teatre Nacional pel que fa a la seva programació teatral i a la seva extensió en el territori, que és un fet que anem reclamant any rere any.

I, finalment, abans de fer una reflexió que clogués la intervenció en els aspectes culturals i donar la paraula al meu company Ernest Benach, que parlarà dels aspectes esportius del pressupost del Departament, parlar-li d'un organisme que no hi és, però que hi és, que és l'Institut Català de les Indústries Culturals, perquè no estan als pressupostos, però tots sabem on s'amaga pressupostàriament i, a més, tenim tots la Llei davant, el seu debat en ponència i, de fet, ahir mateix la Ponència signava el seu Informe per trametre'l a la Comissió.

Bé, l'Institut Català de les Indústries Culturals té un pressupost, si no ens hem equivocat buscant les partides, de 639 milions i, si hem de fer cas als anuncis de la premsa, amb una línia de crèdit inicial d'uns 8.000 milions.

Dèiem diverses reflexions. Primera, un empresari d'una indústria cultural mitjana em comentava fa pocs dies que les línies de crèdit haurien de ser molt ben presentades, d'estar molt ben plantejades, perquè ara, fins al moment, a ell, entre un crèdit de l'Institut Català de Finances, fins al moment, per la seva empresa, la seva activitat d'indústria cultural, entre un crèdit de l'Institut Català de Finances i un crèdit d'una caixa d'estalvis –que em va dir el nom, que jo no repetiré, però que en tot cas no té seu a Catalunya– hi sortia guanyant ell amb el crèdit amb aquesta caixa d'estalvis. I em deia: «Clar, si aquests 8.000 milions continuen sent del mateix nivell que fins ara ens ofereix l'Institut Català de Finances», va dir, «jo continuaré anant a aquesta caixa d'estalvis, tingui o no tingui seu a Catalunya, perquè em va millor per a la meua empresa».

Però és que, a més a més, jo li diria que, si aquestes són les xifres, les esperances que havíem dipositat en l'Institut Català de les Indústries Culturals no sé si es veuran recompensades amb aquestes xifres l'any 2000, perquè en el nostre plantejament –en el nostre plantejament– la creació de l'Institut Català de les Indústries Culturals no era una reordenació dels diners del Departament, no era una reordenació de funcionaris del Departament, no era una reordenació de polítiques del Departament. En el nostre criteri, la creació d'un institut d'indústries culturals, que havia de ser un institut interdepartamental en el sentit que havia de recollir els esforços de les línies polítiques d'indústria cultural de més d'un departa-

ment –del de Cultura, però també del d'Indústria, també del de Presidència a través de la Corporació–, nosaltres pel que veiem no s'ha donat la creació de l'Institut amb aportació nova de diner, més enllà del que hi havia al Departament de Cultura, sinó que de moment –de moment– s'han reordenat els pressupostos del Departament.

Perquè, és clar, els pressupostos del Departament augmenten un 4% –això és l'augment del nivell de vida de Catalunya–, per tant, diguem-ne, no hi ha diners nous per a l'Institut: són els que hi havia posats en un altre lloc. Jo li he de dir que si això està aquí, si això es queda aquí, el nostre Grup, al qual se li han acceptat la majoria d'esmenes que havia presentat a la Llei, tindrà poc a dir contra la literalitat de la Llei. Perquè amb la literalitat de la Llei hi estarà d'acord, perquè en els articles que no ha presentat esmenes devia ser perquè hi estava d'acord, i en els que ha presentat directament o transaccionalment hi ha influït. Ara, en l'esperit del que és l'Institut, de moment, la decepció pressupostària és evident i és clara.

En aquest sentit, nosaltres continuem pensant –i això sí que és complicat en un debat de pressupostos, perquè cada diputat de cada grup que surt a parlar de cada departament ho fa des de la coneixença del Departament, de la proximitat amb les polítiques i els sectors que li ha dirigit el Departament–..., i, per tant, tots creiem que aquest és un departament prioritari. Però per Esquerra Republicana les polítiques culturals, les polítiques d'indústria cultural, són per a la Catalunya del segle XXI realment prioritàries, són no només les polítiques que han de mantenir la identitat nacional, no només això, no són les úniques –perquè una identitat nacional no es fonamenta només en la cultura, els països que només es fonamenten en la cultura acaben desapareixent–, sinó que també el teixit industrial, el teixit cívic, el teixit social del segle XXI té molt a veure amb les indústries de la cultura, té molt a veure amb les indústries de la cultura, i, per tant, aquest és un departament molt important per a aquest desenvolupament de la Catalunya dels pròxims anys.

Senyor conseller..., no hi ha el conseller d'Economia i Finances, però sí que el nostre Grup creu que, si continua aquest decrement constant dels pressupostos del Departament de Cultura respecte als pressupostos de la Generalitat, no només podrà fer una política continuïsta dels diners que hi havia anys enrere, sinó que anirà cada vegada, a una política més negativa, que no és el que voldria el nostre Grup, que per això no està d'acord en aquells aspectes dels pressupostos del Departament de Cultura, i en els altres aspectes que no li he parlat, que són els referents a la Secretaria General d'Esport i als organismes que en depenen, el diputat senyor Benach en farà, ara, la defensa de la nostra esmena.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bargalló. Per completar la intervenció del Grup d'Esquerra Republicana per tant, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el pressupost del 2001 i, per tant, se suposa que la política esportiva del Govern de la Generalitat de cara a l'any 2001 presenta per nosaltres tres novetats importants. Per una banda, el nomenament d'un nou secretari general, que ha estat nomenat al llarg de l'any 2000 i, per tant, que se suposa que podrà tenir tota la seva plenitud al llarg de l'any 2001 –plenitud de les seves actuacions–, per una banda. I, per una altra banda, l'entrada en funcionament, ja, de manera definitiva, i en el pressupost es veu clàrissimament que el Govern ha fet l'opció de funcionar, essencialment, en la política esportiva a partir del Consell Català de l'Esport. Té una dotació pressupostària pròpia, una dotació pressupostària molt important, per tant aquesta és una fórmula de gestió que, de fet, estava prevista en la llei que es va aprovar a final de l'any, de fa dos anys. I, finalment, també l'elaboració d'un pla director d'instal·lacions esportives, diria més, d'un polèmic pla director d'instal·lacions esportives que fa que, també, en aquest sentit, el Govern plantegi tot un seguit d'actuacions en aquest any.

I aquestes novetats condicionen, entenem nosaltres, d'una manera important el que és l'actuació del Govern en matèria esportiva de cara a l'any 2001. Si bé hi ha novetats, també el que hi ha són repeticions de jugada –i mai millor utilitzada l'expressió, ja que d'esports estem parlant– en tot un seguit de qüestions que, per nosaltres, no deixen de tenir una certa frustració perquè, en definitiva, es van repetint tot un seguit de conceptes, es van repetint tot un seguit de maneres d'actuar, que entenem que haurien de començar a donar pas a noves maneres de fer.

I què es repeteix? Doncs, d'entrada es repeteix encara l'adscripció en el mateix Departament, no és que tingui res en contra del conseller ni del Departament pròpiament, però entenem que esports, com hem dit en diverses ocasions en els darrers temps, no és un departament, no és una secretaria general que hauria d'estar a Cultura. De fet, d'alguna manera, així ha estat en els darrers anys, així ho hem qüestionat nosaltres, i entenem que, bé, la transversalitat que requereix una secretaria general com la d'esports, requeriria, en tot cas, un departament també més transversal per definició. Per tant, des d'aquest punt de vista, expressar els nostres dubtes un cop més en relació amb l'adscripció al Departament de Cultura.

Què més es repeteix, doncs es repeteix que, malgrat tot, els recursos que hi ha per a esports en el pressupost del 2001 continuen sent clarament insuficients. Aquest és un país que en un cert moment va fer una inversió molt important en matèria d'esports, però que després va fer una reculada, una marxa enrere absolutament important que, en el fons, ha acabat provocant una situació molt més perjudicial del que va representar tot l'avenç que es va fer en el seu moment, sobretot a partir i sobretot a l'entorn del que eren els Jocs Olímpics del 92. Aquella va ser la punta, després va caure en picat, i la remuntada no s'ha produït.

Què més es repeteix? Doncs es repeteix malestar en l'estament associatiu, malestar en el si de les federacions, preocupació en el si dels consells esportius, i aquesta és una realitat que te la trobes setmana rere setmana, sobretot quan coincideixes, quan parles amb dirigents d'entitats esportives, amb dirigents de federacions, amb dirigents de consells esportius. Les cartes que hem rebut abans del debat de pressupostos d'alguna d'aquestes institucions així ho demostren.

Què més es repeteix? Doncs, malgrat que enguany ha estat un any d'importantíssims esdeveniments esportius –els Jocs Olímpics de Sydney en són un exemple evident, però n'hi ha d'altres–, la poca, per no dir nulla, incidència internacional de l'esport català, malgrat que això sí, en determinats àmbits hi ha hagut participació de seleccions catalanes però que, evidentment, com vaig dir fa uns mesos en aquesta mateixa cambra, si això no té repercussió pública, està molt bé per a la gent que hi participa, sobretot, però en cap cas persegueix l'objectiu final, és a dir que se sàpiga que, d'alguna manera, Catalunya també té possibilitats de participar en competicions internacionals.

I què més es repeteix? Doncs es repeteix la resposta insuficient, també per no dir nulla, almenys per a l'any 2000 –de cara al 2001 això ha canviat–, al que era la necessitat de noves instal·lacions, és a dir, de donar suport sobretot a les corporacions locals que són les que assumeixen amb major grau la necessitat de tenir noves instal·lacions esportives.

Tot això és el que es repeteix i que, d'alguna manera, dèiem abans que provoca una certa sensació de frustració al nostre Grup Parlamentari, perquè si pensem tot el que es podria fer, tot el que s'hauria de fer i tot el que es deixa de fer, al final dóna aquesta mena de sensació de frustració que comentava fa un moment.

Entrant en el pressupost de l'any 2001, a la proposta de pressupost de l'any 2001, nosaltres entenem que caldria canviar algunes coses i, sobretot, alguns conceptes de manera important. En primer lloc, nosaltres entenem que Catalunya, esportivament parlant, també té un fet diferencial, un fet diferencial que, segurament, la política que ha dut el Govern fins ara, el que ha pretès és amagar-lo, no tant potenciar-lo, que seria el normal, sinó amagar-lo, diluir-lo, en qualsevol cas.

Que Catalunya és una potència esportiva jo crec que és evident, i la prova són els bons resultats que es van obtenir en els Jocs Olímpics, malgrat no participar-hi com a Catalunya, és a dir, els esportistes catalans immersos en la delegació espanyola als Jocs Olímpics van tenir un molt bon resultat, sobretot comparant-ho amb la mateixa delegació espanyola, que s'ha fet aquest exercici de treure els esportistes catalans, de calcular el nombre de medalles i veuríem que és diferent. Però Catalunya podria ser molt més encara una potència esportiva si realment pogués actuar en coherència amb les possibilitats que té.

Aquí a Catalunya les regles de joc són diferents, les regles de joc funcionen d'una altra manera. Darrerament l'esport s'ha acabat convertint en un espectacle molt lamentable. Parlo per exemple de tota la polèmica a l'entorn dels Jocs Paralímpics, absolutament lamentable, no només pel fet que s'hagi donat aquesta situació, ja que fer trampes en el món de l'esport sempre és lamentable... (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Esperi un moment, senyor Benach, si us plau.

El Sr. Benach i Pascual

Si em para el temps, m'espero. (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Segueixi, senyor Benach.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

El Sr. Benach i Pascual

...sinó també el fet que..., no només el fet de fer trampes, sinó que també fer-les amb persones discapacitades encara dona una imatge més penosa, més lamentable de tot plegat. La notícia dels Jocs Olímpics era bàsicament tota la qüestió del dopatge, del frau, en definitiva, en el món de l'esport.

Jo crec sincerament, el nostre Grup Parlamentari creu sincerament que això a Catalunya és mínim, és menor, existeix, però és menor. (*Remor de veus.*)

Finalment, també hi ha una concepció de l'esport que forma part una mica de la cultura d'aquest país, que té un component molt important pel que fa referència a la salut, i tot plegat dona...

El president

Esperi's un segon. Prego als senyors diputats que facin silenci. Gràcies. Pot continuar, senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Tot plegat dona la sensació d'una certa, com he dit abans, teoria d'un fet diferencial esportiu català. Per tot això, entenem que els pressupostos s'haurien d'enfocar d'una manera totalment diferent, i en aquest sentit és evident que reclamem més inversió pel que fa a l'esport català, més inversió concretada en el que és l'esport de base, les partides atorgades tant a la Unió de Federacions Esportives de Catalunya com als consells esportius són clarament insuficients, més inversió al que són instal·lacions, després d'haver estat un munt d'anys en que n'ho hi ha hagut una política clara en aquest sentit, enguany sí que hi ha una partida de 800 i escaig de milions, el que passa que és clarament insuficient, més inversió en el que és l'esport escolar, més inversió al que és la projecció internacional de l'esport català. I, en aquest sentit, és evident que encara hi ha por en aquesta qüestió.

Mirin, estem en una batalla i les batalles es poden guanyar o es poden perdre, en qualsevol cas les ba-

talles s'han de plantejar, i el que està clar és que, amb el suport popular que té tota la qüestió de la internacionalització de l'esport català, és evident i és obvi que no es pot plantejar en termes porucs, és a dir, aquesta és una batalla que es pot guanyar i el Govern ha de ser molt més valent a l'hora d'aplicar-ho, i això s'ha de veure reflectit en els pressupostos i ni tan sols hi apareix.

Finalment, dintre d'aquesta inversió, més inversió per a la salut en l'esport. Aquí és evident que hi ha un camí molt important a recórrer. Cada vegada més, i així ho reflecteix un dels objectius en el sentit que promoure la pràctica de l'activitat física d'una manera continuada entre els ciutadans, i la vinculació que això té amb els conceptes de salut, cada vegada més aquesta és una realitat, en definitiva. I, per tant, des del punt de vista pràctic cal molta més inversió en el que seria la salut en el món de l'esport, perquè no afecta només els esportistes, sinó que cada vegada afecta més els ciutadans.

En aquest sentit, també, les partides referides al que seria la medicina esportiva i...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Benach i Pascual

Acabo de seguida, senyor president.

...i implementar els conceptes sobretot en l'esport són pràcticament..., són molt baixes, en qualsevol cas.

Per tant, tot això justifica la nostra proposta de devolució d'aquest pressupost al Govern.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Deixem aquí el debat a la totalitat de les seccions de Cultura i passem a la votació dels dos departaments que ja hem debatut.

I començarem... Hem de procurar que pugui votar tothom i hi ha alguna persona que té dificultat amb el marcador. Per tant, ens esperem.

(*Pausa.*)

Passem, per tant, ara a votar la totalitat de les seccions del Departament d'Economia, Finances i Planificació, amb l'Institut d'Estadística, l'Institut Català del Crèdit Agrari i l'Institut Català de Finances.

Comença la votació.

Aquestes esmenes a la totalitat de les seccions han sigut rebutjades per 67 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

I ara sotmetem a votació les esmenes a la totalitat de les seccions del Departament d'Ensenyament.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 67 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Es suspèn la sessió fins a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a les tres de la tarda i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball.

(El vicepresident primer dirigeix el debat en absència del president.)

El vicepresident primer

Es reprèn la sessió.

En nom del Grup Iniciativa per Catalunya - Verds, per presentar la seva esmena a la totalitat del Departament de Cultura, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyora diputada, comencem aquesta sessió en la intimitat, tenint en compte l'hora que és, i malgrat això no em vull deixar de dir, si més no perquè quedi en l'acta, i perquè segur que ho compartim totes les persones que estem aquí, el fet que el nostre Grup Iniciativa per Catalunya - Verds celebra, i molt, que s'hagi concedit tant a la Vall de Boí com a Tarragona el fet de ser patrimoni de la humanitat, perquè a més a més en el cas de Catalunya implica, doncs, una distribució en el territori d'aquests nomenaments. També me n'alegro d'Atapuerca, de Lugo, del palmerar d'Elx, en aquesta ocasió, per suposat. Però com a diputada, ja no només en nom del Grup, he de dir que el que em fa més il·lusió, francament, és el de Tarragona, per raons òbvies, pel fet de tenir-hi, doncs, una implicació personal molt més directa. I per tant, doncs, entenc que això ens ha de servir per potenciar molt més la nostra ciutat des del punt de vista d'un valor que ara queda com molt més palès que no és només un patrimoni local, és patrimoni de Catalunya, és patrimoni de l'Estat, és patrimoni de la humanitat, en definitiva. I, per tant, aprofito per dir-ho, perquè totes les administracions –totes– hi facin una mica més d'esforç, en el que implica la preservació i donar valor a aquest patrimoni.

I ara sí que entro en el pressupost del Departament de Cultura, que, és clar, lamento que hagi de dir –com ja vaig dir l'any passat– que el Departament de Cultura compta amb un pressupost molt reduït, un pressupost que representa un percentatge només d'un 1,5% sobre el pressupost total de la Generalitat, la qual cosa vol dir que de cada 1.000 pessetes que gastarem l'any 2001 només 16 –només 16– es destinaran a cultura i no deixa de ser molt poc; cosa que ens està indicant que la cultura continua tenint un menysteniment important per part del Govern i aquesta és la raó bàsica per presentar una esmena a la totalitat per part del nostre Grup.

Les quantitats que es destinen a cultura són petites. Això ja fa temps que passa. Nosaltres entenem que caldria fer una aposta molt decidida en aquest terreny: com a mínim doblar el pressupost; ja, no cal fer-ho de manera massa progressiva, ja no hi estem a temps.

Estem en un pressupost que –hi insisteixo– és reduït. S'ha incrementat una mica respecte a l'any passat. L'any 2000 s'hi van destinar 31.236 milions de pessetes, ara passem a 32.472 milions; això implica un increment d'un 3,96%, un 4% diguem, però, és clar, fixem-nos que estem molt per sota del que ha suposat l'increment del PIB nominal, que es calcula en un 6,8. Per tant, vol dir que no podem ni mantenir el ritme d'activitat, amb aquest pressupost; però encara més: tenint en compte que el Departament de Cultura inclou també la Secretaria General de l'Esport, aleshores encara podem afirmar, amb més raó, que el pressupost de cultura ha disminuït i ha disminuït en termes absoluts. És a dir, si descomptem la Secretaria General de l'Esport resulta que passaríem..., i dic «si descomptem» no perquè pensem que no hi hagi d'estar, vull dir ja està bé on està la Secretaria General de l'Esport, però si entenem la cultura en el sentit estricte, doncs, ara resultaria que passaríem d'un pressupost de 27.071 milions a un altre, aquest any, de 26.808 milions; és a dir, se'ns ha disminuït 262 milions de pessetes d'un any per l'altre. Clar, no podem aleshores estar satisfets amb aquesta disminució en termes absoluts.

En termes relatius, si això ho examinem per direccions generals –és clar que cal dir que les direccions generals totes han pujat una miqueta, perquè el que ha baixat són la Secretaria del Conseller i sobretot la Secretaria General–, aleshores, trobem que la Direcció General de Promoció Cultural s'ha incrementat només en un 2,3%, la de Política Cultural només en un 0,9%, és a dir, no arriba ni a l'1% –no arriba ni a l'1%–, i la Direcció General de Patrimoni Cultural només s'ha incrementat en un 1,7%; és a dir –hi torno a insistir– poquíssim, no podem mantenir el ritme d'activitat, perquè resulta que està molt per sota del que és el cost de la vida expressat a través del producte interior brut, i per tant, doncs, no ho considerem, no ho podem considerar positiu, ni molt menys.

Entrant aleshores més en continguts, entrant en continguts, hi ha un altre aspecte que el nostre Grup ve subratllant i denunciant, i és aquesta mena d'esquizofrènia de la política cultural del Govern de Convergència i Unió, que es fragmenta entre diferents departaments: per una banda, Cultura; també una mica Presidència, o bastant Presidència, depèn de com es miri, i també Benestar Social. És a dir, els tres departaments intervenen d'una manera o altra en àmbits culturals, perquè, per exemple, de Presidència en depèn entre d'altres la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que com sabem té –i el senyor Vilajoana com a conseller ho coneix molt bé– un paper essencial en la normalització lingüística així com en l'impuls de sectors culturals bàsics com la música, el teatre o l'audiovisual. Està a Presidència, bé. Per què justifica la seva adscripció a

Presidència i no a Cultura, per exemple? És clar, el fet d'estar a Presidència té molt a veure amb el fet que sempre s'ha mantingut –i esperem que ara deixi de ser així– un control governamental important. És a dir, hem fet una crítica en aquest mateix Parlament, hi va haver un debat en què es denunciava la partidització i deia jo mateixa que els mitjans de comunicació públics són de Catalunya, no del Govern, per tant, hauríem de ser molt més plurals. Si amb la reforma de la Llei de la corporació avancem cap a una televisió i ràdio públiques no governamentals, encara tindrà menys sentit aquesta adscripció a Presidència; potser ho continua sent, des del punt de vista orgànic potser no és cap problema, però el que sí que vull subratllar és que el fet que depengui de Cultura, per exemple, i no de Presidència seria també plenament justificable.

La conselleria de Benestar Social, d'altra banda, sempre ha mostrat una vocació cultural enorme. I subratllo el de..., ho poso entre cometes això de «vocació cultural», perquè és relatiu. Això, quan Antoni Comas era conseller, ja era així i ho continua sent ara amb el canvi de direcció en la conselleria. L'Ignasi Riera, que és el diputat que m'ha precedit en les responsabilitats de cultura en aquest Parlament, en el nostre Grup, qualificava l'activitat de la Direcció General d'Acció Cívica com d'estalinisme cultural, deia ell. Per què? Perquè subordinava política a propaganda. I ho comparteixo. És a dir, Acció Cívica compta amb un pressupost de més de 1.000 milions de pessetes –no és poca cosa– i aquests 1.000 milions, la majoria, van a parar a allò que en el pressupost es diu famílies o institucions sense ànim de lucre.

Benestar Social subvenciona, de fet, activitats considerades de barri, fent un tall gravíssim, al nostre entendre, entre la nova cultura «popular», aquella que generen els barris de les diferents poblacions de Catalunya, i la cultura «cultura» –ho dic entre cometes també en tots dos casos– pròpia d'una mena de concepte caduc d'alta cultura. I també, per una altra banda, quan un col·lectiu d'immigrants, sigui d'Extremadura, d'Andalusia, sigui del Marroc, sigui, jo que sé, d'Extrem Orient, demana una subvenció per a activitats culturals, llavors no pot trucar a la porta de Cultura, ha de trucar a la porta de Benestar Social. I això ens sembla gravíssim, perquè està indicant la idea que té el Govern de Convergència i Unió d'integració, encara que digui una altra cosa. Perquè a la pràctica –a la pràctica– el que fa és jerarquitzar el que es considera cultura i el que no en funció de la jerarquització que s'estableix entre les persones i el seu origen; tot això tenyit, això sí, d'un cert populisme i també d'un fort clientelisme. I entenem que seria convenient acabar amb aquesta divisòria i que tot això que es diu «acció cívica» passi a Cultura, almenys en allò que són activitats culturals, i no es faci aquesta divisió.

Un altre aspecte que volia assenyalar: la política lingüística, que hauria de ser «mimada» per aquest Govern, tenint en compte que s'ha fet de la llengua un símbol de la catalanitat, del nostre país, de la nostra societat. Doncs bé, això no es tradueix mate-

riament en un impuls efectiu de la normalització lingüística i de la política lingüística. Significativament –significativament–, el Consorci per a la Normalització Lingüística té el mateix pressupost que l'any passat, no incrementa ni una pesseta, amb la qual cosa no sé realment com es podrà assumir l'increment salarial que s'ha pactat amb tots els funcionaris i el que específicament s'ha conveniat també amb el personal laboral dependent del Consorci; no sé com es farà, si no és que és en detriment de les pròpies activitats que fa el Consorci.

La mateixa cosa es pot dir respecte a la necessitat de proveir d'equipament informàtic tots els centres de normalització lingüística, cosa que veiem molt compromesa amb aquest pressupost tan restrictiu. Ja he dit abans..., de fet he expressat els percentatges d'increment, de petit increment, de totes les direccions generals: la de Política Lingüística és aquella que no arriba ni a l'1% d'increment, cosa que evidentment no podem valorar positivament.

En un altre terreny, fa pocs dies vaig presentar una interpellació sobre infraestructures culturals i llavors ja assenyalava un fet que ens semblava molt clar: fora del Museu de la Ciència i de la Tècnica, de l'Arxiu Nacional de Catalunya i del Museu Arqueològic de Tarragona, els grans equipaments culturals es troben a Barcelona, on a més a més es compta, per sort –i ho subratllo: per sort; no és negatiu, això, el negatiu és que no tinguem una infraestructura cultural més forta i equilibrada en d'altres llocs–, s'hi concentra –deia– també, per sort, tota una sèrie d'equipaments que depenen, a més a més dels de la Generalitat, de l'Ajuntament, de la Diputació o d'entitats privades.

Centrant-nos en el pressupost de la Generalitat, continuem preguntant-nos què queda per a activitats culturals després de descomptar les despeses que generen els grans equipaments. Queda poc, molt poc, ja ho sabem; quasi és una pregunta retòrica, dir què queda: poc per al territori de Catalunya que no és Barcelona, poc per a les activitats dels grups petits –i dic «petits» entre cometes; és difícil expressar aquestes coses oralment– que es facin sigui a Barcelona o fora d'ella.

Un exemple concret: la música, per exemple. El pressupost total de despeses destinades al programa de música és de 2.735 milions. Si agafem el capítol 4 en concret, el de transferències corrents, que dona compte de les quantitats destinades a la promoció de la música a través de diferents entitats, llavors queden 2.433 milions. Doncs bé, d'aquests diners, 2.433 milions, la major part d'ells, un 76,4%, per tant una part molt considerable, es destina a les aportacions al Consorci de l'Auditori i a l'Orquestra –600 milions de pessetes–, al Palau de la Música –75 milions– i a la Fundació Gran Teatre del Liceu –1.184 milions. Només queden 574 milions per promoure activitats musicals fora d'aquests tres grans àmbits, 574 milions per a les «perifèries» –torno a les cometes–, fora de Barcelona; és a dir, per a tot Catalunya menys Barcelona i per als petits, per als sectors musicals aliens a aquestes grans institucions. Hi ha massa desequilibri, al nostre entendre, un

biaix massa gran, i no és estrany el descontentament que hi ha en el sector musical en relació amb la política d'aquest Govern.

En el terreny del teatre passa una mica el mateix, potser no tan exagerat, però un sol equipament, un de sol, el Teatre Nacional de Catalunya, per molt orgullosos que n'estiguem, s'enduu un 60% del total destinat a la promoció teatral. També, altra vegada, un fort desequilibri.

Vegem ara les grans infraestructures en altres apartats del pressupost. Pel que fa als museus, en el pressupost del 2001 hi ha 350 milions per al Museu de la Ciència i la Tècnica, 600 per al Museu d'Arqueologia de Catalunya, 1.015 per al Museu Nacional d'Art de Catalunya, s'aporten 300 milions al Museu d'Art Contemporani de Barcelona i el Museu Nacional d'Història de Catalunya en rep 20 milions. Són grans museus, requereixen el corresponent esforç pressupostari.

El mateix passa amb la Biblioteca de Catalunya, que rep 1.072 milions –i aquí tampoc res a objectar– com a biblioteca més important de Catalunya, que necessita recursos importants; però és lamentable l'incompliment del mapa de lectura pública de Catalunya –sancionat per la Llei del sistema bibliotecari, de l'any 93– que encara no ha vist la llum, que encara no s'ha presentat i que, clar, ja cal renovar, perquè ja ens comença a ser antic.

L'Arxiu Nacional de Catalunya, per la seva part, té un pressupost més modest: 29 milions de pessetes. Els arxius comarcals, ben poca cosa: les dotacions són minses en personal i en recursos materials; són l'exemple palès de l'escassa prioritat que mereixen a aquest Govern les infraestructures culturals que estan més enllà de l'àrea barcelonina. I no ho dic per dir-ho: hi ha dades ben concretes que mostren això.

I en aquesta dinàmica, la paraula «ajuntament» és quasi tabú per a vostès. Hi ha tres partides consecutives que semblen copiades un any darrere l'altre. Després d'haver llegit el gruix de les transferències corrents als grans equipaments –ja les he dit abans–, ens trobem el capítol de les corporacions locals. Per a la gestió d'arxius i biblioteques: 52 milions de pessetes per a tot Catalunya –per a tot Catalunya. Transferències a les corporacions locals. A museus dependents de corporacions locals: 37 milions de pessetes; a més hi trobarem després 23 milions per a inversions, molt poca quantitat també. A corporacions locals per a la gestió i conservació del patrimoni: 4.300.000 pessetes.

Aquesta és una mostra, senyor conseller, de la falta d'atenció que, al nostre entendre, hi ha en relació amb les polítiques culturals per a tot el territori. Per altra banda, les macrol·leis culturals que s'han fet fins ara –la de patrimoni, la de museus, la de biblioteques, cultura popular; i ara tindrem la nova llei d'arxius– proposen mapes cultural per a tot Catalunya. Ja ho vaig dir l'altre dia, també, en la interpellació: si tenim una proposta, si tenim un mapa sanitari, si tenim un mapa escolar, per què no podem dotar-nos d'un mapa per a la gestió i planificació del patrimoni, de les infraestructures culturals, que permeti, doncs, fer aquesta planificació?

Per acabar, no vull deixar de fer esment de la creació propera de l'Institut Català de les Indústries Culturals, que, per cert, no té traducció en aquest pressupost. Quan es facin en la pràctica les assignacions pressupostàries, podrem comprovar com se n'hi va una part bastant substancial del pressupost de la Direcció General de Promoció Cultural, tal com preveu la memòria que acompanya la Llei, i que, de fet, hi ha moltes funcions compartides, i que precisament en la discussió, en la Ponència d'aquesta llei, hem estat comentant, precisament perquè no té sentit duplicar funcions.

En tot cas, no veiem en absolut, per la traducció pressupostària, quin impuls notable hi haurà de les indústries culturals, si atenem al fet constatable de l'increment pressupostari, que no és gens significatiu. Ja ho he dit abans: la Direcció General de Promoció Cultural incrementa només un 2,3% del pressupost; si una part d'això se'n va a l'Institut, quina part?, què queda? És ben poc. És a dir, no s'ha fet una aportació significativa per donar impuls a aquest Institut.

I, clar, aquest Institut ha estat molt esperat pels diferents sectors culturals, però també cal dir que molts d'ells n'estan decebuts, per considerar-se en segon pla respecte dels objectius i finalitats d'aquest Institut. Diguem-ho clar: no hauria estat millor tal vegada –potser ja és dit després, en un moment que ja no hi estem a temps– tenir un ens propi per als audiovisuals, que és el sector que en definitiva rebrà..., és el principal destinatari de les actuacions d'aquest Institut? Com assegurar a través de l'Institut la promoció de les arts escèniques, les arts plàstiques, el llibre o el disseny, per exemple? Com es pot resoldre aquesta separació que es vol fer entre la part industrial d'una activitat cultural i les pròpies de la creació i difusió d'aquesta activitat cultural?

Tots sabem, per exemple, que una representació teatral, una representació musical, una interpretació musical, millor dit, o de circ, per exemple, és única, només es fa en aquell moment i s'ha de repetir altres vegades, mentre que és difícil d'equiparar aquest fet de difusió amb el que és la producció industrial de vídeos, de cassetts, de pel·lícules, que generen moltes còpies idèntiques que seran venudes als establiments corresponents. Segurament, el Govern no ha volgut mostrar la preferència d'un sector per sobre de l'altre, potser ha tingut por precisament de mostrar aquesta preferència i ha volgut buscar un paraigua per a tots però que descontentarà a molts, perquè no es veu com l'Institut podrà servir. I això és enganyar-se; potser hauria estat preferible reconèixer les especificitats dels diferents sectors culturals i impulsar-ne actuacions diferenciades.

En conclusió, si presentem l'esmena a la totalitat dels pressupostos del Departament de Cultura és per les raons següents –i ara intentaré sintetitzar el que he dit abans.

En primer lloc, l'atenció a la política cultural traduïda en partides pressupostàries considerem que és insuficient.

En segon lloc, aquesta insuficiència resulta especialment greu per als interessos de la ciutadania pel

que fa a política lingüística, que des de fa anys ha deixat de ser una prioritat per al Govern de Convergència i Unió. No sé si en aquest sentit la relació estable amb el PP pot explicar-ne alguna cosa o no.

En tercer lloc, pel que fa a patrimoni, arxius, biblioteques, museus, i tot reiterant la necessitat de dotar-nos d'un mapa d'infraestructures culturals per al conjunt del territori nacional català, continuen sense rebre l'impuls pressupostari suficient per complir les previsions de les lleis aprovades per aquest mateix Parlament.

En quart lloc, i com a mesura de coherència i estalvi, proposem que totes les subvencions per a activitats culturals que siguin concedides des del Departament... Proposem, perdó, que totes les subvencions destinades a activitats culturals siguin canalitzades a través del Departament de Cultura i que aquest Departament absorbeixi els programes culturals de la Direcció General d'Acció Cívica, que depèn de Benestar Social.

En cinquè lloc, l'eix d'aquests pressupostos: continuen enfortint la macrocefàlia cultural de Barcelona i no tendeixen cap a un reequilibri territorial.

En sisè lloc, aquests pressupostos menystenen un cop més els ens locals, els consells comarcals, però sobretot –sobretot– els ajuntaments.

En setè lloc, en aquests pressupostos no es constata el compromís de donar un fort impuls a les indústries culturals a través de la creació de l'Institut Català de les Indústries Culturals. És a dir, les polítiques culturals de Convergència i Unió –o no sé si dir si Convergència i Unió i el PP al mateix temps– no cooperen en el foment de l'economia productiva, com a resultat d'això, ni tendeixen a crear els llocs de treball que les polítiques culturals creen a la resta de països de la Unió Europea. També per això són regressius.

I finalment, i en vuitè lloc, la política cultural del Govern de la Generalitat és dispersa, amb xarxes culturals que depenen d'altres conselleries com Presidència i com Benestar Social; és, a més, poc transparent i tendeix a subratllar, mitjançant polítiques de subvenció opaques, cultura o propaganda política.

Per totes aquestes raons, nosaltres plantejem aquesta esmena a la totalitat del pressupost d'aquest Departament de Cultura.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Comas. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, també per presentar l'esmena a la totalitat al Departament de Cultura, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, moltes gràcies. Senyor Vilajoana, gràcies per estar aquí, benvingut, espero que es quedi durant tota la intervenció meua, estic convençut que no farà com altres consellers, i fins i tot ens

agradaria molt que intervinguéssim, que poguéssim tenir un debat com hem tingut vostè i jo, durant quatre anys, a la Comissió de Control, i que..., o quasi cinc anys, eh? Jo crec que va ser prou positiu per aclarir moltes coses sobre la Corporació.

Però permeti'm abans d'entrar directament sobre el tema de la nostra esmena, i a l'inici de la meua intervenció, expressar en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi el fet de la declaració de patrimoni de la humanitat del conjunt històric de Tarragona i de les esglésies romàniques de la Vall de Boí. Deixi'm també que felicités els pobles gallec i castellà per les nominacions d'Atapuerca i Lugo. Volem felicitar i agrair als ciutadans de Tarragona i de la Vall de Boí l'esforç que han fet, de vegades amb moltes dificultats, en la protecció d'aquest patrimoni que a partir d'avui ja no esdevé únicament un patrimoni dels catalans, sinó també un patrimoni de tota la humanitat.

De tota manera, senyor conseller, és el moment també d'expressar la nostra preocupació pel pressupost d'aquest Govern, que justifica la nostra esmena a la totalitat, perquè no es correspon amb la protecció i amb el desenvolupament d'aquest patrimoni històric a la Vall de Boí, a Tarragona i arreu de Catalunya, i que en bona part justifica la nostra esmena de retorn.

Jo em referiré, senyor conseller, estrictament a les partides de cultura i el meu company Josep Casajuana intervindrà posteriorment en el pressupost d'esports.

Miri, senyor Vilajoana, durant aquests dies que veurem el pressupost, hem vist l'esmena a la totalitat, hem vist i veurem les esmenes a molts departaments, i veurem com efectivament ens trobem amb un pressupost defensiu, desequilibrat, amb un nivell molt baix d'inversions i paradoxalment molt, molt endeutat i mancat d'un sòlid horitzó social, educatiu i cultural. Ara, jo li he de dir, i li dic com a responsable de cultura, com a conseller alternatiu del Govern alternatiu, que per primera vegada m'ho he hagut d'estudiar perquè aquesta és la gran responsabilitat del pressupost de Cultura. Li he de dir que m'he quedat realment glaçat, del pressupost de Cultura de la Generalitat. Realment és impressionant –impressionant– en quina situació es troba el pressupost de la Conselleria de Cultura i molt especialment el que fa referència a cultura. Cregui'm una cosa, senyor Vilajoana, si a Catalunya hi ha quelcom que no té *glamour* són aquests pressupostos de vostè. Realment, miri, he mirat de fer l'esforç, però realment, si a Catalunya hi ha quelcom que ni té *grandeur* ni té *glamour* són els seus pressupostos.

Miri, però, si em permet, si em permet... (*remor de veus*), si em permet, més enllà d'aquest pressupost, més enllà d'aquest pressupost... Aquest pressupost tanca una dècada decebedora, desencoratjadora i perniciosa, pel que fa referència als pressupostos de cultura de la Generalitat. Perquè, any darrere any, han anat perdent pes en el conjunt del pressupost de la Generalitat.

Miri, l'any 91, el pressupost de Cultura era de 18.000 milions, i el pressupost de la Generalitat d'1,1 bilions –dades de liquidació del pressupost

oficial de la Generalitat—: 18 /1,1 bilions. L'any 93, el pressupost era de 22.000 milions; pressupost de la Generalitat 1,4 –1,4. Tinc cada any, però ho vaig sintetitzant. Any 96, 22.000 milions; pressupost de la Generalitat: 1,6 bilions. Any 98, 22.000 milions; pressupost de la Generalitat, 1,7 bilions. Any 2000, pressupost de Cultura, 27.000 milions; pressupost de la Generalitat, 2,2 bilions. Any 2001, pressupost de Cultura, 26.000 milions; pressupost de la Generalitat 2,4 bilions.

Fixin-s'hi bé perquè és una dada molt important per veure fins a quin punt la cultura del nostre país no és cap prioritat per al Govern del senyor Pujol i per als consellers que l'han acompanyat durant aquests deu anys. L'any 91: 18.000 milions / 1,1 bilions. Any 2001: 26.000 milions / 2,4 bilions de pressupost. És a dir, en deu anys hem multiplicat per 100 el pressupost de la Generalitat i, per contra, el pressupost de cultura s'ha multiplicat per 40. I ens trobem, realment, amb unes xifres esgarriadores. Pensi vostè una cosa: l'any 91, la Generalitat ja havia transferit sanitat i educació –sanitat i educació–, per tant, el gruix del que són les competències del Govern ja s'havia produït. (*Veu de fons.*) Bé, s'havien produït. Per tant, des del 91 fins al 2001 creix...; hi haurà els Mossos i altres activitats, però el gruix de l'estructura pressupostària ja s'havia fet. Doncs bé, de l'1,1 al 2,4, Cultura passa dels 18 als 26. Però el que encara és més fumut, senyors diputats, senyores diputades, és que en aquell moment no hi havia, per exemple, el Teatre Nacional, que té una partida de 1.357 milions en el pressupost del 2001, que el 91 no existia. Ni existien els 600 milions de l'aportació al Consorci de l'Auditori, ni l'aportació al Teatre del Liceu era de 1.284 milions, ni la Biblioteca Nacional en tenia 972, perquè encara estava finançada per la Diputació de Barcelona, ni el Museu Arqueològic 530. És a dir, sense tenir els equipaments nacionals, sense tenir-los, nosaltres l'hem vist decreïxer comparativament un 60% en relació amb el pressupost de la Generalitat.

Realment, jo crec que tots nosaltres hem de ser honestament conscients d'aquestes xifres que estan en el cor d'una bona part de la crisi en les polítiques culturals que viu la Generalitat.

Ara bé, efectivament, si en aquesta dècada, aquesta davallada ha sigut implacable, miri, senyor Vilajoana, el 99 el pressupost de cultura –em refereixo a cultura, no em refereixo a cultura i esports, eh?– representava l'1,32 l'any 2000..., perdó, perdó, l'any 99 representava l'1,32 del pressupost, l'any 2000, l'1,21, i enguany, l'1,11. L'1,5, diputada Comas, és amb esports. Però, estrictament cultura, i analitzant comparativament les xifres que s'han anat produint en aquest pendent terrible, ha arribat a l'1,11. Vostè ha de ser conscient que és gravíssim, i el conjunt del seu Govern.

Miri, queden molt lluny del 8% que destinen les administracions locals a polítiques culturals. Li recordo l'estudi de la Fundació Bofill, que vostè coneix, que diu que les administracions locals hi destinen 5.046 pessetes per habitant, mentre que la Generalitat hi destina 2.849 pessetes. Realment, en una administra-

ció que té competències exclusives –que té competència exclusiva, siguem-ne conscients–; és del tot inadmissible –és del tot inadmissible.

Bé, realment és que les xifres són aquestes, i llavors és evident que hem de presentar una esmena de retorn, perquè és que no s'aguanta res. Miri, no em vull allargar molt, però li hauria d'analitzar direcció general per direcció general com es troben les partides, però és que és, realment, espectacular. A part d'una cosa molt rara, que m'agradaria..., vostè no ho farà, ja m'agradaria que ho fes, que m'expliqués els 200 milions de les secretaries del conseller. 200 milions. Però què fan, aquests secretaris del conseller, senyor Vilajoana?, m'ho ha d'explicar, m'ho ha d'explicar. 200 milions en propaganda? (*Veu de fons. Remor de veus.*) A mi m'agradaria molt que agafi el micro i que m'ho expliqui. 200 milions...

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau, perdoni, senyor diputat. Senyor conseller, li prego que no faci diàleg, vostè té oportunitat de sortir, si vol.

El Sr. Carbonell i Abelló

200 milions a les secretaries del conseller, escolti. Però anem a Promoció Cultural. Promoció Cultural, realment és espectacular: retallada de 40 milions per a telefilms, 115 per al pobre Copecc. Em dirà quina promoció exterior pot fer amb els escassos milions que té. 343 milions menys a la promoció del llibre –343 menys. Jo ja sé que vostè no, però el senyor Villatoro o... em vindran i em diran: «no, no, és que tots aquests milions que s'han retallat és per fer un raconet». No m'ho direu així, però, més o menys: «és perquè emergeixi la partida que no té encara un nom, que es dirà ICIC», de 674 milions de pessetes. I el que han fet ha sigut transferir diners de la Direcció General de Promoció Cultural a l'ICIC. Per tant, ni un sol duro nou a l'ICIC.

Però, escolti, és que un pressupost una mica sòlid de cultura hauria de destinar almenys 600 milions a sèries televisives. Hauria de destinar els 190..., almenys 400 al Copecc. Hauria de destinar almenys, al futur ICIC, l'Institut d'Indústries Culturals, si ens el creguéssim una mica, almenys, 2.000 milions. Quin tipus de política i d'indústria cultural es podrà fer amb la misèria que surt en aquests pressupostos?

Mirin, senyors diputats, senyores diputades, beques per promoure l'anada de creadors catalans a l'estranger? 50 milions; almenys 250, senyor conseller. Un pressupost raonable per promoure la... Re. Realment... Política lingüística, és que política lingüística és realment..., ja ho han dit els diputats que abans han parlat, però és que és espectacular, entre d'altres coses, perquè –i això li ho dic a vostè, senyor president– incompleixen una moció del Parlament. I això, perdonin, i això és més seriós perquè passa en moltes altres coses. Aquí votem tots els grups. I ho recordarà el senyor Bargalló, perquè va ser una proposta que va fer el seu cap de grup, el senyor Carod-Rovira, el mes d'abril, que era una moció per potenciar el català. I li recordo que votem tots els

grups una llarga moció el dia 26 d'abril. I diu..., vostès també van votar-ho, eh?, el Grup de Convergència i Unió. Escoltin bé. No, no, no, a veure, és que és molt seriós, perquè si votem aquí una moció és perquè es compleixi, no per ser amagada en un calaix. O no? Sí, si és així, diguin vostès com és possible que havent votat –no sé si el PP la va votar, perquè a vegades vostès tenen una mica de confusió (*rialles*)–, però si els altres vam votar incrementar les dotacions pressupostàries destinades als organismes encarregats de dur a terme la política lingüística: Consorci per a la Normalització Lingüística, Termcat, tal, tal, com és que la partida al CNL queda igual que l'any passat? Com és possible? Ni podrà assumir l'IPC de les 425 persones que formen el CNL. Com pot ser possible? Però, això, els he de dir que ens afecta..., que els afecta a vostès, però també afecta aquesta cambra en la necessitat de l'acompliment dels acords que fem en aquesta casa.

Patrimoni, miri com que no em vull allargar perquè vull que el senyor Vilajoana parli sobre el tema d'esports... Patrimoni, realment també és espectacular. 180 milions per a les biblioteques de Catalunya. Saben vostès quant hi destina l'Ajuntament de Barcelona a les biblioteques de Barcelona? 800, any 2001. Sap quant hi destina la Diputació de Barcelona, a la província de Barcelona per al 2001? 600 milions de pessetes. Sap quant hi destina la Generalitat de Catalunya?, 180 milions per a tot Catalunya –per a tot Catalunya. Saben vostès, en patrimoni, en recuperació del patrimoni...? La seu de Lleida, 10 milions. Em diran què farem, eh?, amb 10 milions en el pressupost? Està molt negre, eh? Realment és impensable veure com tenim la seu de Lleida de competència exclusiva del patrimoni de la Generalitat. (*Veü de fons.*) A Tarragona, 30 milions; sí, sí, el patrimoni de Tarragona, 30 milions de pessetes. Realment, és que..., és que..., senyor conseller, jo crec que vostè deu ser mínimament conscient de la situació en què ens trobem.

I certament, miri què li diré, i ho dic a desgrat, però aquests, tal vegada, són els pitjors pressupostos d'aquesta dècada. No, no, ho dic molt seriosament, eh?, perquè representen l'1,1, l'1,11 del conjunt del pressupost de la Generalitat, però és que, a més a més, senyor conseller, no tenen cap tipus d'orientació, ni prioritat, ni ambició, ni illusió, re, re de re.

Miri, l'altre dia, un funcionari del departament em deia: «quan governeu» –em deia– «quan governeu ens haureu de desvetllar, els funcionaris, perquè estem tan acostumats a administrar la misèria que estem extraordinàriament desmotivats; no saps quantes oportunitats hem perdut; no saps quantes oportunitats Catalunya ha perdut».

Bé, jo, senyor Vilajoana, el que penso és que realment hem de fer un tomb radical, en política cultural, si ens estimem el país. Un canvi realment radical. Amb molta profunditat. Hem de promoure una política cultural, com deia el senyor Surroca –li recordo potser els debats que vaig tenir amb vostè a la Corporació–, el que passa és que m'agradaria que em respongués, eh?, i poguéssim discutir-ho, realment, eh?, i no respondre-li els murmuris que

sento de fons. Però, com deia el senyor Surroca, fa uns quants mesos, en una interpellació, realment nosaltres hem de promoure una política cultural més educadora i una educació més cultural.

Volem una administració cultural més lideradora, catalitzadora, redistribuïdora. Desitgem un model territorial global i equilibrat. Volem una cultura que ens permeti construir i socialitzar valors que facilitin i garanteixin la convivència, la cohesió de tots els ciutadans de Catalunya. Volem una cultura basada en el principi de subsidiarietat i proximitat, amb una concertació amb el conjunt de les administracions. Volem una veritable dimensió endins i enfora dels equipaments culturals nacionals. Volem una organització racional, dimensionada, econòmica i eficient en l'administració de les arts. Catalunya no es mereix, senyor conseller, aquests pressupostos de Cultura.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Carbonell. Per completar la intervenció de l'esmena a la totalitat, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Casajuana.

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, m'estalviaran de cansar-los amb més xifres; se n'han donat a bastament. Jo diria que el que entra pels ulls és això: un gràfic dels recursos que la Generalitat de Catalunya ha esmerçat en esports en els darrers divuit anys. Certament, hi ha una corba de Gauss perfecta; tots entenem que el clímax correspon al 92, com no podia ser d'una altra manera, però –i ho ha repetit el meu company, el senyor Carbonell– demanem una cosa tan elemental com tornar d'entrada, per als propers pressupostos, a una situació d'una certa normalitat, d'un país normal, d'una nació normal, que seria, passat el clímax del 92, tornar, doncs, a les xifres, d'entrada raonables, de mitjans dels anys noranta, i a partir d'aquí, en una legislatura, posant-nos d'acord, fent un gran pacte cultural en el qual estic segur que totes les forces de la cambra –com en el seu temps ens hi havíem posat d'acord, perquè la cultura uneix, com l'esport també–..., arribar al final de la legislatura a doblar uns pressupostos que, dins les xifres globals dels 2,5 bilions de pessetes..., estem parlant de la xocolata del lloro.

Per posar xifres concretes, miri, l'haig de felicitar, senyor Vilajoana, per una cosa; jo crec que hem de ser raonables. Al llarg d'aquest any s'ha publicat aquesta autèntica Bíblia de l'esport de casa nostra, que és el Pla director d'instal·lacions i equipaments esportius a Catalunya. Feia una dècada que estava pràcticament al calaix; venia del 90. Finalment hi ha hagut el coratge..., i nosaltres ho vam encoratjar, vam pressionar en aquest sentit, i celebrem que vostès hagin tingut el coratge de posar-lo a la palestra pública. És un pla ambiciós, és un pla que està d'acord amb la nostra filosofia. Preferim molt més treballar amb previsió, planificant; jo diria que és la

tònica general de l'esquerra històrica, de treballar amb plans, amb programes, no «qui dia passa any empeny», i fer-ho d'una forma consensuada. Finalment, vostès, després de les reclamacions que se'ls han fet des del municipalisme de Catalunya, tant el de la Federació de Municipis com el de l'Associació de Municipis de Catalunya, estan disposats a parlar-ne, i ara sé que s'ha iniciat, fa poc, una fase de discussió, per acordar les xifres finals, el mètode d'arribar-hi i el pacte que ha de permetre que entre les administracions i també el sector privat es pugui tirar endavant aquest Pla a la propera dècada.

És un pla ambiciós: són 160.000 milions de pessetes. Vostès, jo diria, d'una forma conservadora, es comprometen a aportar-hi el 30%, d'aquest cost. Jo diria que això és un tema que està obert, i segurament caldrà trobar un equilibri entre el que hi aporta el Govern de la nació i els governs locals –ajuntaments i diputacions–, no tant un terç vostès, o el 30%, com parlen aquí, i el 70% els altres, sinó d'una forma més equitativa.

Això vol dir que si ens ho creiem i ho fem creïble, voldria dir que hi hauríem d'esmerçar de l'ordre de 15.500 milions anuals; que, fins i tot amb la hipòtesi conservadora, el 30% que vostès es comprometen aquí suposaria per al proper any una inversió, doncs, pràcticament, del triple del que vostès tenen previst en el pressupost d'enguany. Si per un cantó en els propers mesos acordem això i, per altra banda, el concurs públic que va sortir en el DOGC d'abans-d'ahir, el concurs públic per a l'ajuda a construccions i equipaments esportius entre el 2001 i el 2003..., i vostès només hi posen –i diuen que està tancada aquesta xifra– 6.000 milions de pessetes per als tres anys, estem incomplint clarament aquest compromís que està recollit aquí i que vostès, dient que hi aportaran el 30%, doncs..., quedem molt lluny d'aquestes xifres compromeses.

Per tant, el primer exercici seria demanar coherència. Siguem coherents. No fem brindis al sol; prometem el que puguem, i, el que prometem, complim-ho. Perquè, si no, els ciutadans ens diran que tots plegats, que els polítics, tots, som uns cínics. Jo crec que és un tema de dignificació de la política el que ens exigeix aquesta coherència.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Passant del tema de construccions al tema de recolzament als agents esportius del país, jo diria que a Catalunya tenim una gran sort. És una societat –permetin-me la redundància– molt societària, en què hi ha un teixit associatiu riquíssim: de clubs, de federacions, de consells esportius que arriben a tots i cada un dels indrets del país, fins i tot a la comarca més despoblada, que a això no hi arriben les federacions. I vostè coneix la tasca dels consells esportius; apleguen, doncs, una pràctica d'esport escolar cap a dos-cents mil nois i noies del país, des de la Vall d'Aran fins al Barcelonès. És clar, que aquest any, en xifres reals, els donem menys que l'any passat vol dir que o faran menys coses o la qualitat del servei que presten baixarà. Vostès els han dit: «Mirarem de trobar algun finançament alternatiu.» Jo li demanaria o l'emplaçaria

que..., concretin-ho, si us plau. Com també els demano que concretin l'oferta que van fer a la Unió de Federacions a la primavera passada, quan els van recomençar, amb tota la lògica, que vostès fossin coherents amb el compromís que havien assumit en plena campanya electoral de les eleccions a aquest Parlament, el 6 d'octubre del 99, quan, poques hores abans del seu acte central d'esports, van comprometre que al pressupost següent suplementarien amb 4.000 milions de pessetes el que hi tenien fins llavors. És clar, tot això..., hi ha un lleuger augment en el pressupost d'enguany, però estem molt lluny encara dels compromisos adquirits.

Jo diria que, en tot aquest tema, ens hi juguem molt, perquè, si per una quantitat molt ajustada es pot fer tanta activitat esportiva, el perill de no mantenir les aportacions reals fa que desmotivem aquest sector que necessitem absolutament per vertebrar el país, per aconseguir que la iniciació esportiva arribi a tots els nois i noies de Catalunya, per aconseguir que la nova immigració, a través d'una cosa tan quotidiana com és l'esport, s'arregli en el país. És bàsic: el lligam educació-escola, que aprofitem els valors educatius de l'esport, jo diria que els problemes de violència, de dualització de la nostra societat, ho requereixen, i a més per un cost molt ajustat, perquè tenim uns agents fantàstics que, com que estan motivats, amb poca ajuda que els donem ens fan molta feina; en castellà dirien que *cunde mucho*, allarguen molt els diners. Per tant, no siguem gasius; no siguem gasius, perquè crearem una societat desmotivada, i cada vegada agafaríem més una mentalitat de funcionaris. Per tant, els que no tenen mentalitat de funcionaris, sinó que són activistes a la societat civil, donem-los ales, no els talem les ales.

Un altre tema: esport universitari. Mantenim pràcticament el que hi ha. Jo diria que és pobre. D'acord que el nostre model esportiu no és el nord-americà, però tots entendrem que convé, ara que està tan de moda la intel·ligència emocional, doncs, donar «canxa» a les persones, fins i tot a les que surten de la universitat, perquè surtin amb una mentalitat més integrada, intel·lectual, física, psíquica, amb els valors de convivència, d'integració, de trencament de barreres socials que suposa l'esport.

Un últim tema: el Centre d'Alt Rendiment, de Sant Cugat del Vallès. És un consorci en què hi som nosaltres, hi és la Generalitat i hi ha l'Estat central. En els pressupostos de l'any que ve estan absolutament descompensades les aportacions. No demano que la Generalitat hi inverteixi més diners: demano que es facin les gestions polítiques amb l'Estat central perquè el CAR de Sant Cugat no estigui en una situació d'inferioritat de condicions, no estigui menystingut respecte, per exemple, al CAR que hi ha a Madrid o al CAR que hi ha a Sierra Nevada. Em sembla que és un tema fonamental, d'equitat, de dir: «Escoltin, vostès són socis, és un consorci; per tant, posin la part que els toca, no escatimin diners de l'esport de Catalunya, i menys per a l'alt rendiment.» El motor de l'esport espanyol és l'esport català; tots en som conscients, al marge (*veus de fons*)... Perdó? (*Pausa.*) Tinc raó, no? Gràcies, senyor...

El president

Evitin el diàleg entre vostès, si us plau.

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Gràcies, senyor Rigol.

El president

Gràcies.

El Sr. Casajuana i Pladellorens

Jo crec que és «impepinable», tant per als que estem a favor de les seleccions catalanes, com per als que no hi estan. Per tant, en aquest tema, escolti, ens tindran a tots darrere! Juguin la carta autènticament nacional de dir: l'Estat, si vol tenir un paper brillant a nivell internacional, molt bé, els catalans estem disposats a ajudar-hi com els primers, la nostra mentalitat oberta així ens hi porta; però no ens escatimin el que..., que els nostres centres d'alt rendiment, que han demostrat que ho podem fer millor que ningú, vagin amb una ala arrossegant i aboquin els diners cap als CAR de fora de Catalunya.

Bé, per tots aquests motius i, en definitiva, jo diria, per la concepció gasiva i, en general, esquifida que tenen els pressupostos de Cultura i esports, com s'ha demostrat per part dels diputats que m'han precedit, al llarg d'aquesta dècada, jo els demanaria que siguin catalanistes. La cultura i l'esport són uns elements essencials de la identitat de la nostra nació; per tant, juguïn fort aquesta carta. Amb un pressupost de 2,5 bilions de pessetes, no pot ser que tinguem uns pressupostos del Departament de Cultura tan miserables. És que ens fa vergonya! Siguin coherents i, per favor, siguin catalanistes.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Salvatella.

El Sr. Salvatella i Suñer

Gràcies, senyor president. Em referiré a les esmenes que porten els números 63, 64 i 65, que ho són a la totalitat del Departament; el diputat Vicenç Villatoro farà després el torn en contra de les que corresponen als organismes autònoms i al tema d'esports. Vagi per endavant que votarem en contra totes aquestes esmenes; el qui avisa no és traïdor. Ara, ja sé que no els dic res de nou; tots vostès s'ho pensaven, suposo. És tan previsible, no?, en un debat de pressupostos...

Estem davant d'un marc –ja ho sabem– de clara contenció pressupostària; de continuisme, ha dit el diputat Bargalló; defensiu, com l'ha qualificat el senyor Carbonell. Honorable conseller, perdoni... Jo diria, un pressupost d'equilibri i de dèficit zero, seguint els models europeus, és a dir, no estirar més el braç que la màniga i no matar tot el que és gras. Seny, doncs.

Per al primer any del segle XXI i del tercer mil·lenni –una data històrica, diuen–, el Departament de Cultura té un volum pressupostari total de 32.472 milions, que representa un increment de 1.235 milions, gairebé un 4% respecte al pressupost d'enguany. En el conjunt dels deu darrers exercicis –senyor Carbonell, vostè n'ha parlat–, pocs, tres o quatre van experimentar augments clarament superiors al que ens ocupa. Dada significativa: una part important, al voltant d'un 20% del pressupost, es reserva a ajuts i subvencions, principalment en els capítols quart, setè i vuitè, especialment en els àmbits de promoció cultural i esportiva i de patrimoni. És una mostra, en tot cas, de la valoració creixent del paper que juga en l'activitat cultural del país això que en diem la societat civil. Tot s'ha de començar per la base, menys els pous, fins i tot els artesianes. En conjunt un pressupost que potser alguns troben insuficient, ho han explicat amb clara vehemència, alguns; els diputats contradictors d'un i altre grup acostumen a fer-ho. I ens proposen multitud d'actuacions, però resulta que els diners són els que són i no hi ha més cera que la que crema.

Per d'altra banda, la quantitat total d'equanimitat i de ponderació no és molt abundant; la quantitat total que hi ha al món és constant, i la població ja saben que augmenta dia a dia. En fi, ja em diran. Potser també em sembla insuficient –no dic que no–, aquest pressupost, als qui ens toca conrear el camp cultural, tan sec i tan magre habitualment, però, ja se sap, les prioritats ahir i avui se situen en l'anomenada despesa social. Per cert, no és social, la cultura? Sanitat, Ensenyament, Treball i Benestar –ja ho saben– és un pòquer d'asos que s'emporta més de la meitat dels diners que s'han afegit al piló damunt la taula. Mentre pedalem en la cursa de la cultura, sempre ens trobem amb dures pujades i amb el vent de cara. A grans línies, es pretén impulsar l'acció de foment de la cultura. El 53% del pressupost es destina a organismes, consorcis i empreses en què participa el Departament, o bé a dotacions per a activitats. Destaquem la creació de l'Institut d'Indústries Culturals, que tindrà per objecte impulsar el desenvolupament de les empreses dedicades a la producció, distribució o comercialització de productes culturals i espectacles en viu. En l'àmbit esportiu, sobresurt la creació del Consell Català de l'Esport, del qual parlarà el meu company; en museus, les inversions en infraestructures; pel que fa a la llengua, l'increment de la seva presència en l'oferta audiovisual.

Quant a les secretaries del conseller, baixen mig punt, i la Secretaria General 6,6%, amb 662 milions, com ja ha senyalat la senyora Comas. Encara que les despeses de personal pugin un 2%, cal considerar que la partida del Consell Català de l'Esport causa baixa d'aquesta secció i s'incorpora a l'organisme autònom corresponent. D'entre les inversions, hem de destacar la compra d'un local a l'Hospitalet com a arxiu de la Filmoteca i dipòsit de la Biblioteca de Catalunya, l'acabament del dipòsit de l'Arxiu Nacional i el trasllat del Centre de Restauració de Sant Cugat.

Pel que fa a la Direcció General de Promoció Cultural, té un augment pressupostari d'un 2,3%, uns 200 milions de pessetes. Fem notar que el decrement que pateix el Copecc, per exemple, s'explica per l'assumpció de les actuacions cinematogràfiques per part de l'Institut d'Indústries Culturals que esmentàvem abans. Un institut, aquest, que significa com la novetat més rellevant del Departament, la joia de la corona, la flor del ram –com si diguéssim–: 1500 milions, senyora Comas d'Argemir, sobretot a la partida anomenada «Entitats de dret públic» que depenen del Departament. I és que l'Institut –com vostè ja sap– encara no existeix físicament. La Direcció General de Política Lingüística puja al voltant de l'1%, uns 20 milions, dels quals 14 corresponen majorment a empreses dedicades al foment del català en doblatges de cinema i vídeo, els altres 6 milions s'adrecen al conveni amb el Col·legi d'Advocats per a la promoció del català en el món jurídic amb mètodes de traducció automàtica i assistida. Quant al Consorci per a la Normalització Lingüística, manté el mateix nivell pressupostari. Es compleixen els compromisos existents i rebaixa el capítol 1, de despesa pròpia, tota vegada que minven les certificacions de coneixement del català, sobretot en els nivells més elementals. Esmentem, així mateix, les aportacions al Termcat i a l'Institut d'Estudis Catalans per a la informatització del Diccionari Alcover-Moll.

Quant a la Direcció General de Patrimoni Cultural, experimenta un increment de l'1,7%, uns 111 milions. A destacar la darrera anualitat del Museu Episcopal de Vic, de 326 milions, un museu que s'obrirà durant l'any vinent; o les actuacions dels monuments propietat de la Generalitat, com ara el meu veí Sant Pere de Rodes, Miravet, la Universitat de Cervera o la Seu Vella de Lleida. Subratllem, també, que els compromisos plurianuals assoleixen un 24% del total de la Direcció General en aspectes, principalment, de restauracions i d'adquisició de patrimoni. I citem la partida del PUOSC de biblioteques, de 347 milions en la convocatòria 1996-99, i la destinada al MNAC, de 235 milions. Incloent-hi els organismes autònoms, els museus s'emporten la meitat del total de la Direcció General i les biblioteques una quarta part. Es preveu signar un conveni per a la creació del parc arqueològic de les mines de Gavà i la realització a Barcelona del Congrés Icom de Museus. El nou Arxiu de Berga té una assignació de 49 milions, cosa que plaurà al meu company d'escó, senyor Farguella. El Centre de Cultura Popular i Tradicional, per la seva part, puja uns 6 milions, és a dir un 1,4%. Esperem que aquest discret augment serveixi modestament per afegir imaginació i vitalitat a la nostra tan vella i en certa manera trista i dissortada cultura popular.

Dades, xifres, argumentacions, hores, hores, *parole, parole...* Aclarim, aclarirem, realment, moltes coses en aquest debat de força més de vint-i-quatre hores? Senyores diputades, senyors diputats, n'he parlat altres vegades amb altres paraules. Com deia Filó d'Alexandria referint-se a la divinitat, el pressupost és també indicible i incircumscribable i inabastable. La seva aprovació és tasca feixuga, prolixa i minuciosa en extrem, pròpia, potser, dels temps de la Re-

naixença. Pas a pas, amb santa paciència, debatem ara –o no, qui sap– les esmenes referents a l'estat de despeses. Just abans de Nadal, novament el Ple, les de l'articulat, i entremig, en Comissió, les referents a l'estat de despeses. Un tràmit força llarg.

Els restaurants xinesos ens han ensenyat que es pot menjar qualsevol cosa, sempre que es talli a trossets molt petits. Per altra banda, per capir-ho bé, cal tenir presents els principis fonamentals referents als debats. Diguem el que diguem, no direm mai tota la veritat. Parlem del que parlem, parlarem de diners. És inevitable, indefugible. Així com s'aparegué el Sant Esperit als apòstols en forma de llengües de foc, els pressupostos se'ns apareixen als diputats en forma de llei, la Llei de pressupostos. Dessacralitzem-lo, senyor president. Alleugerim, si podem, de faramalla tot aquest tràmit «farragós», fem-lo operatiu. Un pressupost –no ho oblidem– és una eina, només una eina. De fet, conec gent que hi creu cegament, en tota mena de pressupostos; ja és cosa molt lloable per la seva part. Qüestió de fe, i tothom té la que té. Jo, pecador, em confesso.

Moltes gràcies, senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Això últim que acaba de fer, aquesta confessió pública, mirarem que no consti en acta, si li sembla a vostè. (*Rialles*). No és el lloc adequat. En tot cas, hi han altres indrets per poder-ho fer.

Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Llorenç Villatoro.

El Sr. Villatoro i Lamolla

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, si haguéssim de trobar un titular comú per a les nou esmenes de retorn a les nou entitats autònomes i empreses públiques que em toca –diguem-ne– defensar, el seu pressupost, en contra de l'esmena; probablement, el titular seria el mateix, el titular objectiu –les editorials, les impressions són una altra cosa, em sembla–, titular, probablement seria el mateix cap al conjunt del pressupost del Departament de Cultura. Seria un pressupost de continuïtat on tots els esforços i totes les novetats, les principals novetats i els recursos nous es concentren en dues apostes: una seria l'Institut Català d'Indústries Culturals i l'altra seria el Consell Català de l'Esport. Aquest seria el meu titular; no estic convençut que el comparteixin; intentaré demostrar-lo com a titular. El que és segur que no compartim és l'editorial; és a dir, el titular, el podem discutir més o menys, l'editorial segur que no, perquè jo crec que vostès han plantejat en les esmenes, fonamentalment, un tema molt, molt, molt important i en el qual estariem molt d'acord, que és el tema del volum del pressupost, més que el de la seva estructura –més que el de la seva estructura–; el volum global del pressupost, el perímetre del pressupost, la caixa negra quina mida té, i després com va per dins. Jo crec que, aquí, sí que és on em referiré més, jo. Què hi ha dins del perímetre més que el perímetre.

En la necessitat de més diners per a la cultura, hi estarem d'acord tots i, a més a més, el conseller, en la seva... —diguem-ne—, en les seves aparicions, amb les seves declaracions al Parlament i fora del Parlament, ho ha fet públic. Probablement, en allò que no estem d'acord, o el que no trobem, és les mateixes maneres per fer-ho possible i, probablement, algú pensa que la manera és fer més gros el tall d'un pastís petit, i algú pensa que el que s'ha de fer és un tall que estigui bé d'un pastís més gros. El problema fonamental, en el tema del pressupost de Cultura, sempre és que el pastís global ha de ser més gros. De tota manera, voldria referir-me a l'estructura per dintre del pressupost —per dir-ho així—, al que està dintre del propi perímetre, i referir-me intentant convèncer-los que és un pressupost de continuïtat i no de regressió, i que és un pressupost que hi ha dues apostes importants, i molt especialment la de l'Institut d'Indústries Culturals, que em sembla que podem mirar-nos els números de maneres diferents a com han estat mirats en les intervencions anteriors.

Pressupost de continuïtat: això es veu molt clarament en diverses de les entitats autònomes i de les empreses públiques. És, evidentment, un pressupost de continuïtat el Museu de la Ciència i la Tècnica, ho és l'Institut Nacional d'Educació Física... Quan dic «de continuïtat» vol dir que són xifres molt semblants les de l'any passat a les d'aquest any, normalment amb 2, 3 milions de diferència a favor d'aquest any; per tant, continuïtat. Em sembla que el terme és just. Després la podem com a insuficient, és a dir, l'editorial que jo posaria sota d'aquest titular seria: «En aquests camps, és un pressupost que permet mantenir les polítiques que s'han fet fins ara, mantenir les línies d'ajuda a la societat civil que s'han fet fins ara, i mantenir —que no és menys important— els compromisos que, en forma de contractes programa o participació en consorcis, té el Departament de Cultura amb altres administracions o amb altres agents de la cultura.»

Per tant, continuïtat clara, Museu de la Ciència i la Tècnica, Institut Nacional d'Educació Física, Museu d'Arqueologia. Continuïtat clara amb una millora, hi ha uns diners de més —em sembla que són 40, 50 milions de pessetes més— per fer el projecte de Barcelona. Continuïtat en la Biblioteca de Catalunya; aparentment, baixa, però baixa perquè s'acaba un plurianual d'inversió i, per tant, per a funcionament hi ha més diners aquest any que l'any passat. Continuïtat en tots aquests àmbits, i continuïtat, també —i aquí sí que voldria fer-hi un petit, un petit esment—, en el Teatre Nacional de Catalunya. El Teatre Nacional de Catalunya, em sembla que val la pena fer dos esments perquè, a més, ha sortit, i en una cosa jo hi estic una mica en desacord i m'agradaria, m'agradaria dir-ho públicament; una, en el Teatre Nacional de Catalunya està baixant l'aportació de la Generalitat, però això és bo, és bo perquè això significa complir el contracte-programa i significa que la capacitat de generar recursos pel propi Teatre Nacional és creixent, com a ha de ser, sempre i quan hi hagi prou aportació de la Generalitat perquè continuï fent la seva funció pública.

Però una cosa en la qual estaria en desacord, i que potser pertany a un debat que haurem de fer en un altre moment, entorn a la moció sobre infraestructures. Jo crec que no podem fer una distinció entre el diner que es dona al Teatre Nacional i al diner que va al sector del teatre, perquè el diner que va al Teatre Nacional va al sector del teatre. Per exemple, les coproduccions en l'àmbit de la dansa que fa el Teatre Nacional són una de les fórmules més efectives d'ajudar el món de la dansa a Catalunya, és a dir, no és diners per a allò que fan vostès, cap diner per a allò que fan els altres, no: diners per a allò que fa tothom en l'àmbit —l'Auditori, el Teatre Nacional, l'Espai—, en l'àmbit de les pròpies infraestructures. Aquestes infraestructures són ocupades pel sector; no al cent per cent, no estrictament, però també són ocupades pel sector. I recordem que en el famós debat, en el seu moment, sobre el Teatre Nacional de Catalunya una de les posicions més importants del Departament de Cultura era dir: «Que els grans equipaments serveixin al sector, no siguin al marge del sector, sinó al seu servei.» Per tant, Teatre Nacional de Catalunya, continuïtat, però amb aquests dos matisos.

Continuïtat també —i el diputat senyor Bargalló ho ha explicat, i, per tant, sóc redundant— en la Institució de les Lletres Catalanes. Aparentment, la Institució de les Lletres Catalanes baixa —passaria de 209 a 169 milions—, però aquí el que passa —i ho ha explicat ell perfectament— és que en un moment determinat va haver-hi una fusió entre el Servei del Llibre, del Departament de Cultura, i la Institució de les Lletres Catalanes que tenia grans avantatges pràctics, però que tenia dificultats conceptuals. El sector va ser crític amb aquestes dificultats conceptuals, i, per tant, s'ha anat procedint, any rere any, diguem-ne, a la distinció entre Institució de les Lletres Catalanes i Servei del Llibre. Aquest any, aquesta ratlla Txèquia - Eslovàquia s'ha mogut encara una mica més enllà, i, per tant, un paquet de funcions que feia la Institució de les Lletres Catalanes, el continuarà fent el Servei del Llibre; per tant, la Institució té els diners que tenia i una mica més per fer allò que ha de fer, allò que està fent.

Entrem en els dos o en els tres organismes i entitats autònomes que tenen a veure amb les dues joies de la corona —en termes del diputat senyor Salvatella—, en les dues apostes fortes d'aquest pressupost en l'àmbit de Cultura.

Un seria —ja el dic molt ràpidament, se n'ha parlat prou— esports. Com saben vostès, és el primer pressupost amb Consell Català de l'Esport; per tant, és el primer pressupost, i molt difícil de comparar amb un pressupost sobre esports on no hi havia hagut Consell Català. El que hem de dir és que el conjunt de diner que inverteix el Departament de Cultura en esports puja gràcies o al costat de la creació del Consell Català de l'Esport, i que puja en dos conceptes principals: un, ajut a les federacions; l'altre —amb totes les insuficiències que es puguin considerar, però més val avançar que està aturat—, la promoció d'instal·lacions esportives, de construcció d'instal·lacions esportives; són 300 milions en el pressupost d'aquest any, però que mobilitzen —com

deia el diputat senyor Casajuana— 6.000 milions en els anys successius.

Entro en el que a mi em sembla el tema central d'aquest pressupost, i on em sembla que també podria informar de coses, diguem-ne, complementàries o diferents de les que s'han dit fins ara, que és l'Institut Català d'Indústries Culturals. Com saben vostès, l'Institut Català d'Indústries Culturals no existeix; diguem-ne, la seva aprovació, la decidirà el Parlament, o no, en properes sessions. Per tant, no podia estar, com a tal Institut Català d'Indústries Culturals, en el pressupost. Com hi està? Hi està per dues vies. Una, una previsió de 600... —ara ho busco..., 670, diria—, 678 milions de pessetes, que és una previsió per a la creació d'aquest Institut. Aquests 678 milions de pessetes són nous, no surten d'enlloc més; aquests 678 són nous. Quins no són nous, fins a arribar a 1.500 milions? Aquells que estan en organismes o en el pressupost de la Direcció General, sobretot de Promoció Cultural, en les activitats que faria aquesta Direcció General o aquesta entitat autònoma o aquests organismes, si no es creés l'Institut.

Ho dic amb un exemple que, per mi, és particularment clar, claríssim, el més clar de tots. L'Entitat Autònoma d'Organització d'Espectacles i Festes, això, aquesta entitat autònoma de nom extremament festiu i alegre, és una entitat autònoma que és la que serveix al Departament de Cultura per organitzar les seves activitats. És una entitat autònoma que s'ha anat aprimant amb el pas del temps, perquè la seva part principal havia estat el Centre Dramàtic de la Generalitat, que es va integrar en el Teatre Nacional, i s'ha anat aprimant, per tant. Si es crea, com espero que es creï, l'Institut Català d'Indústries Culturals, l'Entitat Autònoma desapareixerà, i les activitats de l'Entitat Autònoma passaran de l'Entitat Autònoma a l'Institut Català d'Indústries Culturals. Això són, concretament —diferents dels 600 milions anteriors—, 425 milions de pessetes diferents dels anteriors: no són d'aquells 600 que deia abans. 600 que deia abans, de la previsió; 400 que vindrien de l'Entitat Autònoma, perquè l'Institut Català d'Indústries Culturals assumiria, per exemple, la Filmoteca, L'Espai..., les activitats que està fent l'Entitat Autònoma.

Però és que en surten més —més petites, eh?, perquè, per arribar a 1.500 milions de pessetes, la resta són petites. En surten, per exemple, del Copecc. Del Copecc hi ha una part d'ajuts a presència en mercats i fires que, de manera natural, perquè són empreses culturals, assumirà l'Institut Català d'Indústries Culturals quan existeixi. Doncs, un paquetet més; més gran, més petit..., perfecte, però ja surt. No està en aquests moments en la previsió per a l'Institut d'Indústries Culturals, està en un altre lloc. Per tant, què tindrà l'Institut d'Indústries Culturals? Això; tindrà —que estan en un altre lloc— les ajudes, per exemple —que jo crec que és una de les polítiques d'ajut a la indústria més efectives que s'ha estat fent i que es pot continuar fent—, l'ajut a sèries televisives fetes per empreses independents. Això és un ajut important que no està en aquests moments, diguem-ne, previst dintre de la previsió per a

l'Institut d'Indústries Culturals, sinó que està dintre del Servei de Cinematografia i Vídeo, com si hagués d'existir en el seu format actual durant tot l'any, quan difícilment continuarà existint així.

Per tant, què els estic dient amb tot això? Que l'Institut d'Indústries Culturals no té 600 milions de previsió, sinó que en té 1.500 de previsió. Deia el senyor Carbonell que, per anar bé, n'hauria de tenir 2.000. Escolti, com que tot ho ha trobat espectacularment curt, passar de 1.500 a 2.000 potser és del menys espectacularment curt del que ha trobat vostè. Per tant, 1.500 milions és una quantitat important per posar en marxa... A mi em semblen molts diners; no sé a vostès. 1.500 milions de pessetes en cultura, per mi, són bastants diners. 1.500 milions de pessetes per al primer any, per posar-ho en marxa, però a més a més en un institut que la seva funció principal és mobilitzar altres recursos; per exemple, mobilitzar recursos de crèdit, mobilitzar recursos —en la línia del que s'ha fet i que el sector o els sectors han assumit d'una manera important— en l'àmbit de l'audiovisual, posant al seu servei, diguem-ne, recursos crediticis que els han permès fer obra important al llarg d'aquest any.

Un comentari gairebé tangencial: és bo que l'Institut Català d'Indústries Culturals —i també em sembla que estem fent un debat que ja tornarem a fer en un altre lloc— sigui d'indústries culturals i no de l'audiovisual, per una raó, per mi, central, que és que cada vegada les indústries culturals són més transversals. I fixin-se vostès en qui s'ha presentat a les, diguem-ne, possibilitats de crear televisions digitals terrestres: empreses que procedeixen de l'àmbit de l'edició de llibres o dels mitjans de comunicació escrits. En un àmbit tan audiovisual com fer una televisió digital, els que es presenten pertanyen a un món d'indústries culturals tan diferent com la indústria del llibre. Hi ha gent que està fent indústria cultural en l'àmbit de l'espectacle en viu que molt fàcilment pot passar a l'audiovisual, però gent que està fent audiovisual que pot passar perfectíssimament a fer àmbit d'indústria, d'indústria de l'espectacle en viu. Per tant, cada vegada menys aquests sectors de les indústries culturals són una distinció real; són una distinció acadèmica, una distinció útil, però no són una distinció real en els veritables agents de la política cultural, que són, cada vegada més, més transversals. Les indústries culturals, cada vegada més, les empreses culturals, es dediquen al conjunt, diguem-ne, dels àmbits de la cultura.

Per tant, ho repeteixo perquè, per mi, això és central i és probablement el punt on podem discrepar més de l'estructura interna del pressupost del Departament de Cultura: l'Institut d'Indústries Culturals neix —o naixerà, si aquest Parlament n'aprova la creació— amb una dotació important, amb una dotació de 1.500 milions de pessetes, que, a més a més, li ha de permetre mobilitzar altres recursos i posar al servei de la indústria cultural recursos d'altra naturalesa. I jo crec que el conjunt d'aquests recursos tindrà una funció dinamitzadora real.

Per tant, acabo, una mica, com he començat. Per nosaltres, el pressupost d'aquestes nou entitats au-

tònoms i empreses públiques, que rima i té el mateix aire, un aire molt semblant, que el que seria el pressupost del conjunt del Departament de Cultura, participa d'aquesta doble característica: continuïtat, és a dir, possibilitat de mantenir les polítiques, de mantenir les línies d'ajuda i de mantenir els compromisos, però també doble aposta; i aposta per dues coses que, diguem-ne, són de prioritat política i de prioritat cultural difícilment discutibles: d'una banda, el món esportiu, i d'altra banda, el món de les indústries. Són dues apostes que han permès una certa concentració de recursos i –els ho puc assegurar, en aquest sentit– de recursos nous. Concretament, en l'àmbit de les indústries culturals, s'han produït dos processos que conflueixen: la posada en disposició de recursos nous –600 milions de pessetes– i la concentració, bona en ella mateixa, de recursos que tenien tots a veure amb les indústries, però que estaven dispersos. Passar de la dispersió a la concreció, passar de la dispersió a una actuació comuna és, en això mateix, també una bondat, una bondat que em sembla que fa positius i fa útils els pressupostos d'aquestes nou entitats autònomes i empreses públiques.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Passem ara al debat de les esmenes a la totalitat de les seccions del Departament de Sanitat i Seguretat Social. Per Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, si no ho recordo malament, era l'any 97 –i és possible que ho recordi malament, perquè tampoc és un tema que m'interessi especialment–, va ser l'any 97 que es va produir tot un seguit de fets luctuosos i horribles per a la institució monàrquica britànica, i es va coincidir a declarar aquell any com a *annus horribilis*. Bé, sense voler extrapolar les coses, però sí aprofitant l'exemple, l'any 2000, per al Departament de Sanitat, no és que hagi estat un *annus horribilis*, però sí que ha estat un any bastant complicat i difícil. I ha estat complicat per diversos motius; en qualsevol cas, motius que tenen uns defectes i uns mals estructurals.

Ha estat l'any en què hi ha hagut una polèmica molt important, que ha traspassat el debat més enllà del que són els llistats mèdics, per tota la qüestió de les llistes d'espera. Ha estat un any complicat perquè l'intent de racionalització i d'ordenació del sector del transport sanitari, doncs, ha provocat també un debat molt important i, fins i tot, jo diria que difícil de poder portar-lo amb un cert ordre –aquí és evident que el factor territorial ha jugat un paper molt important i, per tant, les diverses realitats territorials han provocat que aquest fos un debat difícil i que provoqués tot un seguit de situacions molt complicades. I aquest final d'any, que s'està també relacionant amb tot un seguit de casos, evident-

ment, vinculats al que seria més aviat el concepte de salut pública, per intoxicacions i tota la qüestió de la legionel·la que hi ha hagut en aquestes darreres setmanes.

El darrer cas és evident que és un cas..., bé, en tot cas, fruit de circumstàncies concretes; els dos casos anteriors són fruits d'un problema estructural que afecta la sanitat del nostre país. Un problema que, per una banda, és de finançament –ho hem esmentat un munt de vegades en aquesta cambra– i, per d'altra banda, també és un problema de gestió, de model de gestió, de racionalització dels recursos que l'Administració dedica a la sanitat.

Bé, a tot això, a part d'aquests bolets que han sortit puntualment al llarg de l'any 2000, s'hi afegeixen les problemàtiques ja conegudes, problemàtiques com poden ser la salut mental, com pot ser la reforma de l'assistència primària i la mateixa aplicació de l'assistència primària, el mateix funcionament de l'assistència primària, com pot ser l'Institut Català de la Salut, com en poden ser d'altres que anirem veient al llarg de la intervenció.

Per tant, el nostre Grup Parlamentari, en el moment d'aquesta esmena a la totalitat, en el moment del plantejament que estem fent, d'alguna manera, el que voldríem deixar ben clar és que, per nosaltres, hi ha d'entrada un problema de finançament, claríssimament, però al mateix temps hi ha un problema de gestió. I aquest problema de gestió no es resumeix amb el que serien els aspectes que hem comentat abans: casos puntuals, les llistes d'espera, que si el transport, d'altres qüestions... Hi ha un problema també de concepció de com ha de funcionar el Departament de Sanitat.

El Departament de Sanitat en aquests moments, entre altres coses, té dos grans monstres, en el sentit diguem-ne positiu i simpàtic de la paraula; no presuposo ni prejudici res, però té dos grans monstres: un que és el Servei Català de la Salut i l'altre que és l'Institut Català de la Salut. I el que és evident és que, en aquests moments, l'Institut Català de la Salut és l'altre gran problema de la sanitat catalana. Si un és el finançament, l'altre és l'Institut Català de la Salut. I crec que és un problema que tots plegats tenim una mica, no només l'obligació, sinó fins i tot..., no només l'obligació parlamentària o política, sinó també l'obligació moral de donar-hi alguna sortida o alguna resposta; perquè, entre d'altres coses, com deia abans, és un problema de gestió de la sanitat en el nostre país. Recuperarem després el tema.

Anem pel finançament, que evidentment afecta d'una manera molt important –molt important– el que és el pressupost en si, és a dir, el resultat final d'aquest pressupost. Si el Govern de la Generalitat no prioritza la reforma del sistema de finançament de la Sanitat –i «prioritzar» vol dir que en aquests moments que es comença a parlar de la negociació..., que, de fet, el mateix conseller d'Economia, en els contactes que ha tingut amb els diversos grups parlamentaris i grups polítics d'aquesta cambra, ja ha esmentat que aquest és un tema que amo-

ina moltíssim i que serà un dels principals eixos i cavalls de batalla de la negociació amb l'Estat en la reforma del sistema de finançament—, si això no es fa, patirem molt més del que estem patint —patirem molt més del que estem patint.

El fet que sigui la Generalitat qui tingui un sistema únic jo crec que, d'entrada, és positiu, però si no hi ha un increment —si no hi ha un increment— com a mínim —com a mínim— d'un punt, com a mínim d'un punt percentual sobre el PIB nominal —que això voldria dir equiparar-nos als diners de la Unió Europea—, hi insisteixo, patirem i cada vegada patirem més. Perquè el problema ja no és dels recursos que fan falta per gestionar el dia a dia, el problema és tot el que portem acumulat al darrera, que ens impossibilitarà, a la pràctica, gairebé, de gestionar el dia a dia. Per tant, aquesta és una qüestió fonamental que en els propers mesos tindrà, evidentment, una notorietat política molt important.

El nostre Grup Parlamentari, en el moment en què es va plantejar la negociació amb el conseller d'Economia per començar a veure com havíem d'enfocar tot el sistema de finançament, va manifestar al conseller la necessitat que aquest fos un tema prioritari —hi insisteixo—, un cavall de batalla per aconseguir un bon finançament per a la sanitat; entre altres coses perquè, si no, possiblement després hi farem tard.

Per tant, dit això, i amb el benentès que aquest és un tema que condiciona d'una manera important no només la confecció, sinó el desenvolupament del pressupost, continuarem amb les altres qüestions que havíem anat plantejant anteriorment.

Abans he parlat de l'ICS com un element de necessària reforma. Jo crec que en aquest tema hi estarem tots d'acord, el que passa és que potser hi han també diguem-ne prioritats al respecte; és a dir, determinats grups parlamentaris potser voldríem anar més de pressa, fins i tot a partir d'un cert model bastant clar, i determinats grups parlamentaris, tot i que, de fet, estarien d'acord que s'ha d'avançar cap a la reforma de l'ICS, potser els fa peresa..., o allò que costa més afrontar-ho decididament.

El cert és que aquest és un tema complex, és aquella pregunta tòpica de veure qui posa el cascavell al gat. Però, d'altra banda, és un tema d'urgent solució, perquè, si no, el model de gestió que té l'ICS en aquests moments és un model esgotat, és un model insostenible, és una font de conflictes permanents de tipus laboral, de tipus mèdic, i, per tant, necessita una urgent reforma; reforma en la concepció —reforma en la concepció—, reforma en els mètodes de gestió, reforma, en definitiva, que permeti rendibilitzar i optimitzar molt més els recursos que en aquests moments s'hi estan destinant.

Entrant en altres aspectes del pressupost que per nosaltres són importants, en destacaré uns quants perquè tampoc..., en tot cas també després amb el debat, amb les esmenes de l'articulat i les esmenes d'altres i baixes, podrem entrar a concretar en aspectes amb el detall que de ben segur..., vaja, que estic segur que, com a mínim, podrem arribar a acords

puntuals en determinats temes. Doncs, fent una mica la generalització d'alguns d'aquests temes importants per nosaltres, hi han alguns factors que enguany representen un cert canvi en la línia dels darrers anys dels pressupostos del Departament de Sanitat.

Jo no ho recordo, no sé si ha estat mai així, però jo no recordo en els darrers anys que, per exemple, els concerts creixessin més que la farmàcia. Els concerts, enguany, en el pressupost, s'incrementen un 7,5%; la farmàcia, un 6,9%. I aquesta, des del nostre punt de vista, és una notícia positiva i interessant; aquesta és una línia interessant. Ens queden dubtes, evidentment: com s'aplicarà, doncs, l'increment d'aquests concerts? És un increment insuficient. Entre altres coses, hi ha el diferencial de l'IPC, que representaria incrementar encara un 2% més —en qualsevol cas, aquest 2% té efectes i té problemes després a la pràctica—, i una mica, també, la incògnita permanent de les recurrències, que sempre acaben, doncs, no trobant-se en la partida pressupostària corresponent, no trobant-se en el conjunt del pressupost. En qualsevol cas, insisteixo que el fet que per primer cop els concerts hagin crescut més que la farmàcia no deixa de marcar una certa inflexió en la tendència, una inflexió important.

Un altre tema que, com he dit abans, era un dels temes que han estat polèmics al llarg de l'any 2000 i que d'alguna manera s'hi està treballant —ens consta—, però que també té una difícil lectura pressupostària, és el tema de les llistes d'espera. En aquests moments, com tothom sap, hi ha una comissió creada a tal efecte; una comissió que emana d'una iniciativa parlamentària, una comissió en la qual els grups parlamentaris hi són presents i una comissió que s'ha anat reunint amb regularitat; una comissió que diríem que està fent feina —jo crec que està fent feina interessant i no em consta gens de reconèixer-ho—, però que potser és una mica lenta, en el sentit que aquest és un tema que, en el fons, és una urgència i no l'estem tractant com una urgència, sobretot als ulls de la gent.

És a dir, en aquests moments, degut a la demanda social que hi va haver, es va trobar aquesta solució. S'han invertit uns diners importants en el pressupost de l'any 2000 per intentar resoldre això; caldrà veure quin és el resultat que han donat aquests diners. Aquesta és una percepció que encara no tenim clara del tot, és a dir, tots els diners que s'hi han invertit, de què han servit?, fins a quin punt això ha servit per reduir llistes d'espera? Estic segur que ho sabrem, doncs, ben aviat. Però d'alguna manera, des del nostre punt de vista, hauríem d'anar a prémer una miqueta l'accelerador, anar una mica més de pressa i, per tant, en el que seria el primer trimestre de l'any 2001, poder ja donar per closa aquesta Comissió i que quedessin clares quines són les conclusions i quina és la política que s'ha d'aplicar.

Amb una certa aventura —ja ho dic d'entrada, segurament m'equivoco—, però nosaltres hem..., amb els números que hem fet per d'alguna manera garantir —garantir— que el tema de les llistes d'espera, doncs, es plantegi adequadament —i, per tant, reque-

reix solucions encara més dràstiques de les que s'han adoptat fins ara— i, per tant, puguem parlar de realment una disminució en les llistes d'espera, la inversió que caldria fer, en aquests moments, al llarg de l'any 2001, estaria entre els 8.000 i els 10.000 milions de pessetes. Sé que és un xifra aventurada i reconec que en aquests moments, doncs, és fàcil dir-la, i que, evidentment, sóc conscient que fins que la Comissió no hagi acabat els seus treballs no la podrem contrastar —i no ho vull fer, eh?; ja ho farem en el seu moment—, però en qualsevol cas, per intuïció o pel que sigui, m'ha costat trobar aquests diners dintre de l'estructura pressupostària que ens ha presentat el Govern. És un dubte més que poso damunt de la taula i m'agradarà, ens agradarà veure com queda tot plegat.

Pel que fa a inversions, un altre dels aspectes, potser, que sempre hem qüestionat i criticat, és cert que hi ha un increment important enguany en la partida pressupostària d'inversions; un increment, en qualsevol cas, i des del nostre punt de vista, insuficient per totes aquelles qüestions que hem dit abans, que, en el fons, van caient sempre en el mateix sac. I per tant, tot i que, doncs, saludem aquest increment que hi ha hagut, considerem encara que caldria veure si es podria collar, fer un tomb més i, per tant, collar una mica més en aquest sentit.

Queden alguns aspectes, també, que voldríem tractar específicament i que també donen o connoten d'una manera molt important el pressupost del Departament de Sanitat. Abans he dit que la part de farmàcia, per primer cop, creixia menys que els concerts, i, en qualsevol cas, aquesta és una partida molt important en el Departament; jo diria que no només en el conjunt del Departament, sinó fins i tot en el conjunt del pressupost de la Generalitat, és una partida importantíssima. I d'alguna manera aquí tornem a un tema que hem comentat en diverses ocasions i que, des del nostre punt de vista, caldria ajustar molt més per tal de tenir, de fer, de plantejar una altra gestió en el que és la despesa farmacèutica.

Amb xifres públiques —em sembla que la font, fins i tot, deu ser el mateix Departament de Sanitat—, es veu com la despesa farmacèutica pública respecte a la despesa sanitària pública a Catalunya és molt més elevada que en altres països europeus. Estem parlant de les últimes dades que es tenen, entre el 21 i el 22%, quan en d'altres països com Dinamarca, un país que podria ser similar, considerat similar a Catalunya, està en el 7,2%, o Alemanya, que estem parlant de nivells entre el 10 i 12%. Per tant, diguem-ne que aquí hi ha molt de camí a recórrer. I com es recorre aquest camí? Doncs, bàsicament amb mesures concretes; ho hem dit en moltes ocasions. Segurament que s'ha començat a fer camí amb el tema dels genèrics, però encara cal, doncs, recórrer molt més del que s'ha fet fins ara. La política farmacèutica a nivell de genèrics és encara absolutament tímida i caldria plantejar una actuació molt més contundent i concreta en aquest sentit; en la dispensa, per exemple, per unitats, que va molt vinculada amb això, o en una altra qüestió que també va molt vinculada amb això com pot ser, doncs, el

reciclatge de medicaments. Estem parlant de centenars de milers de milions de pessetes, i en sanitat, centenars o milers de milions donen per moltíssim.

Un altre tema que el nostre Grup voldria plantejar, que mereix capítol a part i que d'alguna manera ens amoina especialment, és el de la salut mental. Un tema que el tractarem ara en el Departament de Sanitat, que després en Benestar Social també serà tractat i que fins i tot donaria per parlar-ne quan es faci el debat del Departament de Treball, perquè és un tema que cada cop més transversal, almenys des del punt de vista social, i que entenem que la sensibilitat del Govern hauria de créixer d'una manera important en relació amb la salut mental.

Tots plegats —tots plegats— hem reconegut, per una banda, la necessitat de destinar més recursos al que és l'atenció a la salut mental, i d'altra banda, tots plegats també, penso... —i aquí cadascú sabrà el nivell i el grau de responsabilitat que té—, tots plegats —deia— també hem reconegut que potser en aquest terreny s'ha corregut, s'ha anat massa lent i s'han fet, doncs, poques coses.

Per entendre'ns, el pressupost que el Departament de Sanitat dedica a salut mental aproximadament vindria a ser un 3,4%, en el conjunt del pressupost del Departament de Sanitat. D'altres països, com per exemple el País Basc, estan parlant d'una dedicació del 7%, i la mitjana europea, que sempre és un punt de referència, estaria pràcticament al doble del que en aquests moments s'hi dedica a Catalunya. Per tant, aquest és un aspecte i un factor a tenir en compte i a reconsiderar, i més quan en el darrer debat de política general aquest va ser un dels temes específicament tractats i que tots plegats vam manifestar la necessitat que aquí hi havia molta feina a fer encara.

Si Sanitat està al nivell que està, Benestar Social encara està pitjor —de fet, no toca ara parlar-ne, en parlarem després— i Treball, encara molt més. En qualsevol cas, jo crec que, només fent, donant lectura a les recomanacions que feia el Síndic de Greuges en el seu informe anual amb relació a la manca de recursos econòmics, a la cronificació hospitalària, a la judicialització de l'assistència psiquiàtrica i a la manca d'equipaments terciaris intermedis per ajudar a la integració i reinserció comunitària dels malalts, queda prou palès que aquest és un problema que en aquests moments hi ha al nostre país; un problema que, d'alguna manera, requereix sensibilitat, un problema que, d'alguna manera, també requereix inversió.

I sobretot, també, perquè hi ha una part amagada d'aquest problema que no s'externalitza i que també representa una part important del que estem parlant, i és el cost de la malaltia, sobretot per als familiars dels malalts mentals. Aquest és un tema que cada cop està més justificat, que cada cop, fins i tot, estudis científics demostren les relacions que hi ha des de tots els punts de vista i que, per tant, també requereix una actuació, ja sigui a nivell global de l'assistència o ja sigui puntualment amb actuacions específiques amb relació als familiars dels malalts

mentals. Per tant, aquest, per a nosaltres, també és un tema que, si bé pressupostàriament té el seu tractament –insistim–, és del tot insuficient i caldria plantejar, doncs, d'alguna manera, una actuació més contundent i més directa en tota aquesta qüestió. I més –insisteixo– quan tots plegats hem expressat en més d'una, en més de dues i amb motiu del debat de política general, l'absoluta necessitat de començar a plantejar, d'accelerar molt més les polítiques que s'estaven fent amb salut mental.

Finalment, per acabar, una reflexió que va més enllà, fins i tot, del que seria el pressupost del Departament de Sanitat i Seguretat Social de la Generalitat de Catalunya. És evident que hi ha tot un seguit de situacions que ens condicionen, ens condicionen les polítiques que es fan, ens condicionen el disseny d'aquest pressupost, ens condicionen, fins i tot, jo diria, el pressupost més global. I el cas de Sanitat, que representa una part molt important del pressupost de la Generalitat, crec que s'ha de vetllar d'una manera molt especial. Tenim encara un repte pendent, un repte que el Govern sembla que estigui disposat a assumir, doncs, d'una manera bastant immediata, com és ordenar tot el sector de la salut pública. En aquest sentit, s'han tingut converses, almenys per part del nostre Grup Parlamentari –em consta que d'altres grups parlamentaris també–, de com s'ha d'enfocar la llei, una llei que ve de l'anterior legislatura i que no ha estat possible, aquest és un factor important.

Però també, i en aquesta línia d'ordenar, que és el sector, hem d'estar molt atents a l'evolució de la sanitat i no em refereixo només al que seria l'evolució mèdica, l'evolució científica de la sanitat. Hem d'estar atents a l'evolució social, és a dir, socialment, com estem plantejant tota aquesta qüestió. Cada cop més –jo penso que aquest serà un concepte que, en els propers anys, s'haurà d'aprofundir molt més–, cada cop més, la sanitat és un servei social més dels que es donen en aquest país, i, per tant, el que fins ara coneixíem com a servei social estrictament i el que ara coneixem com a sanitat està tenint més punts d'intersecció, més punts en comú. I des d'aquest punt de vista, és evident que això provocarà, ha de provocar tot un altre plantejament del que són les polítiques de salut i les polítiques de sanitat en el nostre país. I aquesta és una reflexió que ens hem de fer de cara al futur, que, evidentment, anirà molt vinculada a tota la qüestió del finançament, però també anirà molt vinculada a aquest concepte d'atenció sociosanitària que cada dia està avançant més. Per tant, és important que el nostre país estigui a l'aguait del que és estrictament l'evolució mèdica, científica del món de la sanitat, però també l'evolució social de tot això.

I aquí, evidentment –i ja em perdonaran, però em toca dir-ho, això–, al nostre país, també té un tractament diferenciatiu; és a dir, és evident que les prestacions socials en el nostre país estan referenciades amb l'índex de preus al consum estatal. Això implica un diferencial en el cost de vida, i aquest factor, que en el camp estricte de la sanitat ho hem denunciat i ho hem expressat en diverses ocasions, que ens resta competitivitat, ens resta tot un seguit de

factors, quan estem parlant, a més a més, d'aquest plantejament de futur, d'aquesta fusió o d'aquest unió o d'aquesta intersecció del que són les prestacions socials, a les quals cada vegada més població hi té, ja hi tenia accés per la via més fàcil possible i ho estem barrejant amb les polítiques de sanitat, això encara es complica més. És allò, un mica, de l'espai social català; és, d'alguna manera, un dels temes que, en definitiva, ens determinarà quines són les polítiques que es poden fer i com s'han de fer. Sobretot perquè el problema de finançament anirà més enllà del que és la negociació concreta que es pugui fer amb el Govern de l'Estat per veure quins són els recursos finals que s'hi adrecen, sinó també totes les tasques que s'aniran creant a l'entorn de tota aquesta qüestió.

Per tant, tenim molts deures a fer, no només la gestió del pressupost, sinó, fins i tot, la visió del mateix Departament de cara al futur en totes aquestes qüestions; i deures imminents, urgents, com pot ser el tema de les llistes d'espera, com pot ser resoldre definitivament tota la qüestió del transport sanitari, i deures a mig i a llarg termini, que acabaran determinant la política sanitària d'aquest país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyors consellers, em correspon ara defensar l'esmena a la totalitat del Departament de Sanitat i Seguretat Social, que és el que té, sens dubte, un pressupost més elevat de tots els departaments. Ascendeix a 776.275 milions de pessetes, cosa que representa un 34,8% del pressupost i que ha tingut un increment respecte a l'any passat, pel pressupost del 2000, d'un 7%. Estem parlant, per tant, de molts diners per atendre unes necessitats molt importants, lògicament. I malgrat destinar-hi molts diners i ser el principal destinatari dels pressupostos, malgrat tot, resulta insuficient per atendre tant el bon funcionament del sistema sanitari com per atendre tots els reptes que estan pendents, que no estan solucionats. Hi han dos problemes. Amb un d'ells, suposo que hi estarem d'acord amb el senyor conseller, i és que hi ha un finançament insuficient en origen. Clar que li podria dir que, en definitiva, el Govern de Convergència i Unió és qui va pactar aquest finançament a partir dels acords que es van arribar amb l'Insalud de l'any 1998 fins a l'any 2001. Per tant, d'alguna manera, en són corresponsables, això ho he de dir, ho he de dir. I, precisament, en aquest finançament, fa que l'aportació de l'Insalud sigui de 759.785 milions de pessetes amb l'escaig corresponent i que la Generalitat hagi aportat, a més a més, 16.000 milions de pessetes. Malgrat tot –deia–, xifres considerables però, malgrat tot, insuficients.

Insuficients perquè, en definitiva, el que s'ha vingut a anomenar el model català de la sanitat és un 10% més car que el de l'Insalud, aproximadament, per diverses raons: pel que significa la provisió mixta de serveis i pel que significa una cosa que és positiva, però que també implica que és més cara, que és la mateixa implantació territorial dels serveis sanitaris, la seva distribució en el territori, cosa que té un avantatge, que és l'equitat, l'accessibilitat, la proximitat, però que també fa que el sistema sigui més car. Si aquesta aproximació que dic es tradueix pressupostàriament, vol dir que hauria significat una provisió addicional, aquest 10% més car de 75.900 milions de pessetes, cosa que la Generalitat només compensa o pot compensar amb els 16.000 milions. Per tant, és aquesta insuficiència de la que estem parlant; i, clar, no puc fer més que, en tot cas, assenyalar que, tenint en compte que el 2001 acaba el sistema de finançament, hauríem d'arribar a un pacte sanitari que suposi un nou model de finançament en què hi hagi una nova fórmula de distribució, que no es tingui en compte només el nombre d'habitants, com altres correctius, com l'edat, per exemple, és a dir, tenim una població força envellida; que tingui en compte aquesta implantació territorial, que –com deia– és un fet molt positiu però que, al mateix temps, s'encareix. I això hauríem de ser capaços de tenir el màxim consens en el Parlament per poder defensar això davant... –diguem-ne–, a l'hora de negociar-ho amb Insalud, i aquí ens tindrà al seu costat, senyor conseller, i, a més a més, facin servir l'aliança amb el Partit Popular per poder pressionar cap a aquestes fórmules de finançament que ens facin sortir de l'actual escanyament. Perquè, si no arribem a aquest pacte sanitari, el que es posa en perill és l'equitat del sistema sanitari, i això, evidentment, no podem deixar de defensar els guanys que hem aconseguit quant a universalitat però també d'equitat. Per tant, una qüestió de finançament.

Però hi ha també un altre problema. No hi ha només un problema de finançament i que ens ve de fora, diguem-ne, el fet que no ens arribin els diners suficients; hi ha també un problema de gestió, i això ja és responsabilitat d'aquí. O sigui, hi ha un problema de gestió, d'organització i estructura del sistema sanitari que es va construir en un determinat moment i que caldrà revisar de cara a una major racionalització d'aquesta despesa sanitària, un millor aprofitament dels recursos sanitaris, que hi hagi una millor coordinació dels centres hospitalaris amb l'atenció primària, una adequació i desenvolupament del Pla de serveis sanitaris i sociosanitaris, una homologació personal que fa l'atenció pública..., insisteixo, una màxima –també– racionalització dels recursos i una màxima utilització dels recursos disponibles. Per tant, és necessari abordar totes aquestes qüestions, i jo diria que un dels problemes que també he d'assenyalar en aquesta conselleria és la manca de transparència en algunes qüestions que després ja intentaré desenvolupar. Per tant, tot plegat, el que vull dir és que cal abordar, justament, totes aquestes qüestions que nosaltres, internament, sí des de Catalunya i a partir de les nostres capacitats, sí podem fer.

Deia, veient, per altra banda, el pressupost del Departament, pròpiament –després passaré al Servei

Català de la Salut, específicament–, i veient allò que es destina a cada una de les direccions generals, només en vull ressaltar una. Ja ho vaig fer l'any passat, o no l'any passat, quan discutíem l'anterior pressupost –que no era l'any passat; fa uns mesos, és que ho tenim encara molt present–, i és constatar –i aquí caldria fer un esforç, en el sentit de dotar de més recursos–, constatar –deia– la manca de recursos a Salut Pública. Només apareixen en el pressupost 78 milions de pessetes, 79 si arrodonim, cosa que fixem-nos que, si es descompta d'aquesta quantitat allò que es destina a farmàcia –10 milions de pessetes–, el que es destina a treballs realitzats per altres empreses –41 milions de pessetes–, el que es destina a dietes i locomoció –13 milions de pessetes–, resulta que el que queda per a despeses diverses, que és d'on haurien de sortir els programes i activitats, queda reduït a 11.900.000 pessetes, la major part dels quals estan compromesos en cobrir activitats de funcionament. Realment, com es poden abordar les qüestions de salut pública amb seriositat? I ho dic en un moment en què, desgraciadament, la salut pública està de moda, perquè hi han hagut molts problemes amb relació a qüestions de salut pública, des de tot el que va ser el contagi per l'*E-coli* o la legionella, en aquests moments, el problema de les vaques boges, etcètera. Per tant, en aquests moments, que hi ha també una preocupació i un debat entorn els temes de salut pública, si guem-ne conscients, intentem dotar de majors recursos en aquesta Direcció General perquè la tasca que ha de fer és molt important i està insuficientment, insuficientment dotada. De fet, aquest és un element fonamental també de crítica en aquest pressupost.

Si passem ara al Servei Català de la Salut i a l'Institut Català de la Salut, que és el que cobreix el volum màxim del pressupost sanitari, aleshores podem valorar totes aquelles qüestions de finançament que ja he assenyalat, però voldria senyalar quins són els aspectes que, al nostre entendre, són més essencials i pels quals presentem aquesta esmena a la totalitat. Qüestions que entenem que no queden suficientment recollides a nivell pressupostari.

Per una banda, la qüestió del personal, els recursos humans. Hi han moltes qüestions pendents. Hi han diversos temes que estan pendents i que dubto si es podran abordar amb el que ha sigut l'increment en el capítol 1 que hi ha en aquests moments a l'Institut Català de la Salut. Queden pendents les equiparacions entre les condicions laborals i professionals del personal de la xarxa hospitalària d'utilització pública i de la xarxa d'atenció primària, amb el personal de l'Institut Català de la Salut. És una qüestió que queda pendent, que ja preveia la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya de l'any 90, i que es donava en una de les disposicions transitòries un termini de tres anys per solucionar-ho. Han passat tres anys, n'han passat tres més, i n'han passat altres tres més i encara queda pendent, i justament, doncs, es va aprovar no fa massa mesos una proposició no de llei en aquest Parlament instant que això, aquesta equiparació, s'acabés. Està pendent.

Un altre dels temes pendents és el pas del personal laboral interí, de l'Institut Català de la Salut, en aquest cas, a personal estatutari. Hi ha un interinatge perllongat, ja que des del 1993 no es convoquen places. Clar, estem parlant d'interins, uns interins que ho són, molts anys. Cal donar una solució, amb el que es va acordar, per altra banda, a la Mesa de negociació.

Cal resoldre, per altra banda, tota una altra qüestió d'àmbit més general, amb relació al personal que treballa a Sanitat, en els diferents nivells, organitzacions i categories. Avui, precisament, hi ha una vaga del personal facultatiu –de metges, més en concret– i, en aquest sentit, demanen més salari i equiparació als salaris de l'Insalud. Però entenem nosaltres que cal anar més enllà d'aquest plantejament –cal anar més enllà en aquest plantejament. De fet, si ho assenyalava és perquè si es troben ara amb aquesta vaga, si es troben ara amb aquesta vaga és perquè no s'ha abordat amb eficàcia o no s'ha abordat d'una manera efectiva el fet d'un nou estatut marc, on el que cal canviar és el model retributiu de tot el personal que treballa en el sistema sanitari, tant els facultatius com el personal sanitari com el no sanitari, pel que fa referència a complements, pel que fa referència a incentius, pel que fa referència a la carrera professional. Per tant, hi ha tota una qüestió de recursos humans que en el context de la sanitat és bàsica –és bàsica–, que cal atendre i que no veiem que estigui suficientment contemplada en aquests pressupostos.

Una altra qüestió que surt de forma reiterada: la reforma de l'atenció primària. Hi ha una previsió en els pressupostos, quan s'analitzen les previsions del Servei Català de la Salut, de construir vint-i-un centres d'atenció primària i sis equips d'atenció primària. I, aquí, volia expressar la nostra preocupació, i més enllà de preocupació, també, si vol que li digui, indignació, perquè no veiem que es puguin complir els compromisos, que l'any 2002 es puguin acabar amb la reforma de l'atenció primària. Ja fa molts anys que dura, des que es va iniciar l'any 85 fins ara, han passat molts anys; hi havia un nou compromís: que el 2002 estarien ateses totes les necessitats, pel que fa referència a aquesta reforma. Vostès preveuen aquests vint-i-un CAP i sis equips d'atenció primària, jo n'hi presentaré, com a esmenes, cinquanta més –cinquanta més– i no són tots els que queden.

Però, avui, per exemple, apareix una notícia a *La Vanguardia*, i així..., la llegeix i vostè em dirà si és veritat o no, perquè, en tot cas, és una informació periodística que la llegeixo tal qual: «Los cuatro centros de asistencia primaria que debe tener Badalona contemplados en el mapa sanitario de 1991, pero que aún no se han construido, estarán listos el 2005, según informaron fuentes municipales, tras la reunión que mantuvo el viernes la alcaldesa de Badalona, Maite Arqué, y el conseller de Sanitat, Eduard Rius.» És a dir, estem parlant, ja, del 2005, que es començaran a construir, es diu aquí, l'any 2003, i compromesos, ja, l'any 91. Per tant, no estem parlant de nous centres, estem parlant de cen-

tres compromesos. En tot cas, no veiem –ja he dit que d'això, ja em donaran la informació si realment és així–, és una notícia periodística, però, en tot cas, no veiem com, amb el que es preveu en el capítol d'inversions, en el pressupost del Servei Català de la Salut, poden abordar-se aquestes i altres qüestions pendents.

I jo, abans li parlava de manca de transparència, i aquesta manca de transparència queda expressada amb el fet que es diu que, en la construcció d'aquests centres d'atenció primària i equips d'atenció primària que es preveuen, es diu que es faran convenis amb GISA, amb la Corporació Sanitària de Barcelona, amb ajuntaments i amb entitats proveïdores.

I aquí hi ha dues qüestions: per una banda, no sabem clarament totes aquestes inversions el que suposa com a inversió, què està pagant cadascú, però, sobretot, fixem-nos que ajuntaments i entitats proveïdores estan avançant recursos que haurien de venir directament del Departament de Sanitat. I, així, s'està transferint el deute cap a altres entitats, cap a ens locals; estan transferint el deute. I vostès saben molt bé –i vostè ho sap molt millor que jo, senyor Rius– com els ajuntaments per desig, per necessitat de poder atendre en aquesta reforma l'atenció primària, estan avançant aquests diners i els estan hipotecant dels seus propis pressupostos. Això, francament, ens està indicant aquesta insuficiència, pel que fa referència al sistema d'inversions i aquesta manca de transparència, perquè, realment, entre el que va a parar a GISA i el que estan pagant altres entitats, queda absolutament diluït què és el que surt dels pressupostos propis de la Generalitat de Catalunya, i tenint en compte que hi ha un deute que no apareix a cap lloc perquè està transferit a ajuntaments, ens locals, entitats proveïdores, si això és així, amb relació a l'atenció primària, també l'atenció especialitzada té problemes.

Per fi s'aborda la reforma i ampliació de Bellvitge, i ho celebrem, i, també, diverses obres de remodelació i ampliació de diferents centres hospitalaris. Però, continua mancant empena i recursos per construir els nous hospitals que manquen per cobrir la xarxa d'hospitals comarcals: el de Sant Joan d'Espí, el del Vendrell, el de Mollet. Em diran: «Ja fem els projectes.» Bé, però aquesta traducció dels projectes a la realitat, quant temps tardarà? Quan es faran, en realitat?. Hem destacat molt sovint la urgència de construir aquest hospital del Baix Llobregat, de Sant Joan d'Espí, perquè ha de permetre descongestionar Bellvitge. Per tant, és una urgència. Hauria de ser una prioritat, però de moment queda relegat: només tindrem un projecte. És una primera passa, és important, però, en tot cas, torno ara, miro què és el que es destinarà a inversions –14.000 milions de pessetes enguany– i, aleshores, no veig com pot sortir d'aquests diners tot el que queda pendent de reforma d'atenció primària, de totes aquestes reformes als centres hospitalaris i noves construccions. Realment, no dona per tant.

La qüestió de la salut mental. El diputat que m'ha precedit, el senyor Ernest Benach, ja ha ressaltat,

justament, que aquesta és una qüestió que cal impulsar de forma més decidida. S'han incrementat els recursos –sí, s'ha passat de 17.000 milions de pessetes a 18.947–, però aquest increment és insuficient, encara que estigui per sobre del que és la mitjana que ha pujat el mateix Departament de Sanitat. Per què? Perquè no aconsegueix recuperar el retard històric que porta aquest sector. Ara han començat a abordar el Pla de reordenació dels hospitals psiquiàtrics. Ja era hora!, però això encara trigarà un temps a traduir-se en realitats. També, hi ha tota una sèrie d'aspectes de fons no resolts, com, per exemple, equiparar els sistemes de pagaments dels serveis de salut mental amb els del sistema sanitari general o integrar tots els nivells d'atenció a la salut mental a la xarxa d'utilització pública, ampliar l'atenció domiciliària. Bé, són aspectes que em semblen de fons però que, a més a més, n'hi ha d'altres.

I justament aquests dies –i segurament han vingut a parlar amb el Grup de Convergència i Unió, com han vingut a parlar amb altres grups– la Federació Catalana d'Associacions de Familiars de Malalts Mentals, que estan demanant, i així ho vull expressar aquí, en aquest plenari, perquè ens ho han demanat justament aquests dies, que volen posar de manifest les mancances del sector de salut mental i demanar un increment en el pressupost del 2001, en la part que correspon a Sanitat, en la part que correspon a Benestar Social, en la part que correspon a Treball. I pel que fa referència a Sanitat detecten, ells, tota una sèrie de mancances que, en tot cas, em permeto enumerar a partir del que ells detecten –són familiars de malalts en salut mental i –atenció– que aquesta era, se'ns havia dit, una prioritat de Convergència i Unió, una prioritat que no està suficientment reflectida en aquests pressupostos.

Se'ns diu: «Les llistes d'espera en salut mental s'estimen, en nombrosos casos, en més de sis mesos i és molt desigual segons centres i localitats. Hi ha descapitalització continuada de les institucions psiquiàtriques per manca d'inversions. Assistim a una desigualtat salarial entre els diferents professionals que treballen en salut mental, concretament, entre els que pertanyen a la XHUP i a la resta. El 20% de visites en atenció primària de salut corresponen a problemes de salut mental, i això vol dir que els recursos que tenim actualment desplegats, en atenció primària especialitzada, són del tot insuficients per atendre la demanda creixent de la població. La dotació dels centres de dia és insuficient, ja que, en l'actualitat, només poden atendre un 10% de les necessitats reals. Encara no hi ha una distribució equitativa dels serveis d'urgències psiquiàtriques.

L'atenció domiciliària encara no està, pràcticament, desplegada i, per tant, és molt escassa. Les mancances de coordinació sociosanitària són generalitzades. És inadequat l'actual concepte de pagament per places en els centres de dia: s'haurien de modificar amb pagaments per a projectes terapèutics». És la llista que fan, ells, aquesta Associació, de mancances en salut mental i que, segurament, algunes d'aquestes coses es poden discutir, però segur que estan detectant necessitats a partir de viure-les

quotidianament, perquè no oblidem que el pes que recau a les famílies que tenen algun mental és considerable; un pes que no és només material, és psicològic; un pes que hauríem d'intentar alleugerir, tenim la responsabilitat d'alleugerir, a partir de fer polítiques efectives amb més recursos en salut mental. I hi torno a insistir, fins ara s'hi han dedicat molt pocs, per tant, aquest retard cal recuperar-lo amb una major prioritització dels recursos destinats a salut mental.

El mateix podríem dir amb relació als serveis sociosanitaris. També, aquí, hi ha hagut un increment en el pressupost: de 18.000 milions de pessetes a 19.988 milions, per al programa Vida als Anys. De tota manera, aquest increment resulta inferior al ritme de necessitats que sorgeixen en atenció sociosanitària i que, malgrat les previsions d'ampliar l'oferta sociosanitària –que hi són presents, en aquest pressupost–, encara hi ha grans buits pel que fa referència a l'existència de centres sociosanitaris. Per exemple, vull recordar que a l'Hospitalet del Llobregat no n'hi ha cap, per exemple, i que caldria aquí, també, fer un esforç considerable en l'atenció domiciliària i resoldre un problema estructural, del qual les persones afectades no en tenen cap culpa i, en canvi, la pateixen, com és la qüestió de com es passa de ser una persona gran atesa a partir d'un servei considerat sanitari o a partir d'un servei considerat social, perquè això té implicacions, i molt importants, en el sistema de pagament, cosa que, de vegades, establir la frontera és molt difícil i que implicaria –i, si no ho fem serà una manca d'equitat– resoldre aquesta qüestió, que és un problema estructural.

Finalment, no volia deixar d'esmentar la qüestió de les llistes d'espera, que és un dels temes que en aquest Parlament ha suscitat, darrerament, més debats. També cal dir que el Departament de Sanitat ha sigut objecte de diferents interpellacions, des d'aquesta cambra, s'hi han destinat recursos addicionals per al pla de xoc que es va preveure per fer front a les llistes d'espera, però ara cal afrontar una altra qüestió, que tampoc veiem que en el pressupost estigui suficientment resolta, que és que no hàgim d'anar fent plans de xoc constantment.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

I el compromís que hi ha, a partir de les resolucions d'aquest Parlament i a partir de la comissió que es va crear a tal efecte, és establir aquest temps d'espera màxim garantit, que s'ha establert en sis mesos, per a catorze patologies o indicacions terapèutiques, algunes de les quals –quatre– són les que apareixen per al proper any, i altres, en anys successius. I això, que implica destinar-hi més recursos, cal ser capaços de mantenir-ho, i tant de bo, i hauria de ser un objectiu, una ambició, d'escurçar també, disminuir aquest temps màxim garantit. Potser és posar ara abans el carro que els bous, en tot cas, perquè ja és positiu haver garantit aquest temps màxim d'espera, però, en tot cas, sis mesos no deixa

de ser, també, un temps d'espera bastant considerable. I clar, en tot cas, fins que no tinguem el registre de les llistes d'espera no podrem tampoc, o no hi haurà les condicions per poder fer una planificació seriosa i la seva corresponent traducció pressupostària pel que fa referència a poder afrontar seriosament totes aquestes qüestions.

I, en aquest sentit, el registre, que hi havia el compromís de presentar-lo, es presentarà més tard del que s'havia previst. La veritat és que vull dir que en les reunions que hem tingut fins ara, doncs, m'han convençut de com és de difícil fer l'elaboració d'aquest registre –i ho dic molt sincerament, m'han convençut–, però també vull dir que hi ha unes causes per les quals és tan difícil de fer aquest registre. Una de les causes, allò que no es diu, però que alguna vegada sí que s'ha dit, és que si el donem a la llum abans que el que aparegui a l'Insalud, per part de l'Insalud, doncs, pot haver-hi, potser, problemes; jo diria que aquí no ha d'haver-hi por de defensar aquell model català de la sanitat, justament, amb tot el que implica. I per altra banda, i això s'ha dit explícitament per alguna persona en la mateixa Comissió, les llistes d'espera han sigut també un instrument de negociació de recursos per part dels centres hospitalaris. I, per tant, costa molt ara ajuntar totes aquestes llistes d'espera perquè, si s'ajunten, si es fan públiques, deixen de ser aquesta arma de negociació.

I això què ens està indicant? I per això ho cito, no per les llistes d'espera, sinó per això segon, perquè ens està reflectint una estructura de gestió, un tipus de relació del Servei Català de la Salut amb els centres hospitalaris basada en una relació, podríem dir, vertical o en una relació bilateral, millor dit, on hi ha manca de transparència, on cada centre hospitalari negocia el que és seu, on, aleshores, justament, és a partir d'aquesta negociació bilateral on es fa molt difícil demanar aquesta transparència, necessària, per altra banda, per racionalitzar els recursos i abordar aquestes qüestions.

Per acabar, i per resumir, l'esmena a la totalitat que presenta Iniciativa per Catalunya - Verds es presenta, en definitiva, perquè entenem que aquest pressupost que ens presenta Convergència i Unió no permet afrontar els grans reptes que té la sanitat en aquests moments. I nosaltres entendríem que caldria donar un nou impuls a la sanitat catalana a partir d'abordar la resolució de les llistes d'espera, tot escurçant no només les quirúrgiques, sinó també les proves diagnòstiques i les que afecten les visites d'especialistes; que caldria prioritzar la reforma de l'atenció primària, que caldria dotar amb més recursos l'atenció primària, especialment l'atenció domiciliària, tant general com geriàtrica; que caldria fer un pla d'inversions triennal per adequar els recursos sanitaris als objectius del Pla de salut; que caldria racionalitzar el funcionament de l'Institut Català de la Salut, racionalitzar-ne la plantilla, convocar les places que es requereixin segons la mateixa demanda i atenció sanitària; que caldria fer una especial atenció a la salut mental, també als serveis sociosanitaris, i que caldria –i aquest és un tema que no he citat, però que, evidentment, és un

tema que des del punt de despesa és molt important– racionalitzar la despesa farmacèutica.

Per totes aquestes raons, el nostre Grup presenta l'esmena a la totalitat als pressupostos de Sanitat i Seguretat Social.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Comas. Ara, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula, també per presentar l'esmena a la totalitat al Departament de Sanitat i Seguretat Social, la il·lustre diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, senyor conseller de Sanitat, un pressupost, a banda de reflectir la voluntat del Govern pel que fa a la seva acció política, ha de ser creïble, i la filosofia que inspira el pressupost –que es constata en objectius i programes– ha d'estar reflectida en el conjunt de les partides pressupostàries. I això a Sanitat no passa. Grans programes, molt bones intencions, fins i tot frases grandiloqüents, que no es veuen reflectides en els números. La realitat de les partides pressupostàries no es correspon amb les promeses d'actuacions sanitàries que es formulen.

A banda del llenguatge emprat, nou, encara que no és coincident amb el de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, com la terminologia que es fa servir en aquest pressupost de «registre central d'assegurats», que fins ara eren «usuaris», abans eren «clients» i abans havien sigut «ciutadans», o el nou vocable català que ara fem servir del *call center*, podríem estar d'acord amb bona part de la filosofia general del pressupost. Dissortadament, aquesta filosofia no es tradueix, ni de bon tros, en xifres.

I fins a la liquidació del pressupost no veurem, com hem vist ja massa, tots aquests anys, un any darrere l'altre, que ni totes les inversions s'han executat, ni les contencions de despesa han sigut reals –l'increment de farmàcia del 6,2% no és creïble, quan no s'aconsegueix baixar, des de fa temps del 10%– ni les fites que es marcaven s'han aconseguit.

El pressupost del 2001 és una pura repetició del de l'any 2000 i del de l'any 1999, en moltes coses. Moltes partides són continuació o repetició dels compromisos d'anys anteriors i, moltes vegades, compromisos incomplerts. Aquesta incoherència entre el que es predica i el que es fa realment queda de manifest en els següents exemples d'objectius globals i prioritaris definits pel Govern, per la Conselleria de Sanitat en aquest pressupost. Diu el pressupost: «L'establiment d'un circuit preferent per al diagnòstic ràpid en pacients amb elevada sospita de càncer.» La crua realitat és que només es tracta d'una prova pilot en un sector sanitari.

Un altre dels objectius: «El desplegament de bases d'emergència amb la posada en funcionament de

les noves bases del Servei d'Emergències Mèdiques», però cap compromís concret, ni quantes bases, ni a on, ni amb quins nous recursos. També diu: «El desplegament del Programa integral d'atenció a la gent gran a l'atenció primària.» La realitat és que aquest programa, l'any 2000, només es porta a terme en 4 àrees bàsiques de salut, d'un total de 288 àrees bàsiques de salut, i que l'any 2001 el compromís només és per desplegar-lo a 10 àrees bàsiques de salut en total. També parla de la «modificació del contracte d'atenció primària com a element que ha de permetre potenciar-lo com a l'instrument de relació entre l'asseguradora i els proveïdors de serveis» –això de l'asseguradora, ara, està de moda. Es parla d'això quan el proveïdor majoritari d'atenció primària és l'Institut Català de la Salut, gairebé el 90%, que es regula per un protocol de l'any 1993, que no s'ha renovat i que no té la repercussió econòmica. La reforma de l'Institut Català de la Salut, després de vint anys dels traspassos de Sanitat a la Generalitat, és encara la gran assignatura pendent del Govern, incomplint, en aquest sentit, compromisos i mandats del mateix Ple del Parlament de Catalunya.

Un altre exemple d'acord, de l'acord que podríem tenir amb la filosofia, el tindríem quan es parla de la «definició d'una xarxa que integri el conjunt de nivells assistencials i l'experiència pilot d'un àmbit territorial que es financi capítativament». Aquest aspecte està contemplat en el nostre programa electoral i en les resolucions, també, del congrés del PSC que hem celebrat recentment. Altres veus, com la del doctor Bengoa, de l'Organització Mundial de la Salut, en el Congrés de Metges de Família, s'orienten també en el mateix sentit de la integració de nivells. Dissortadament, el sistema de pagament de les diverses xarxes i la manca de valentia d'aquest Govern i de la seva Conselleria per afrontar totes aquestes reformes pendents –on és la Llei de l'ICS?, li torno a repetir– fan impossible la integració que es predica.

Un esment molt especial, volem fer, pel que fa a pressupost de Salut Pública –ja ho va fer el portaveu, Joaquim Nadal, en el debat de la totalitat de la totalitat dels pressupostos. El pressupost de la Direcció General de Salut Pública es manté exactament igual que l'any 2000. Quan el conjunt dels pressupostos de Sanitat per al 2001 creix en el 6,9% respecte al pressupost de l'any 2000, les despeses de la Direcció General de Salut Pública no experimenten cap creixement. Cap increment per a Salut Pública en uns moments especialment delicats: la problemàtica de les vaques boges, la legionella, les intoxicacions recentment aparegudes, que són temes que preocupen enormement els ciutadans. Tampoc hi ha cap increment als pressupostos de les delegacions territorials, quan aquesta, la competència de Salut Pública i la dels laboratoris territorials, és una de les poques competències que tenen les delegacions territorials.

El fet que a Catalunya no s'hagi produït, fins a la data, cap cas de la nova variant de la Creutzfeldt-Jacob, la variant humana de l'encefalopatia espon-

giforme bovina, no vol dir que davant la problemàtica apareguda no s'hagin d'incrementar i d'extremar les mesures de control. Si, contràriament a la resta d'àrees sanitàries, Salut Pública veu reduïts els seus recursos, perquè un increment del 0% és, de fet, una reducció dels recursos de l'ordre, com a mínim, de la inflació, com preveu el Govern de la Generalitat introduir totes les mesures que des de la Unió Europea s'estan aconsellant i imposant? A Catalunya, hi ha un únic laboratori que realitzi anàlisis de mostres per a la detecció d'aquesta malaltia: el Laboratori d'Anatomia Patològica del Grup de Recerca de Patologia Animal de la Facultat de Veterinària de la Universitat Autònoma de Barcelona. Aquest laboratori només compta amb dos especialistes per a aquestes tasques.

El fet que a tot Espanya només hi hagi quatre laboratoris d'aquestes característiques no eximeix la Generalitat de Catalunya de prendre mesures urgents per tal d'incrementar els mitjans personals i materials, i donar resposta a l'alarma social i a aquesta problemàtica, que no es descarta que pugui arribar a ser, o pugui arribar-se a convertir en el futur, en una epidèmia. Aquests pressupostos, senyor conseller, estan d'esquena als problemes actuals. El Govern de la Generalitat actua per inèrcia. El Departament de Sanitat no està a l'alçada del que preocupa la gent.

Pel que fa a despeses farmacèutiques, un any més d'autoengany. La partida de despeses de medicaments preveu un creixement del 6,9%, quan la despesa per aquest concepte, un mes darrere l'altre, experimenta creixements al voltant del 10% respecte al mateix mes de l'any anterior. L'any 1999 va experimentar un creixement a Catalunya, respecte a l'any anterior, del 12,14%, molt per sobre de la mitjana de l'Estat, que va ser del 8,59%. El 30 de juny de l'any 2000, les despeses de farmàcia a Catalunya ja arribaven al 59% de la partida inicialment pressupostada. Per tant, si fem els números, si tenim en compte que el pressupost inicial de l'any 2000 era de 183.000 milions de pessetes, la despesa acumulada i previsible de tancament del pressupost el 31 de desembre del 2000 seria de 196.000 milions de pessetes, i, per tant, hi hauria un dèficit previsible ja per a l'any 2000 en despeses de farmàcia del voltant dels 13.000 milions de pessetes.

Per tant, quina quantitat caldria pressupostar en funció d'aquest creixement de les despeses en farmàcia del 10% que es ve produint un mes darrere l'altre? Doncs, en comptes dels 195.000 milions de pressupost inicial de l'any 2001 que s'estan pressupostant, s'haurien de pressupostar 20.000 milions més. Ni el cop de medicament ni la rebaixa per decret dels preus dels fàrmacs del 6% han estat capaços de contenir la despesa farmacèutica. Per tant, aquest pressupost de 195.000 milions de pessetes serà, de ben segur, insuficient. I caldrà ampliar la partida a finals d'any, una vegada més, a compte del dèficit. Cal tenir en compte que la despesa de farmàcia representa gairebé el 25% del total del pressupost sanitari.

Voldria referir-me també a un tema, el de les pròtesis. En el debat dels pressupostos de la Generalitat

per a l'any 2000, el nostre Grup, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, en el marc del pressupost alternatiu que formulàvem, vàrem proposar facilitar les pròtesis sense que l'usuari hagués d'avançar prèviament l'import, tot dient que reclamàvem per a aquests casos una situació igual a la de la resta de prestacions sanitàries. La Proposició no de llei proposada pel nostre Grup, que encarregava al Govern de la Generalitat establir les mesures necessàries per tal de substituir l'actual sistema de pagament previ i posterior rescabament de les prestacions ortoprotètiques, incloses en el catàleg del Servei Català de la Salut, un cop prescrites pel metge corresponent de la xarxa pública, canviar-lo per un sistema que eviti la necessitat d'abordar prèviament la prestació per part dels usuaris, va ser aprovada el 5 d'abril per la Comissió de Política Social del Parlament.

Sembla ser, segons ha anunciat el conseller Rius tot explicant el pressupost del 2001..., val a dir que a la seva nota de premsa, doncs, dedica la meitat de l'explicació que fa dels pressupostos del 2001 a aquest tema de les pròtesis, d'una iniciativa del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi; ens n'alegrem moltíssim, que sigui així, però sembla ser que no entrarà en vigor fins al segon semestre del 2001. De fet, han necessitat, per tant, hauran necessitat més d'un any, bastant més d'un any, per portar a terme aquesta mesura i complir l'acord del Parlament.

Realment, senyor Rius, el nostre Grup Parlamentari es congratula que la nostra proposta de dispensar les prestacions ortoprotètiques –les cadires de rodes, les pròtesis per amputacions, etcètera–, que es dispensin directament a l'usuari, sense haver d'avançar prèviament els diners, pugui ser finalment una realitat. Això és el que nosaltres volem quan presentem les nostres alternatives des del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Per tant, una proposta alternativa que es portarà a terme, malgrat el retard, definitivament aquest any 2001, si bé ens agradaria que s'hagués fet, com a mínim, per a l'1 de gener de 2001.

Les despeses financeres, en l'actual conjuntura d'increment del deute de la Generalitat i d'increment del cost del diner, de ben segur, seran també insuficients. Es preveu per a l'any 2001 una despesa en interessos similar a la de l'any 2000 i a la de l'any 1999, i això resulta ser, si més no, un excés d'optimisme.

Els concerts hospitalaris. La tendència de creixement dels concerts hospitalaris, per sobre del creixement general dels pressupostos sanitaris dels darrers anys, s'estronca en el pressupost del 2001. Així, els concerts hospitalaris, que havien crescut un 8% l'any 2000 respecte al 99, ara creixen un 6,2%, per sota del creixement general del pressupost. Clar, ens preguntem com farem front a tots els compromisos de les llistes d'espera. L'objectiu de reduir les llistes d'espera no es reflecteix en aquest pressupost. Si disminueix el creixement dels concerts hospitalaris, com farem front a aquests compromisos de garanties de temps màxims d'espera per al 2001?

Al senyor conseller de Sanitat i al seu Departament, els preocupa més la imatge del Govern, perquè sembli que fan alguna cosa amb les llistes d'espera, que no pas reduir-les de debò; o almenys això és el que sembla. L'única cosa que de moment, realment, s'està fent són operacions d'imatge. L'esforç del Govern se centra molt més en el fet que no es coneguin les dades reals, ara per ara, i que sembli que fan alguna cosa –perquè s'anuncia el mateix pla de xoc una vegada darrere l'altra– que a posar mesures reals en el sistema sanitari per reduir els temps d'espera de la gent que hi ha a la llista.

Així, el conseller Rius ha anunciat en reiterades rodes de premsa l'establiment de garanties de temps màxims d'espera per a quatre intervencions quirúrgiques: l'extirpació de la vesícula biliar, l'extirpació de pròstata, l'alliberament del nervi del canell i l'extirpació de l'úter. El que no diu el conseller quan ho anuncia és que aquestes intervencions quirúrgiques ja tenien l'1 de setembre un temps mitjà d'espera inferior a noranta dies. L'establiment de temps màxims d'espera és una petició reiterada del nostre Grup Parlamentari i que cal aplicar urgentment a les patologies que tenen més espera i que són més invalidants: les pròtesis de genoll, les de maluc, les cataractes...

La Comissió d'avaluació i control de les llistes d'espera que el Parlament va ordenar constituir camina, però camina a pas de tortuga. La Comissió havia de presentar les conclusions al Parlament en un termini de sis mesos, que no es complirà de cap de les maneres. I el Govern, de moment, no aporta les dades necessàries per fer l'anàlisi de la situació.

El Govern de la Generalitat està incomplint l'acord del Ple del Parlament de 8 de juny. El Parlament va donar al Govern un termini de tres mesos per presentar un registre centralitzat amb una llista d'espera única per a cada intervenció quirúrgica de les que tenen llista d'espera. Aquest registre encara no està fet, i la darrera data de compromís per aportar les dades depurades és la del 31 de gener del 2001.

Salut mental. S'hi han referit els intervinents, els companys intervinents del Grup d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya - Verds: el pressupost no reflecteix el compromís anunciat en diverses ocasions pel president Pujol, de destinació de majors recursos a la salut mental. L'increment per aquest concepte al pressupost del 2001 és inferior al que es va produir en el pressupost del 2000: l'any 2000 va incrementar un 10%, l'any 2001 incrementa un 8,7%. La tendència de creixement en salut mental, tantes vegades anunciada pel Govern, s'estronca l'any 2001. I, d'altra banda, no tot el que es pressuposta en salut mental es gasta realment. Això és realment preocupant, perquè així l'any 1999, dels 15.839 milions pressupostats inicialment, només se'n van gastar 13.953 milions. Com és possible que, tot i les manifestacions de voluntat de dedicar més recursos a salut mental del mateix president de la Generalitat, s'estalviïn 2.000 milions d'aquesta partida l'any 1999?

S'hi han referit tant el senyor Benach com la senyora Comas: la carta que ha fet la Federació Catalana d'Associacions de Familiars de Malalts Mentals. La

veritat és que la carta no té «desperdici», i no la tornaré llegir en moltes coses, perquè la senyora Comas ho ha fet a bastament. Però és veritat que tan sols el 3,4% dels recursos de sanitat es dediquen a salut mental a Catalunya –a mi me'n dona menys, però, si comptem també l'atenció primària i l'atenció especialitzada que no estigui a la partida exclusivament de salut mental, és possible que s'arribi a aquest 3,4–, mentre que al País Basc és el 7% i la mitjana europea és el 6%. La mateixa Federació afirma que Catalunya té segurament el pressupost de salut mental més baix d'entre les autonomies de l'Estat espanyol.

La prevalença de les malalties mentals és cada vegada més gran, i vostès ho saben perfectament. No m'estendré en aquest tema, perquè ja ho han fet a bastament els diputats que m'han precedit, però, realment, la salut mental podem realment afirmar que no és una prioritat del Govern de la Generalitat, contràriament al que el conseller Rius i el mateix president Pujol han dit en reiterades ocasions.

El programa Vida als Anys: molta publicitat de programes sanitaris i sociosanitaris que es portaran a terme, però pocs compromisos concrets. El pla de desplegament de recursos sociosanitaris del programa Vida als Anys per als anys 2000 a 2005, anunciat fa pocs dies pel conseller Rius, no es reflecteix en el pressupost del 2001. El programa Vida als Anys creix menys l'any 2001 que l'any 2000: l'any 2001 creix el 8,9% i l'any 2000 creix el 10%. I si no és així, senyor conseller Rius, pugui a aquesta tribuna i ho aclareix. Però almenys aquestes són les dades que el seu Departament i que el Departament d'Economia i Finances han passat a aquest Parlament.

Els programes de prevenció de les drogodependències i de prevenció de la sida. Miri –el refrany és en castellà–, *para este viaje no hacían falta alforjas*. Creen una nova direcció general –cosa amb la qual estem d'acord–, però la deixen amb els mateixos recursos; cap increment per a les partides de prevenció de drogodependències ni de prevenció de la sida destinades a les associacions i a les organitzacions no governamentals que estan portant aquesta tasca.

I, ja per anar acabant, vull fer esment de tot el que fa referència a les inversions en sanitat. El sistema que està utilitzant el Govern de la Generalitat, bàsicament, per fer inversions en sanitat és el de l'endeutament d'altres institucions o entitats. Ja pagarà el Govern de Maragall: això és el que s'està reflectint en aquest pressupost, un departament darrere l'altre. Així és com sembla que es volen portar a terme les inversions pendents en els hospitals de l'ICS, a través de l'empresa pública GISA; la remodelació de l'antic Hospital Militar de Barcelona, amb endeutament de l'empresa Parc Sanitari Pere Virgili; el nou hospital del Baix Llobregat, a través del Consorci Hospitalari de la Creu Roja; o el nou hospital d'Igualada, també amb l'endeutament del Consorci Hospitalari d'Igualada –i només n'hi cito alguns exemples. Centrifugament de l'endeutament cap als organismes de la xarxa hospitalària d'utilització pública i cap a les empreses públiques. Així, l'ob-

jectiu de dèficit zero es portarà a terme a costa dels ajuntaments, dels consorcis, de les empreses públiques sanitàries...

I, d'altra banda, sembla que s'ha posat en marxa un nou i dubtós mecanisme de finançament: l'endeutament de consorcis, empreses públiques, hospitals psiquiàtrics, a canvi de compromisos del Servei Català de la Salut d'enviar-hi malalts, potser a preus especials, en anys propers. Aquest nou sistema no és més que finançar inversions a través de les despeses de béns i serveis, és a dir –faran despeses de capital a través de les partides de despeses corrents?–, un sistema, creiem, de dubtosa legalitat, i reclamem, en aquest sentit –així ho farem i ho farem per escrit–, informes clars i contundents de la Intervenció General de la Generalitat.

Després de molts anys de reivindicacions, els nous centres pendents, l'any 2001, encara estan només en fase de projecte: l'Hospital del Baix Llobregat, a Sant Joan Despí; l'Hospital del Baix Penedès, al Vendrell; l'Hospital de Mollet del Vallès; per citar-ne, també, només alguns exemples.

I l'Hospital de Sant Pau? Després de deu anys encara no està clar el finançament del nou Hospital de Sant Pau. Els pressupostos del 2001 no contemplen cap quantitat. La primera fase de les obres, que ara s'ha adjudicat –moviments de terres i inici d'estructura–, s'ha fet, el cent per cent, amb fons de patrimoni de la MIA, la *Muy Ilustre* o Molt Il·lustre Administració. La Generalitat encara no hi ha posat ni un duro, i el compromís era d'aportar 10.000 milions de pessetes per al nou Hospital de Sant Pau.

Pel que fa a la reforma de l'Hospital de Bellvitge, durant la darrera campanya electoral, el Govern de Jordi Pujol va prometre invertir 51.000 milions de pessetes a la sanitat catalana. Van prendre un acord, el 27 de juliol de l'any 1999, que era un brindis al sol. Aquest programa s'havia d'executar durant el trienni 2000 a 2002 i preveia inversions de 18.000 milions de pessetes als hospitals de l'Institut Català de la Salut. D'aquesta quantitat, 10.000 milions corresponien a la reforma de l'Hospital de Bellvitge. El pressupost del 2001 contempla una partida de gestió..., de GISA, de l'empresa GISA, de 657 milions per a la reforma de les façanes de l'Hospital de Bellvitge. Si dels 10.000 milions de l'Hospital de Bellvitge només se'n pressuposten 657, és que es deixa tota la inversió compromesa per a l'any 2002?

Les inversions en atenció primària. El pressupost del 2001 preveu un traspàs al Consorci Sanitari de Barcelona de 600 milions de pessetes per a inversions en centres d'atenció primària. Segons el conveni entre la Generalitat i el Consorci Sanitari de Barcelona, de l'any 2000 al 2002 cal fer una inversió per a nous centres d'atenció primària i remodelacions necessàries per la reforma de 3.331 milions de pessetes. L'any 2000 els pressupostos de la Generalitat van contemplar una partida de 300 milions, i l'any 2001 en contemplen una de 600 milions. Sembla ser que la major part de la inversió necessària per a la reforma de l'atenció primària a Barcelona es farà amb l'endeutament a llarg termini del

Consorci Sanitari de Barcelona. Una vegada més, centrifuguem l'endeutament i el deute cap a les entitats, cap als consorcis, cap als ajuntaments, cap a les entitats de la XHUP.

Pel que fa als centres d'atenció primària encara pendants, s'anuncien les obres dels mateixos CAP una vegada darrere l'altra. Les inversions s'anuncien..., les que s'anuncien són, la majoria, les mateixes anunciades l'any 1999 i l'any 2000; perquè vint-i-un centres d'atenció primària nous durant tres anys no donen seixanta-tres centres d'atenció primària, sinó que donen els mateixos vint-i-un CAP anunciats tres vegades. Sembla que ens volen fer veure una nova versió de la multiplicació.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I ja per acabar em voldria referir a les inversions en salut mental. El president Pujol va citar en el debat de política general una inversió de 7.600 milions en salut mental. Es tracta de l'acord signat el 2 de setembre del 99 –en plena campanya electoral– entre el Servei Català de la Salut i les entitats patronals i associatives de proveïdors de salut mental per a la reconversió dels hospitals psiquiàtrics. Aquesta inversió l'assumeixen, la gran majoria, 5.900 milions de pessetes, les institucions dels hospitals monogràfics: Pere Mata, Sant Joan de Déu de Sant Boi, etcètera, etcètera; 500 milions ho hauran de fer els centres de salut mental del Consorci Hospitalari de Catalunya o de la Unió Catalana d'Hospitals, i 1.200 milions de pessetes els farà l'empresa pública Institut d'Assistència Sanitària, l'empresa pública de Girona. Aquestes inversions es fan a canvi del compromís del Servei Català de la Salut d'enviar malalts mentals a aquests centres en els propers anys. Hi tornem a ser: finançar despeses d'inversió a través del capítol 2 del pressupost.

No em vull allargar més. Crec que aquests són motius més que suficients per a l'esmena a la totalitat que hem fet a tots els pressupostos de Sanitat per part del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi; uns pressupostos que realment no afronten i no aborden els problemes autèntics i reals de la gent, i que són uns pressupostos que quant a filosofia, pel que és la seva part d'objectius i de memòries, hi podríem estar d'acord, però les partides pressupostàries dels quals no reflecteixen en absolut aquesta filosofia i aquests objectius sanitaris.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats i senyores diputades.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula en nom de Convergència i Unió per fer el torn en contra a les esmenes a la totalitat del pressupost de Sanitat; explicar, per una banda, els objectius que persegueix aquest pressu-

post de Sanitat, i també donar, doncs, resposta a les intervencions que vostès han realitzat.

Mirin, l'objectiu d'aquests pressupostos és –tenen un objectiu molt clar– millorar la sanitat pública de Catalunya. I nosaltres creiem que, com tot a la vida, hi ha dues cares de la moneda. En una cara, és lògic que vostès hi facin més incidència, i és lògic, també, que nosaltres hi fem major atenció, a l'altra cara de la moneda. I, de fet, jo he de dir que he sentit, en la majoria dels discursos, les dues cares de la moneda, a excepció del discurs que ha fet la senyora Carme Figueras, en el qual, sincerament, no ha dit res, res de positiu que faci la sanitat pública catalana.

Li hem de dir sincerament –li he de dir sincerament– que, quan un fa un discurs així, lògicament perd credibilitat. I també li hem de dir que any rere any (*remor de veus*) –any rere any– afirma tota una sèrie de coses en les quals (*remor de veus*)..., algunes es repeteixen any rere any, però n'hi d'altres –i m'agradarà, doncs, poder mencionar-les i explicar-les– que aquest any no són certes i, per tant, hi incidiré i hi entraré específicament.

Com els deia, lògicament nosaltres farem major incidència sobre la cara positiva de la moneda –com no pot ser d'una altra manera–, però és perquè a més..., creiem que cal dir-ho sense cofoismes, però sí que cal un reconeixement que tenim una bona sanitat pública i que, per tant, cal dir-ho i és just, és just que es digui, és mèrit de tots, però sens dubte també és mèrit del Govern de la Generalitat.

Mirin, recentment vàiem, dins un rànquing que se'n diu dels *top twenty*, que fan, doncs, en el conjunt de l'Estat espanyol, que elabora una empresa externa, una empresa que es diu Iasist, que més del 60%, concretament el 65% dels hospitals millors de l'Estat són catalans; tretze d'aquests vint són catalans. Alguna cosa hi ha de positiva.

En referència a l'eficiència, hi han elements objectius que diuen que la XHUP, doncs, millora l'eficiència dels seus centres. Respecte a la satisfacció dels usuaris, saben també que hi ha un elevat índex de satisfacció per part dels usuaris. També hi ha elements positius en el que són les grans intervencions quirúrgiques. Podem parlar de trasplantaments: hi ha uns trasplantaments... Hem de dir que, en el que és el trasplantament d'òrgans, Catalunya disposa d'un dels millors índexs, no només a nivell de l'Estat, sinó a nivell del món. L'esperança de vida també saben que és una de les millors que existeix en el món. I també hem de dir que hi ha una baixa mortalitat infantil. Per tant, de tot això, doncs, alguna part de positiva ha de tenir aquesta moneda.

Sanitat –vostès ho han dit, i és cert– té un pes important en el que són els pressupostos de la Generalitat. El Govern de la Generalitat prioritza de forma important aquests pressupostos; prioritza, de fet, la despesa social, i, per tant, és cert..., i ens ha satisfet que per part dels grups de l'oposició, doncs, s'hagi reconegut aquest esforç que fa el Govern en aquest àmbit.

Nosaltres voldrem parlar, lògicament, de xifres, entrar en aclariments, perquè hem de dir que el Grup

socialista ens ha dit unes xifres que fins i tot no casaven amb les xifres que donaven el senyor Benach o la senyora Comas d'Argemir, i entenem que hi ha algun error, que hi ha algun número que no quadra, perquè no responen, doncs, a la realitat.

El pressupost del Servei Català de la Salut, SCS, puja a 789.000 milions de pessetes, que representen un increment del 6,9 –del 6,9– respecte al pressupost del 2000. D'on surten aquests números? Això, ens fem tips de repetir-ho un any darrere l'altre, però, doncs, hi tornarem, no?, hi tornarem. Això concretament és el 15,99% del pressupost de l'Insalud, i l'Insalud creix –perquè així es va pactar amb el Govern del PP, però amb anterioritat amb el Govern socialista– el que és el PIB nominal. Per tant, aquesta és una herència que ve del Govern socialista, el creixement del PIB nominal, i concretament aquest any s'estima del 5,9%.

I en fer l'històric de quins són els diners que hi ha en sanitat, lògicament hi ha hagut un pacte amb el Partit Popular, però també hi va haver un pacte amb el Partit Socialista, amb anterioritat, en el qual es van retallar 200.000 milions de pessetes en dos anys..., i amb anterioritat es van traspasar els serveis sanitaris, i vostès saben que amb un mal finançament, i, de fet, en aquells moments l'Estat tampoc sabia massa amb exactitud què era el que li costava la sanitat.

Per tant, el pressupost de la sanitat bàsicament es nodreix del que és l'Insalud, el 15,99%, amb aquest increment del PIB. I després nosaltres volem fer-ne menció, perquè creiem que convé, que és necessari dir-ho, que la Generalitat és el tercer any que fa una aportació econòmica, una aportació econòmica important, de 16.000 milions de pessetes; per tant, supera les dues anteriors, i això lògicament no es fa per res més que per millorar el finançament sanitari i, per tant, per millorar les prestacions sanitàries.

Dit això, segur que ens posem tots d'acord, no?, quan parlem que fan falta més recursos; segur que ens posem tots d'acord quan diem que calen més diners per a la sanitat. I per tant, en aquest àmbit no cal que hi incidim més. Jo crec, per això, que és just dir que aquí hi ha un històric, que cadascú hi ha jugat el paper que hi ha jugat; no vull incidir-hi més, però lògicament, doncs, és necessari que se sàpiga l'històric, i, una mica, l'he mencionat.

El Govern de la Generalitat ha reclamat des de fa força anys que cal més recursos per a la sanitat, per tal de donar resposta a les noves i creixents necessitats. Millorar aquesta situació és un dels objectius de la Generalitat de Catalunya i, en aquest sentit, voldria tranquil·litzar el senyor Benach, que plantejava si aquest és un dels objectius de cara a aquest proper any. Doncs, sí, segur que sí; aquest any 2001 s'ha de pactar, en el que és el conjunt de l'Estat, el finançament de la sanitat, i per tant, no dubtin que aquí el Govern de la Generalitat hi posarà la màxima atenció, la màxima prioritat.

Però també hem de dir que, amb els recursos disponibles, nosaltres creiem –i ho creiem sincerament– que el pressupost que s'ha realitzat és un pressu-

post prou bo. Aquest pressupost, un pressupost consolidat de despeses del Servei Català de la Salut i de l'Institut Català de la Salut per al 2001, té un 98,19% que es destina a operacions corrents, un 1,79 a operacions de capital i un 0,03 a operacions financeres. Aquesta estructura pressupostària, lògicament, obeeix a les característiques bàsiques del sector de la sanitat, entès com un sector de serveis, amb fort predomini de les operacions corrents.

I quines són les prioritats que com a Departament s'han plantejat i que es reflecteixen en aquest pressupost? Per una banda, millorar l'accessibilitat al sistema sanitari i, per una altra banda, també, millorar la qualitat dels serveis. I això, doncs, es pensa fer la millora de l'accessibilitat del sistema sanitari –no ho mencionaré tot perquè ens podríem fer llarg, però sí algunes coses– amb l'extensió del número de sol·licitud d'atenció, el 061, a tot Catalunya, amb la creació d'un centre d'atenció de Telefónica a l'usuari –*call centre* o centre d'atenció, és igual, per això no ens discutirem–, amb l'impuls al dret a la segona opinió mèdica, amb l'ampliació dels horaris d'atenció als ambulatoris i per tota una sèrie de temes que vostès també coneixen. Per la millora de la qualitat dels serveis, doncs, lògicament, amb l'impuls de la reforma de l'atenció primària, de la reordenació de l'atenció especialitzada i dels centres de salut mental i tota una sèrie de temes que mirarem d'explicar-los a través dels números.

Com bé deia em sembla que era el senyor Benach, aquest pressupost té bàsicament unes partides molt definides i molt importants, que per una banda són els concerts, per una altra banda és el personal i per una altra banda són les receptes mèdiques de farmàcia. Miri, m'hi entretindré, lògicament, en aquests capítols, que són els més importants del Departament, però miraré de donar també resposta al que vostès han anat dient. En l'àmbit de personal, que és un 5% respecte a l'exercici anterior, el que es pretén és donar resposta a la consolidació dels augmentos recollits a l'acord de condicions de treball del personal funcionari de la Generalitat del 2000 al 2003; per tant, això és el que es pretén amb aquest increment del 5%, donar resposta a aquest acord.

Hi ha, també, tot el que és la dotació dels béns i serveis que recull fonamentalment les despeses de béns corrents i serveis del centre de l'ICS i presenta un creixement sobre el 2000 del 9,1%. A què es pretén donar resposta amb això? A què es pretén fer front amb això? Doncs, a l'increment dels preus per l'any 2001, al cost de les recurrències que s'han posat al llarg, en marxa durant l'any 2000, a les noves accions que es posaran en marxa el 2001 i a absorbir el creixement que es produeix en la partida de medicació hospitalària, de dispensació ambulatoria, que vostès saben bé que els darrers anys ha augmentat, s'ha incrementat de l'ordre d'un 20%, i això, lògicament, es tracta, com bé saben, de medicaments dispensats directament als pacients per tal de tenir un control més acurat del tractament; són tractaments cars, com vostès saben; cada vegada hi ha més nous tractaments, cada vegada s'incrementa el nombre de pacients, i hi ha també un increment

de la durada dels tractaments. Per tant, és lògic que aquesta partida tingui les dimensions que té.

Respecte a la dotació per a concerts, la dotació per a concerts representa més de 304.000 milions de pessetes, que representa el 39,28% de les despeses corrents. I aquí hi ha un increment del 7,6%, un increment –repeteix– del 7,6%; si ho reconeixia també el senyor Benach, no sé d'on ha tret, doncs, senyora Carme Figueres, els números, però l'increment és el 7,6%, que representa un increment del 0,7% per sobre del pressupost de la sanitat. Amb això què es pretén donar resposta? Doncs, el mateix que dèiem quan parlava amb anterioritat dels hospitals del Departament. Per tant, i en aquest àmbit, també, si excloem la medicació hospitalària de dispensació ambulatoria, que, lògicament, també té un pressupost elevat i un increment elevat per donar resposta al que mencionàvem amb anterioritat i que no pot ser d'una altra manera, perquè són tractaments que s'han de dur a terme i, per tant, el Govern hi ha de fer front, la resta té un increment de 19.750 milions de pessetes, i les partides amb major increment..., aquí estem parlant d'atenció primària, per tant, amb l'obertura de nous equips d'atenció primària, amb l'atenció sociosanitària, que hi ha un increment superior al 8%, i aquí m'agradaria fer menció que el que es vol fer és el desplegament del Pla 2000-2005, que comporta un esforç molt important per al sector sociosanitari, que suposarà un increment notable de la seva capacitat de recursos i, per altra banda, caldrà seguir fomentant les alternatives a l'hospitalització convencional, als serveis de dia i a domicili, potenciant les compelementarietats entre proveïdors amb una estreta col·laboració i coordinació amb la xarxa social. En aquesta línia, com bé han mencionat alguns de vostès, cal pensar en una col·laboració estreta, també, amb el Departament de Benestar Social i, per tant, avançar cap aquí, cap a una xarxa única sociosanitària.

La senyora Dolors Comas d'Argemir ha mencionat el cas de l'Hospitalet. Miri, casualment sóc d'Hospitalet; hi han dos centres sociosanitaris a Hospitalet, no és que no n'hi hagi cap, n'hi han dos, i un és a l'hospital de la Creu Roja i l'altre és el centre Prytanis, que, si no m'equivoco, tots dos tenen més de cent llits.

Respecte al tema de la salut mental. La salut mental, miri, nosaltres som conscients, som conscients que aquest és un dels àmbits sobre els quals cal treballar més, és un dels àmbits en els quals el Departament hi ha de fer un major esforç, i és aquesta la voluntat del Departament de treballar en aquest àmbit en la mesura del possible, en la mesura del pressupost i del que ens permetin, doncs, les circumstàncies. I, per tant, sí que els vull dir que aquesta és una prioritat del Govern, aquesta és una prioritat del Govern, vostès ho mencionaven, ho ha dit el conseller, també ho ha dit el president, i això és així perquè és una realitat. Mencionaven el pressupost; hem de dir que aquí s'incrementa més d'un 8% i a la ratlla del 10% si parlem, doncs, de la psicogeriatria, i això creiem nosaltres que cal també tenir-ho en compte. És cert que s'estan desenvolupant

convenis amb grans institucions psiquiàtriques, i escolti'm, els números són aquests, les inversions seran superiors a 7.000 milions de pessetes i aquesta és la realitat.

I a mi m'agradaria recordar una frase en el debat dels anteriors pressupostos, que, com bé ens recordava la senyora Dolors Comas d'Argemir, era aquest any mateix, hi havia un article d'*El País* en què comparava la situació del tema de la salut mental a l'Estat amb Catalunya, i mencionava que destacava favorablement la situació a Catalunya enfront del panorama de l'Estat. Nosaltres no estem dient que tinguem aquest àmbit solucionat, ni molt menys, però també creiem..., i creiem que queda camí per recórrer, però també és cert que aquí s'està fent un gran esforç que hi ha gent que ho reconeix, creiem..., i ens satisfà que així sigui i, per tant, nosaltres volem deixar clar que aquest és un àmbit en el qual el Govern hi fa i mirarà de fer-hi els màxims esforços possibles.

A l'hora de comptar el pressupost de salut mental, és clar, una mica jo no sé què hi compten vostès, exactament, però em sembla que per les xifres que han donat no han parlat de la psicogeriatria, que podríem englobar-la dintre de les despeses dels hospitals d'aguts, ni tampoc dels psicofàrmacs, i aquest és un tema que hauríem de sumar-ho quan parlem de l'àmbit de la salut mental.

S'ha parlat del tema de la salut pública, i, lògicament, ha de ser així i s'ha de fer. Però, sincerament, creiem que aquest tema o el pressupost de la salut pública no es pot abordar d'una forma aïllada, cal tenir present que la prevenció de malalties, que la promoció de la salut es fa dins de la xarxa de la salut pública i, per tant, moltes de les despeses que vostès segurament imputarien a salut pública es fan a través dels pressupostos del Servei Català de la Salut; la majoria d'activitats que es desenvolupen de promoció de la salut i prevenció de la malaltia es desenvolupen en l'àmbit de l'atenció primària i, per tant, estan pressupostades dins del pressupost del Servei Català de la Salut. I deixin-me posar un exemple concret que jo crec que visualitza molt el tema, com és el cas de les vacunacions, que van a càrrec del Servei Català de la Salut. Per tant, com aquest tema en podríem citar tants d'altres en els quals s'han fet una visió del tema de la salut pública de forma aïllada, com si fos un món a part, i hem de dir que està englobat dintre del Departament i que, per tant, moltes de les despeses corren a càrrec del Departament.

Respecte al capítol quart, que parla de despeses de receptes mèdiques a farmàcia, miri, nosaltres hem posat un increment del 6,9% respecte als pressupostos del 2000 perquè les xifres, per sort, han canviat força; les xifres, per sort, en aquest àmbit han canviat força. Hi ha una voluntat de continuar en la línia de promoció de l'ús racional del medicament, aquí s'hi ha fet un esforç. Hi han mesures diverses per part de l'Estat i també mesures per part de Catalunya que, lògicament, han tingut la seva traducció, i es preveu, doncs, un increment significatiu de les prescripció i dispensació de medicaments genèrics

i assolir l'aplicació efectiva. Vostès saben que l'1 de desembre entra en vigor el Decret de preus de referència i, per tant, entrarà tot aquest tema en vigor.

Però en aquest àmbit hem de dir que farem un esforç, però que també l'hem fet, i aquí, senyora Carme Figueras, sí que li hem de contradir claríssimament els números que vostè mencionava, i una mica en la línia que deia el senyor Benach que ens reconeixia que s'ha produït, podríem dir, un fre en el que era l'increment de la despesa farmacèutica; ho ha dit perquè és cert –ho ha dit perquè és cert–, és una realitat. En aquests moments s'ha posat fre al que són aquells increments de fa molts anys, i no voldria citar tots els que hi havia en aquells moments, que la despesa farmacèutica estava creixent molt més. Miri, senyora Carme Figueras, l'increment d'aquest any respecte a l'any 96 està per sota del 7% –està per sota del 7%–, i l'any 99 va ser inferior al 10%. Per tant, això que diu que estem creixent... Sí, sí, senyora Carme Figueras, i quan vulgui números objectius que no són del Departament i que, per tant, vostè, jo els hi donaré encantada perquè els pugui revisar.

No són dades nostres, són dades que elaboren empreses i que, per tant, vostès podran consultar i veure que és una realitat, no estem dient una cosa per una altra. Respecte a la despesa farmacèutica, hem de dir que Catalunya és la comunitat autònoma amb les competències transferides que té un menor increment respecte a l'any 99 de la despesa farmacèutica, i també hem de dir en l'àmbit dels genèrics que Catalunya és la comunitat autònoma amb competències transferides on el consum de genèrics és el més elevat, i això és així, de veritat, això és així. Mirin-ho si us plau –mirin-ho, si us plau. Escoltin, podem dir que no és el suficient, que en volem més, que creiem que ha de ser més elevat, tot el que vulguin, però en aquests moments i sense cap petulància hem de dir que nosaltres som en aquest sentit els primers de la classe.

Per tant, a partir del proper 1 de desembre, que entra en vigor el sistema de preus de referència, nosaltres seguirem amb la campanya que s'ha posat en marxa tant de cara als usuaris com de cara als professionals per tal d'explicar què vol dir això dels genèrics, què vol dir això dels preus de referència, informar-los sobre els preus de referència, informar-los sobre els conjunts homogenis, informar-los sobre els procediments per receptar-los, i nosaltres creiem sincerament que els resultats positius que estem obtenint seguirem obtenint-los l'any 2001.

Respecte a les llistes d'espera, les llistes d'espera s'ha dit, s'ha treballat durant l'any 2000, però també ho farem durant l'any 2001. S'ha mencionat la Comissió que es va crear, s'ha mencionat i, doncs, bé, és cert, potser no avança tan ràpid com tots voldríem, però també és cert que es du a terme un pla de xoc, un pla de xoc en el qual nosaltres hem de dir que complirem els compromisos que varem adquirir i, per tant, en aquest sentit, nosaltres som optimistes. Això, lògicament, no podem parlar amb dades, com sí hem fet amb tots els altres àmbits, però nosaltres creiem que en aquest sentit també tin-

drem uns bons resultats. L'any 2001 també es manté el concepte de compra selectiva i es manté, també, el concepte de compra addicional. Per tant, creiem sincerament que hi haurà una disminució de les llistes d'espera i que, per tant, seguim amb l'objectiu de mantenir el temps màxim de garantia de sis mesos per les quatre patologies compromeses l'any 2000, establir també un temps màxim de garantia de sis mesos pels quatre procediments més que de noves patologies del 2001, jo he de dir que, si no m'equivoco i no estic mal informada, aquí dintre hi han les cataractes, i, per tant, això que dèiem que les cataractes no estaven dintre d'aquestes vuit patologies, els hem de dir que això no és així.

Miri, s'ha produït una cosa, almenys, que a mi m'ha produït una certa gràcia, no?, i és que la senyora Comas d'Argemir manifestava que l'havíem convençut de la dificultat, de la problemàtica que suposava donar llistes d'espera, no? Ni d'això, la senyora Carme Figueras, l'hem convençut, i suposo que hi seguirem insistint.

Respecte al finançament de les pròtesis hi ha un avantprojecte que contempla la partida de 2.467 milions de pessetes, que representa un increment del 16,4%. I d'això, el més important –i vostè ho ha mencionat– és que els usuaris podran deixar de pagar prèviament l'article ortopèdic i, per tant, es rescabalarà directament des del Servei Català de la Salut els ortopedistes. És cert, vostès varen fer en aquest sentit una iniciativa, no tenim cap inconvenient a dir que això ha estat així, cap problema. Ara vostès saben, perquè també ho varem dir llavors, que aquest era un àmbit en el qual estava treballant el Govern; per tant, les coses allà on siguin. És cert que va ser una iniciativa seva portada a aquest Parlament, però també és cert que el tema s'hauria tirat igualment perquè el Govern hi estava treballant.

Respecte a les inversions; respecte a les inversions tornem a agrair al senyor Benach que ens manifesti el que passa en aquests pressupostos, i és que s'incrementa aquesta partida. Aquesta partida s'incrementa i hi han 14.106 milions de pessetes i, per tant, representa un increment del 5,9% respecte a l'any 2000. Aquest increment –i vostès tots ho han mencionat, i és cert– es fa amb la col·laboració –i nosaltres en aquest sentit ho veiem positiu–, per una banda, del Consorci Sanitari de Barcelona, de les empreses públiques del Servei Català de la Salut, de l'empresa pública GISA, i també mitjançant l'establiment de convenis que permeten desenvolupar actuacions d'ampliació i millora de les infraestructures sanitàries en molts àmbits.

I escoltin, mirin, jo els he de dir que vostès s'esgarriren, no?, quan parlem d'empreses públiques, però em sembla que tots els que estem en aquesta cambra, en un àmbit o altre, tenim actuacions de govern, i en tots els àmbits hi han empreses públiques. A l'Ajuntament en el qual jo sóc hi han empreses públiques, i això és una realitat, per tant no s'esgarriren, tothom utilitza les empreses públiques perquè és lícit utilitzar-les, i no veig on està tanta alarma, perquè, si no, no ho facin servir.

Respecte al que s'ha dit de Badalona, s'ha mencionat a Badalona un acord amb l'Ajuntament i se m'ha passat una informació: concretament es parla d'uns centres d'atenció primària els quals són independents del que representa aquesta, el Pla de... ara no em surt la paraula, el pla que es preveu acabar el 2002 i, per tant, són els que han de substituir els que ja existeixen, seria una mica al marge.

La reforma de l'atenció primària de la salut m'ha semblat que confonia els números –si no m'equivoco, d'això sí que no en tinc la precisió–: la construcció serà de 21 nous centres d'atenció primària i millores en 6 CAP més. Hi han obres de reforma, i ampliació i millora de tots els centres hospitalaris; lògicament cal destacar –com vostès han fet– el de l'Hospital Prínceps d'Espanya. I no m'entretindré, aquí hi ha obres en múltiples hospitals, i hem de dir, també, la continuació de les obres de reordenació dels centres de salut mental, aquests sí que els voldria citar específicament.

Per tant, nosaltres entenem que aquests pressupostos permeten millorar el que és la sanitat pública catalana, una sanitat pública que és evident que no és la ideal a la vida, no existeix segurament en la realitat, però sí que hem de dir que és una bona sanitat pública i que aquests pressupostos que voldríem millors són també una realitat que permeten millorar aquesta sanitat pública. Per tant, nosaltres creiem que això permet avançar en molts àmbits, com els hem mencionat: en el que és el 061 a tot Catalunya, en el que és el tema del Pla integral d'urgències de Catalunya, en el que són les llistes d'espera, en tants i tants temes que nosaltres, lògicament, com no pot ser d'una altra manera, valorem positivament.

I per tot el que els he mencionat votarem en contra de les esmenes a la totalitat que vostès han presentat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada.

Ara passem al debat de les esmenes a la totalitat de les seccions del Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras, per Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Oliveras i Maristany

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, farem l'esmena al Departament de Política Territorial i Obres Públiques i, en concret, el senyor Ferrer i Gironès farà menció a l'Incasol, i el senyor Benach, a l'Institut de les Terres de l'Ebre.

Pel que fa a aquest Departament ens trobem cada any amb uns pressupostos, amb uns programes d'actuació que poc tenen a veure amb la realitat. Uns programes on tot es pinta molt bonic i de color de rosa, amb una literatura potser més pròpia d'una Barbara Cartland o d'una Corín Tellado de l'urbanisme i l'equilibri territorial, per la qual cosa ens

preguntem: de tot això, què és el que es fa realitat? Si només escoltem la lletra ho signaríem tot a ulls clucs, però tota moneda té dues cares, i la cara, la cara fosca d'aquest Departament, d'aquests pressupostos són els números i on van a parar.

Podem trobar en aquests programes coses tan complaents com el que es diu a continuació: «Aconseguir mantenir una xarxa moderna de transports i comunicacions que afavoreixi tant l'equilibri territorial i la sostenibilitat com el desenvolupament econòmic, millorant els fluxos de persones i mercaderies dins el territori per potenciar Catalunya com a nucli vertebrador en el context internacional.» Però, malgrat tot això, continuem viatjant en transport públic amb incomoditats, amb dificultats arreu de Catalunya, seguim pagant peatges, esperant que arribin les grans inversions en alta velocitat, veient de tant en tant com canvia el seu traçat, com de tant en tant se suprimeixen vols internacionals, com, passats els anys, l'accessibilitat no acaba d'arribar a totes les estacions de metros i ferrocarrils, com encara ens trobem passos a nivell, vies úniques i abandonament i deteriorament de les línies ferroviàries.

Durant tots aquests anys el Govern de la Generalitat no ha fet una aposta decidida per la xarxa ferroviària. Què s'ha fet per tal de recuperar antics traçats, millorar els actuals o reutilitzar antics carrilets existents? Ens cal, evidentment, el traspàs de la xarxa de rodalies i la xarxa regional de Renfe, evidentment amb les inversions necessàries, per tal de millorar les línies i les infraestructures més pròpies del segle XXI, i ampliar, evidentment, la xarxa ferroviària catalana. Però, quant hem d'esperar per posar-nos a treballar en el traçat del que hauria de ser la xarxa ferroviària transversal que connecti les comarques centrals i prepirinenques, que ajudi a vertebrar i a reequilibrar el territori del país?

També es diu: «Completar la xarxa bàsica corresponent als diferents eixos d'actuació d'acord amb el Pla de carreteres de Catalunya, condicionament de passeigs marítims, camins de ronda, etcètera», i encara no s'hi inclou cap partida per afrontar el traspàs de la xarxa de les carreteres de les diputacions, ni per a la creació d'una xarxa de viabilitat alternativa com s'ha fet en altres països europeus o per a l'ordenació, per exemple, i el manteniment dels camins de ronda. El dèficit en la xarxa viària i en la inversió d'autovies continua essent un tema pendent. Cal recordar algunes carreteres de la xarxa estatal, on hi ha temes pendents importants com els desdoblaments pendents a la Nacional-II, el cas de la Nacional 340 o també, evidentment, el que ha estat l'obra senyera del Govern, inaugurada tantes vegades com ha calgut: evidentment parlem de l'Eix Transversal que, com podem comprovar, ens ha quedat petit.

Se'ns ha manifestat, evidentment, també una sèrie d'inversions per al 2001 i el 2003 on s'anuncien una sèrie de millores, que, evidentment, d'algunes ens felicitem, com el cas del desdoblament de l'eix del Llobregat, però malgrat tot això, la inversió en aquesta xarxa viària continua essent insuficient,

especialment pel que fa referència a la xarxa de carreteres de muntanya, tan necessària per a la millora de la cohesió territorial i el reequilibri a Catalunya.

I, evidentment, tampoc podem deixar de parlar dels peatges, dels peatges de les autopistes. El grup de treball sobre els peatges de la passada legislatura ja va fer la seva feina, va treure les seves conclusions. Ara, el que ens cal és posar fil a l'agulla. Aquest grup de treball de peatges, des del nostre punt de vista, des del punt de vista del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, només té sentit, i així entenem la nostra participació estrictament, si comença a treballar en el sentit de marcar les prioritats amb l'anàlisi de cada cas i com es rescaten o s'obren altres vies per tal d'eliminar d'una forma progressiva els peatges a Catalunya. És evident que l'any 99 s'ha fet alguns petits avenços, però encara som lluny del que seria desitjable. Cal recordar una vegada més que el model d'autopistes espanyol és un cas únic a Europa, totalment lesiu per als interessos de la ciutadania de Catalunya. Aquí, el 67% de les vies ràpides són de peatge i només el 33% gratuïtes, mentre que a la resta de l'Estat és exactament a l'inrevés, una proporció del 20% de peatge i el 80% lliure de peatge.

També hem de ressaltar que ha estat un avenç l'aprovació per part d'aquest Parlament, fruit d'un acord del nostre Grup Parlamentari amb Convergència i Unió, pendent encara de l'aprovació en el Congrés de Diputats del que ha estat el fons de rescat. El rescat de les concessions no és un impossible, el cost aproximat està entre 500.000 milions i 1 bilió de pessetes, quan es considera que 500.000 milions és el que pagarem de peatges en els propers cinc anys. És evident, per tant, que es poden eliminar d'una forma progressiva amb altres fórmules, també, via negociació, via peatges a l'ombra, via negociacions parcials, perquè, evidentment, en alguns casos potser sortiria més econòmic el rescat de trams d'autopistes que no pas de construcció de noves autovies paral·leles o altres alternatives que també es poden plantejar.

El Departament, creiem, no hauria d'actuar com a garant dels interessos d'aquestes concessionàries, i tampoc es poden ignorar, com s'ha fet, en els pressupostos d'aquest any 2001, algunes de les resolucions aprovades per aquest Parlament de Catalunya, com el cas del peatge de la Llagosta.

Es diu també en els programes: «Promoure una àmplia oferta de sòl suficient i a preu assequible per als diferents usos residencial, industrial i de serveis arreu del territori de Catalunya, que permeti el creixement ordenat dels municipis de Catalunya, el seu desenvolupament econòmic i la consolidació de l'equilibri territorial, i afavorir la disponibilitat i l'accés dels ciutadans a un habitatge digne i de qualitat.» Però la realitat ens diu, com, sense cap sentit ni lògica, i contra tot criteri de sostenibilitat, es permet una ocupació extensiva del territori, com la política de promoció de l'habitatge social resta sovint per a períodes electorals i la de lloguer per a la història.

Es diu també: «La promoció directa d'habitatges per part de l'Administració pública té un paper re-

levant a l'hora de satisfer les necessitats d'habitatge d'aquella part de la població que no pot accedir a un habitatge digne en les condicions que fixa el mercat lliure», i, en canvi, es continua amb una davallada significativa d'inversió en aquest àmbit.

També es parla de dotar el país d'un sistema de cartografia modern i actualitzat, a diferents escales, per a una multiplicitat d'usos i, en canvi, no es contempla cap partida d'ajuts o subvencions als petits municipis per tal de digitalitzar el seu planejament. També es parla en aquests programes de dotar els municipis amb mancances de planejament de la figura adient a la seva situació i necessitats, i la realitat ens diu que tenim 181 municipis sense cap figura de planejament, 100 dels quals situats a la província de Lleida, i 90 municipis amb projecte de delimitació de sòl urbà, que és com dir gairebé res, d'un total de 940 municipis; per tant, tenim un 19% que no tenen un planejament i un 9,5% que tenen una mínima expressió de planejament no apte per a un país en el segle XXI. I, en canvi, també ens trobem amb situacions paradigmàtiques, com el cas del municipi de Sitges, amb una forta dinàmica constructiva i especulativa, que en lloc de pla general tenen normes subsidiàries de tipus B.

Se'ns torna a parlar dels famosos plans territorials parcials com un instrument per aturar la recessió de les zones deprimides. Es diu: potenciar el desenvolupament d'aquelles zones deprimides o en recessió per tal d'aconseguir el seu reequilibri territorial i l'augment general de la qualitat de vida i el seu redreçament demogràfic i econòmic; cal la incentivació de plans territorials parcials amb una incidència específica en les àrees de muntanya, que són actualment les més desfavorides. El problema és que els que estem deprimits som nosaltres de tant esperar que vegin la llum aquests plans territorials parcials. O es que potser són plans territorials virtuals com tantes altres coses de les quals es fa propaganda? O és que hem de tornar a recordar que aquests plans territorials parcials ja es contemplaven l'any 1983 amb la Llei de política territorial i posteriorment amb la Llei de 1995, del Pla territorial general. Cal recordar que estem a finals de l'any 2000 i encara és hora que avui s'aprovi un d'aquests plans territorials parcials. Per no parlar també de l'incompliment sistemàtic d'aquesta mateixa legislació pel que fa a la presentació de les memòries relatives al compliment de les directrius d'aquest Pla territorial general i la seva presentació al Parlament cada dos anys, com marca aquesta Llei, o també l'incompliment dels plans comarcals de muntanya.

Aquests pressupostos que ens presenta el Departament, evidentment, no es poden analitzar sense tenir en compte la històrica manca d'inversions de l'Estat a Catalunya. Una manca d'inversions de la qual també és còmplice Convergència i Unió a causa del reiterat suport als pressupostos generals de l'Estat, tant en el període del Govern del PSOE com del Partit Popular. La lògica –per dir-ho d'alguna manera– que segueix la inversió de l'Estat a nivell territorial mai no s'ha explicat públicament. En tot cas, a Catalunya no s'han seguit ni criteris poblacional –cas

que es fessin hauríem de rebre com a mínim el 16% de la inversió estatal—, ni d'esforç fiscal —que correspondria aleshores al 23% de la inversió. És, per tant, inexplicable que això continuï constituint un dels misteris més ben guardats, com fins fa uns pocs mesos era el cas del misteri de Fàtima.

L'arribada del PP al Govern de l'Estat no ha modificat en absolut, ni tan sols en els períodes que no comptava amb majoria absoluta, les pràctiques discriminatòries cap a Catalunya. Aquest fet, lamentablement, resta credibilitat a la força política que governa la Generalitat i posa en entredit la seva capacitat per aconseguir i també gestionar correctament els recursos que el país necessita. El 1996, quan el Partit Popular forma Govern, la inversió relativa a Catalunya torna a caure a sota del 10%; en els pressupostos del 2000 representava únicament el 9,3%, amb una mitjana d'11.000 pessetes per habitant, quan la mitjana estatal era de 18.000. En els pressupostos generals de l'Estat del 2000, la tònica continua sent la mateixa: l'Estat, per exemple, inverteix a Madrid un 53,4% més que a Catalunya; la xifra total de la inversió a Catalunya de les empreses públiques, uns 206.000 milions de pessetes, a més, s'ha de relativitzar perquè s'inclouen les obres del tren d'alta velocitat; tenint en compte que aquesta inversió no es tracta d'una inversió estrictament catalana, si restem del total d'inversions el projecte del tren d'alta velocitat, ens adonarem que Catalunya rep només 153.252 milions de pessetes; totalment, un trist 7,2 del total regionalitzat.

Si comparem amb altres comunitats autònomes, com per exemple el cas de la comunitat autònoma de Madrid, aquesta comunitat autònoma inverteix en obra pública, urbanisme i transport uns 216.000 milions, que representen, tot i tenir un milió d'habitants menys i 23.000 quilòmetres quadrats menys que Catalunya, uns 103 milions de pessetes més que la despesa total del Departament, xifrada en 113.000 milions de pessetes, que traduït en inversió per quilòmetre quadrat vol dir que Madrid, la comunitat autònoma, inverteix 27 milions de pessetes per quilòmetre quadrat i Catalunya 3 milions i mig de pessetes per quilòmetre quadrat. I si mirem la inversió per habitant, ens trobaríem que la comunitat autònoma de Madrid inverteix 42.000 pessetes per habitant i Catalunya 18.000 pessetes per habitant. Les xifres, per tant, són força eloqüents, i això, evidentment, que la comunitat autònoma de Madrid —de moment, i així ens consta a nosaltres— no té ni costa ni ports, i, per tant, menys despesa a invertir.

Enfront d'aquesta retallada d'inversió de l'Estat i de la inversió comparativa amb altres comunitats autònomes, la Generalitat i en concret el Departament de Política Territorial presenten uns pressupostos que no estan a l'alçada ni de la suplència de la tutela estatal ni del d'una comunitat equiparable en importància a la nostra, encara que amb menys habitants, amb menys superfície i, evidentment, sense mar. Tot el que es predica en aquesta proposta de pressupostos i en els programes que l'acompanyen té un cost que els pressupostos presentats no poden assumir. Aquests pressupostos, per a nosal-

tres, són més propis d'un miracle potser de sant Serní o sant Llagast, que tot el que tocava ho convertia en dos, que no d'un Govern de la Generalitat, i per això, perquè nosaltres no creiem en els miracles, presentem aquesta esmena a la totalitat. Considerem, per tant, que no s'està fent l'esforç inversor necessari per escurçar el dèficit infraestructural que Catalunya té, que no s'està incrementant suficientment l'ajuda a la promoció pública d'habitatge ni a la rehabilitació de nuclis antics i centres històrics dels nostres municipis, ni a la millora de les comunicacions i l'accessibilitat en els transports, que són, en definitiva, els problemes que preocupen la ciutadania de Catalunya.

Aquests pressupostos no reflecteixen les demandes del Departament ni els compromisos presos en aquesta cambra, i qualsevol semblança amb la realitat és pura coincidència. Aquests pressupostos no responen a la Catalunya que necessitem per al segle XXI, que haurien de ser un instrument per a la seva modernització, per al seu reequilibri territorial, per tenir un país molt més competitiu, com les infraestructures...

El president

Perdó, senyor diputat, m'ha demanat que l'avisi, i ara és el moment oportú.

El Sr. Oliveras i Maristany

Acabo ara mateix— ...perquè les seves infraestructures i el model territorial estiguin també al servei dels ciutadans i ciutadanes d'aquest país.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè. Te la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Ferrer i Gironès.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustríssimes senyories, jo els he de parlar de l'àmbit de l'habitatge; per parlar de l'habitatge i fer-ho bé, hauríem de segregar dos grans blocs, l'habitatge en el mercat lliure i l'habitatge protegit. A nosaltres avui, en aquest moment, i parlant del pressupost general de la Generalitat, hem de tractar només l'habitatge protegit.

La situació del Pla nacional de l'habitatge 1998-2001, com està? Què s'ha fet? Què preveia? Preveia segons..., no segons els pressupostos, perquè els pressupostos no en diuen absolutament res, ho hem hagut d'anar a trobar en una revista del Gremi de Promotors, que diu que l'any 2000 es faran 11.740 habitatges, dels quals 510 seran de lloguer. Què s'ha fet? Doncs, el que s'ha fet en aquest any, tot i que encara no hem arribat, però són dades de l'any 99 i de l'any 2000, no s'ha fet ni el 7% del que estava previst, amb la qual cosa vol dir que l'habitatge protegit ha minvat, ha davallat en la seva quota de mercat, que l'any 96 era del 33% i ara no arriba, segons les meves dades, ni al 0,7, per la qual cosa això és un perjudici a les famílies desfavorides ca-

talanes, perquè aquest Pla nacional de l'habitatge 1998.-2001 s'ha complert en la seva totalitat a Madrid, a Andalusia i pràcticament del tot a València. Per què a Catalunya no s'ha fet?

Nosaltres hem agafat el pressupost pensant trobar-hi una solució. Al primer cop d'ull hem vist que a la Direcció General d'Actuacions Concertades, Arquitectura i Habitatge li davalla el pressupost, davalla en 349 milions amb relació a l'any passat, aquest és el primer cop d'ull. El segon cop d'ull: hem mirat el programa. La comptabilitat per programes, quan jo era jove i estudiava, ja m'ho havien dit, que a Estats Units ho havien introduït com una gran cosa, tema que avui encara la Generalitat de Catalunya no practica en els seus pressupostos; m'ho he mirat, he vist els programes; tanmateix, hi ha molta literatura, però no diu res.

Per exemple, el punt 1 diu: «Es pretén fomentar la consolidació d'una oferta d'habitatges ajustats a les necessitats i a la capacitat adquisitiva de la població amb rendes baixes i mitjanes.» No diu res que han fracassat, que havien previst 11.740 habitatges i que no han fet ni el 7%, no ho diu enlloc, però aquí diu que volen fomentar la consolidació d'aquesta oferta. De consolidar què? La davallada? El segon punt diu que també faran el mateix amb la rehabilitació d'habitatges, però no diuen cap xifra. Els guàrdies els varen inventar el àrabs, però la Generalitat de Catalunya en els programes no n'hi posa mai cap. Com ho podem fer nosaltres per estudiar l'eficàcia? Què és l'eficàcia, senyor conseller? L'eficàcia és mirar l'objectiu i després comprovar si efectivament s'han realitzat aquells objectius que s'havien fixat. Ho sabem pels programes que ens posen els pressupostos? No, no ho sabem. Bé, aleshores el problema encara és més greu. Diu que els ajuts que donarà la Generalitat de Catalunya es fan en dues línies: la primera, subsidiació del tipus d'interès; la segona, subvenció a fons perdut. Bé, la subsidiació del tipus d'interès, que no la posin aquí, tant se me'n fa. Per què? Perquè és una relació entre el Ministeri de Foment amb el banc o la caixa de pensions. D'acord. Però la subvenció a fons perdut la paga la Generalitat de Catalunya, i per què no consta en els pressupostos? Ah!

Com volem saber l'esforç que fa la Generalitat a favor de l'habitatge per a les famílies desfavorides si no consta en les subvencions? No hi són enlloc. I així estem. Nosaltres ens trobem que no és creïble, aquest pressupost, no li podem donar el vistiplau. Però, a més a més, perquè nosaltres entenem que totes aquelles persones de famílies desfavorides que teòricament i segons la Constitució tenien dret a un habitatge protegit, i que des del 98 fins ara no l'han pogut tenir perquè no s'ha fet, aleshores, nosaltres diem que aquestes famílies van anar al mercat lliure, segur; en el mercat protegit no hi eren, però van anar al mercat lliure. I en el mercat lliure, què els ha passat en els dos anys? Que els ha pujat un 40% els tipus d'interès. Què vol dir? Que superen el mòdul que cada família té per dedicar a l'habitatge, amb la qual cosa nosaltres el que proposem és que la Generalitat de Catalunya faci una subsidiació en el ti-

pus d'interès a totes aquelles famílies que, no tenint uns ingressos superiors a 3 milions i mig de pessetes, hagin adquirit un habitatge no superior a noranta metres útils, però que estan pagant, ara, amb un tipus d'interès elevadíssim. Perquè, si no es protegeix l'habitatge, almenys protegim aquells que no tenint ingressos s'han vist obligats a comprar en el mercat lliure.

Senyor president, nosaltres no podem votar a favor d'aquests pressupostos perquè...

El president

Ho diré al partit que dóna suport al Govern.

El Sr. Ferrer i Gironès

...en l'habitatge les coses són més serioses, no figuren les subvencions, no figura en el programa allò que pretenen fer i no figura el fracàs que durant dos anys la Generalitat ha tingut, i, com si no hagués passat res, vol continuar consolidant l'oferta, una oferta que no existeix, senyor president.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè. El senyor Ernest Benach...

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies president, de l'escó estant, per fer més via. En principi, jo havia de parlar de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre –per cert, quan es va tractar la Moció subsegüent a la interpellació pel tema del Plan Hidrológico Nacional, el senyor Marià Curto ens va renyar perquè no havia sortit cap dels diputats, teòricament, de l'Ebre a defensar-ho... Em sap greu que, a l'hora de defensar aquesta esmena a la totalitat, no hi hagi cap diputat de l'Ebre, del Grup de la majoria, com a mínim, per escoltar, perquè n'hi ha uns quants. Certament, seria interessant que l'hi diguessin perquè sempre s'ha fet un cert joc amb això dels diputats de l'Ebre –primera qüestió.

Segona qüestió: jo també he d'expressar la meua protesta més formal perquè avui estem tractant un pressupost que els membres del Consell Rector de l'Idece no han vist –no l'han vist–, és a dir, un institut que hauria de funcionar a partir dels consens, que aquest va ser l'esperit amb què es va crear. Si no hagués sigut perquè els grups parlamentaris han fet arribar als nostres representants d'allà el projecte de pressupost, des de l'Idece no s'ha entregat el pressupost i ni tan sols s'ha pogut parlar i comentar –segona qüestió.

Tercera qüestió: anàlisi del pressupost –ràpidament. No dóna per a massa; entre altres coses, perquè dels 200 i pocs milions de pessetes que té de pressupost, 101 milions es dediquen a la navegabilitat del riu Ebre, un projecte, segurament, interessant però també poc clar, poc assumit, poc participat per definir una quantitat tan important com la que és amb relació al pressupost de l'Idece.

Es fan unes jornades, també, sobre la navegabilitat del riu –16 milions–; es dediquen 30 milions al Code –la qual cosa està bé perquè s'ha incrementat el pressupost, que aquesta era una de les demandes que hi havia–, estudis, personal de manteniment, i s'ha acabat el pressupost. És a dir, pràcticament, per a què serveix l'Idece? Doncs, per això que els he comentat, estrictament. Des d'aquest punt de vista, és evident que en uns moments complicats i difícils com viuen les terres de l'Ebre, en què hi ha tot un seguit de qüestions al damunt de la taula, molt importants, per al futur d'aquelles comarques: el mateix Plan Hidrológico Nacional, el transvasament del riu Ebre cap a altres zones, la regressió del Delta, tota la qüestió d'espais naturals, la polèmica que hi ha amb el tema d'energia eòlica, que afecta unes quantes parts importants de les terres de l'Ebre, la definició dels espais naturals, la crisi de l'agricultura en dos sectors especialment afectats, com són els cítrics i l'arròs, per motius diferents però que conformen una part molt important del que és l'economia productiva d'aquelles comarques, la qüestió de la marca turística, amb contradiccions permanents, les darreres catàstrofes naturals que hi ha hagut en forma d'aiguats i amb danys importants, tota la qüestió de la reindustrialització, etcètera, etcètera...

Tot plegat, l'Idece serveix per a la navegabilitat del riu Ebre, projecte –hi insisteixo– interessant; un projecte, segurament, de futur; un projecte que, des del punt de vista turístic, pot aportar moltes coses –també dependrà del transvasament– però que, en tot cas, és la gran estrella de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre. Per tant, lamentem que això s'hagi portat de la manera com s'ha portat; lamentem molt sincerament que el pressupost s'hagi amagat pels membres de l'Idece i lamentem que no hi hagi una aposta molt més ferma i decidida per part del Govern a potenciar un organisme que, si se li donés joc, en aquelles comarques podria funcionar molt més i podria rendir molt més del que està rendint.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Defensaré conjuntament les esmenes a la totalitat del Departament de Política Territorial i Obres Públiques i de les empreses i organismes autònoms.

Nosaltres creiem que en aquest Departament, en aquests pressupostos hi ha elements inacceptables i que, a més a més, malauradament, la majoria no són pas exclusius, no són pas nous d'aquest any, sinó que els hem d'anar repetint any rere any i que són els que anirà exposant.

En primer lloc, voldríem fer una reflexió amb relació a la planificació. El planejament i l'ordenació

territorial de Catalunya –i, en concret, els plans territorials– tenen per objectiu promoure el creixement ordenat de les implantacions sobre el territori per tal d'incrementar l'eficàcia de les activitats econòmiques i aconseguir una major qualitat de vida.

Això és el que diu l'exposició de motius de la Llei de política territorial, però resulta que això en aquest país es compleix molt poc. D'una banda, els plans territorials parcials, que haurien de ser una de les eines clau i cabdals de la política territorial, no acaben d'estar mai enllestits, i ja fa temps que ho haurien d'estar. Darrerament, ha sortit a la llum el de Tarragona, però n'hi ha encara d'altres de pendents: quant als de la Catalunya interior, a Girona, sembla que s'estan fent estudis però no s'acaben de desplegar.

La finalització i l'aprovació dels plans territorials parcials i sectorials dels quals depèn aquest reequilibri de Catalunya de què sempre parlem requereixen una suficiència pressupostària; cal que, per poder fer planejament, s'hi destinin un diners i nosaltres no ho hem pas sabut trobar –perquè, segurament, no hi és– en els comptes que s'han entrat al Parlament.

I, mentrestant, probablement, per manca d'aquesta dotació pressupostària, que, clarament, és deguda a una manca de voluntat política, està pendent que es planifiquin i que s'incorporin en els plans territorials aspectes tan importants com són les xarxes de serveis, és a dir, per on han de passar, per exemple, les línies elèctriques, les canonades de gas, la fibra òptica, etcètera, etcètera, per tal de no deixar-ho a mans de la iniciativa privada i trobar-nos que, en comptes d'una distribució racional, tenim un entramat de cables i de tubs per sobre dels caps i per sota dels peus que no sabem mai on és ben bé el lloc on els podem tornar a trobar si en algun moment cal.

També està pendent un element tan important com és la prevenció del risc d'avingudes, i em remeto a l'informe extraordinari del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya sobre l'actuació de l'Administració pública en matèria de prevenció i intervenció davant del risc d'inundacions i avingudes. L'Informe, que, per cert, recomano als diputats i a les diputades d'aquesta cambra i als consellers –tot i que ara aquí no n'hi gaires– que no l'hagin llegit –i espero que, la majoria, sí que el conegui perquè afecta molts dels departaments, als quals, per cert, fa unes bones reprimendes–, diu, per exemple, que «el Pla territorial» –i es refereix al Pla territorial general de Catalunya– «no fa cap referència al risc d'inundacions o avingudes com a element a tenir en compte en la planificació del territori català i com a tècnica bàsica de prevenció i intervenció en el creixement del territori». També diu que «les limitacions en l'ús del territori sense una concreció en l'àmbit de la planificació territorial i urbanística resulta inoperant». O diu que «malgrat els mandats» –es refereix a diferents legislacions que enumera–, «sembla que es continua construint a les lleres dels rius i dels torrents o en zones de perill, i no tan sols instal·lacions industrials o de lleure, sinó també ha-

bitatges». Ell diu que «la simple observació de la realitat física del territori permet comprovar aquest fet».

El cert és que Catalunya no disposa d'una delimitació cartografiada de les zones que puguin ser considerades inundables, malgrat que s'han iniciat els treballs, i això no permet que es desplegui o que es presenti l'Inuncat, o que la Comissió Nacional de Protecció Civil l'homologui. Davant d'això, el Síndic ha d'acabar fent unes recomanacions que diuen: «Les autoritats competents en matèria de planificació territorial i urbanística –i em sembla que d'això estem parlant en aquest Departament–, que recordin la necessària coordinació i vinculació entre l'àmbit urbanístic, hidràulic i de protecció civil, i que, quan es faci la nova Llei del sòl» –que sembla que sí que s'està fent–, «s'obligui el planejador que hagi de definir els usos del sòl a tenir en compte les característiques del terreny davant el risc de catàstrofes naturals».

Bé, nosaltres no hem sabut veure res dels pressupostos al respecte, ni a l'Institut Cartogràfic, que, segurament, hauria d'intervenir en aquest mapa que reclama el Síndic, i considerem que és una llàstima. Com també veiem que hi ha altres mancances en la planificació: per exemple, com es vincula el planejament urbanístic el transport públic. És a dir, en planificar el territori, com es lliga que la mobilitat pugui reduir-se o que l'accessibilitat al servei sigui superior. Planejar, per exemple, vol dir mirar com tenim les línies de trens i com ho fem perquè les mobilitats en les nostres comarques sigui al màxim de fàcil possible, i, d'això, ja en tornarem a parlar més endavant, però, parlant de planificació, com és que, si tenim un pla de carreteres –ens pot agradar més o menys però el tenim–, no tenim, també, un pla per a la xarxa ferroviària? –o, si més no, comencem a pensar com voldríem la xarxa ferroviària d'un futur.

Probablement, és demanar massa; ens sembla que no lliga gaire amb les prioritats que està demostrant aquest Govern, però, nosaltres, sí que hi donaríem prioritat. Probablement, també, la situació financera de la Generalitat condiciona aquests aspectes.

La manca de planificació afecta, també, les inversions, que, en ocasions, s'estan destinant recursos a obres i actuacions que amb el temps es demostrin innecessàries i fins i tot molestes. Si es planifiqués millor l'actuació, per exemple, en determinades carreteres, probablement, després no s'haurien de desfer determinats nyaps, no s'hauria de redefinir determinats traçats de carreteres, per exemple, i, fins i tot, els efectes negatius sobre el medi i la qualitat de vida de les persones es reduirien.

Sigui com sigui, planificades o no, hi ha unes inversions que estan reflectides en els pressupostos i que nosaltres voldríem anar analitzant. D'entrada, començarem amb uns aspectes més generals del Departament i, després, ens centrarem en les inversions –d'una banda, les que tenen relació amb la mobilitat i, de l'altra, en les que tenen a veure amb l'arquitectura i habitatge, seguint la nomenclatura de la Direcció General.

Fent els comentaris així, més en general, en els pressupostos del Departament constatem que les transferències corrents a empreses privades –les quals ja varen augmentar considerablement en el pressupost de l'any 2000, d'aquest any, i que van passar de 382 milions a 2.283 milions– en aquest any 2001 s'han reduït lleugerament, però, tot i així, continuen sent força altes, de manera que, en dos anys, des de l'any 99 fins al 2001, hauran incrementat el 448%. És un element molt significatiu, que ja es va comentar en el debat de l'esmena a la totalitat –ho va comentar el diputat Rafael Ribó–, i és que el que es fa és permetre un major endeutament de les empreses públiques. GISA, en concret, té un endeutament que és 1,2 vegades superior al seu pressupost. Teòricament, l'objectiu de GISA és la gestió de la construcció de les infraestructures de serveis públics.

Doncs, bé, en el pressupost total general del 2001, de més de 105.000 milions de pessetes, en realitat, només el 81% correspon a aquella finalitat, a la de gestionar la construcció d'infraestructures; la resta són despeses de funcionament i d'amortització d'aquest importantíssim deute que té amb el sector privat. Aquí es veu, clarament, que l'aposta per a l'augment progressiu de l'endeutament de les empreses privades vinculades a la Generalitat és una política errònia, perquè comporta que, a mig i a llarg termini, hi hagi una reducció, en el muntant percentual de la seva despesa, de la inversió en els serveis públics.

De cada 100 pessetes que GISA tindrà aquest any per gestionar la construcció d'infraestructures, o l'any que ve, només 68 provenen, realment, de transferències de la Generalitat, i, el que és pitjor –sobretot per l'elevat cost que suposa–, 19 d'aquestes 100 pessetes tindran el seu origen en un finançament per part del sector privat.

GISA, com hem dit, té un pressupost total de 105.000 milions de pessetes, un total que cada vegada s'acosta més al total del pressupost del Departament de Política Territorial, que enguany és de 113.000 milions de pessetes. Davant d'això, davant d'aquesta gran capacitat d'inversió de GISA i de la seva incidència econòmica i els efectes sobre les subcontractacions, creiem que és necessari que es potenciï o que augmenti el control –sobretot, el control polític parlamentari sobre aquesta empresa. En aquests moments hi ha una gran opacitat, i una prova d'això és que els consells d'administració estan totalment amagats a la gent dels grups de l'oposició.

Bé. Així mateix, analitzant com es destinen les inversions vinculades al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, nosaltres considerem que el Govern hauria de reconduir la política d'inversions en infraestructures perquè creiem que s'haurien de complir, bàsicament, tres condicions: d'una banda, creiem que és necessària l'existència d'una política lligada a desenvolupar infraestructures que comportin un veritable equilibri o reequilibri territorial a Catalunya –i d'això, d'aquest reequilibri, ja en tornarem a parlar més endavant. D'altra banda, cal que aquestes infraestructures siguin respectuo-

ses amb el medi i facilitin un desenvolupament sostenible del nostre país –ja des del seu origen, des de la seva planificació. Per exemple, des dels pressupostos referits a inversions en infraestructures no hi apareixen, clarament, unes partides on es digui que es faran uns estudis d'impacte ambiental, o quin valor tindran les mesures preventives o les mesures correctores que s'hi apliquin.

I, finalment, nosaltres creiem que la política de les inversions en aquest Departament ha de complir una tercera condició, que és que s'han d'introduir polítiques de manteniment i conservació de les infraestructures, dels serveis públics, dels edificis públics que s'hagin construït, cosa que no passa en l'actualitat. La societat percep que, un cop s'han acabat les obres, es deixen en una fase d'abandonament i que es va degradant amb el pas del temps; cal, per tant, introduir unes mesures, unes partides específiques per al manteniment i la conservació. I, ja que estàvem parlant d'inversions, així més de caire general, és quan hauríem de parlar de les inversions, podríem dir-ne, comarcals; malauradament, ni en els plans comarcals de muntanya ni en altres projectes que s'hagin pogut portar a terme no s'ha corregit el desequilibri que hi ha entre unes comarques privilegiades i unes altres comarques que en podríem dir deixades de la mà de déu.

En ocasions, és cert que s'ha augmentat les inversions en les comarques que en diem desfavorides, però això no significa, necessàriament, que hagi repercutit positivament en la gent de la zona, perquè s'hi pot haver fet una infraestructura que serveixi perquè hi passin els que vénen de fora o perquè hi arribi més fàcilment la gent el cap de setmana però no pas perquè se'n beneficiïn directament els qui viuen allà cada dia. I els en posaré un exemple, l'exemple del Ripollès, perquè l'altre dia ho estàvem valorant amb gent d'aquella comarca i ens deien que el 56% del pressupost total que va a la comarca està destinat a la vall de Núria, el 56%. Això vol dir que és a través de Ferrocarrils de Muntanya que arriba allà, i no és una cosa que sigui puntual d'aquest any, és que cada any passa el mateix: que el pressupost del Ripollès, descomptant-hi el que va a la vall de Núria, representa que cada habitant rep una inversió de 8.148 pessetes, que és una de les més baixes per tot Catalunya. S'han aconseguit, aquest any, 120 milions de pessetes per a un centre d'entitats esportives, que això estaria molt bé, si no fos que tenen una piscina municipal que s'ha d'arreglar, una biblioteca nova que no hi ha prou lloc, un Museu Etnogràfic que també s'ha d'arreglar –segurament que trobaríem molts altres exemples.

I aquesta situació ens porta a parlar dels plans comarcals de muntanya, uns plans que eren del 96 al 99 i que ara, per tant, ja se'n pot fer la valoració, i tenim a les nostres mans uns informes de compliment de la Moció del Parlament sobre la inversió comarcal de Catalunya, que són uns informes que parlen per si sols. Fets aquest juliol, se'ns deia: «La política de contenció pressupostària aplicada per a tot el sector públic en els darrers anys ha afectat, també, els plans comarcals de muntanya que van

patir una davallada del volum de la despesa realitzada i, en conseqüència, dels nivells de compliment respecte a la programació inicial», i s'hi adjuntava un quadre on es deia que, pel camí, hi havia hagut una desviació de 7.300 milions de pessetes. Aquests diners havien d'haver arribat –s'havien promès– i no varen arribar Déu n'hi do, més de 7.000 milions de pessetes. El més trist de tot això és que, quan es parla de contenció de la despesa, sempre hi surten perdent els mateixos; de vegades, fins i tot, hi surten perdent amb les inversions que es fan a les seves comarques, que estan més pensades per als de fora que no pas per als autòctons.

Quan parlem de mobilitat –ja els he dit que en parlaria més endavant–, tornarà a sortir el tema, però de moment el podem insinuar amb això que deia de com repercuteixen les inversions que s'hi fan. Vos-tès creuen que, quan el tren d'alta velocitat passa per una comarca d'aquestes desfavorides, realment, aquella comarca hi surt guanyant alguna cosa? A nosaltres ens sembla que no, que més aviat hi surt perdent, perquè es perden camps de conreu, queda una barrera allà al mig del territori i, a més a més, sovint no hi ha ni un lloc on anar a agafar aquest meravellós tren que diuen alguns. I el mateix podríem dir de carreteres, com ara el tan anunciat eix Vic-Olot pel túnel de Bracons, que, només la part del túnel, valdrà 20.000 milions de pessetes. S'imaginen quantes coses es podrien fer en comarques desfavorides, o no desfavorides, amb aquests diners? Només alguns exemples –més endavant, parlarem de transport públic–; no hi ha diners per mantenir un transport públic en les zones de muntanya, no hi ha diners per facilitar l'accés a les noves tecnologies en les zones rurals, no hi ha diners per a determinats equipaments públics, però, en canvi, sí que hi ha diners per a una infraestructura tan innecessària com és l'eix Vic - Olot.

Però, bé, també hi ha altres comarques –no només les de muntanya– que necessiten un suport especial, i és el cas, com comentava el senyor Benach, de les de l'Ebre, on hi ha un organisme, l'Institut per al Desenvolupament de les Terres d'Ebre, que, teòricament, hauria de servir per donar un cop de mà però que, segons es veu en els pressupostos, les coses estan més aviat magres, i, si no, pensin què es pot fer amb 224 milions de pessetes, dels quals la major part serveixen per a sous i per a despeses de funcionament. A nosaltres ens sembla que s'hauria de valorar bé per què volem aquest Institut, perquè si, realment, considerem que té una funció important –nosaltres creiem que sí, que la podria tenir–, potser que ens replantegem quants recursos li hem de donar, perquè, si no, no val la pena que hi dediquem esforços.

Dit això, ens centrarem ja en les infraestructures, en les inversions en mobilitat. D'entrada, dir-los que hi ha dos elements fonamentals amb els quals nosaltres no hi estem d'acord: per una banda, l'asimetria entre la inversió en transport públic i el trànsit privat i, d'altra banda, la pràcticament nul·la inversió en seguretat vial. Quan parlem de l'asimetria en el transport, volem dir que el que es gasta el Govern

en carreteres és desproporcionat amb relació al que es gasta en el transport públic. En carreteres, aquest any, la Generalitat s'hi gasta 38.000 milions de pessetes –a més, hauríem de sumar-hi les inversions que fan les concessionàries d'autopistes i, dins d'aquesta suma, a més a més, hi ha una inversió de Tabasa. La inversió en transport públic, en canvi, en l'àmbit de les competències de la Generalitat, que serien els Ferrocarrils de la Generalitat i el metro, més les inversions a la xarxa de Renfe, és de 25.000 milions de pessetes. La xifra s'ha aconseguit traient les transferències a GISA perquè no se'ns digui que fem trampa i, tot i així, ens adonem que la relació entre les inversions en transport privat i en transport públic és d'1,5 a 1. Hem sortit guanyant respecte a l'any passat –que era de 2,3 a 1–, però, tot i així, és totalment insuficient i, més, si ho comparem, per exemple, amb Europa, on les relacions estan, precisament, a l'inrevés. Aquí, a Catalunya, no fem cas que aquesta desproporció entre transport públic i privat afecti la congestió del trànsit, afecti el medi ambient, afecti l'efecte hivernacle i, per tant, continuem amb unes polítiques totalment desfasades, totalment d'altres èpoques.

Anant a altres aspectes de mobilitat, també importants, tot i que no en el percentatge que representen en el pressupost, constatem que no hi ha pressupost per a adequació de carreteres a l'ús de la bicicleta, tot i que tenim tres proposicions no de llei de l'any 98, que es varen aprovar per unanimitat aquí, al Parlament, i que no se n'ha fet cas. Veiem, també, que, igual que l'any passat, no hi ha cap dotació per a plans de millora en l'accés del transport públic per carretera en els accessos a Barcelona, tipus carrils bus, carrils de vehicle d'alta ocupació, descomptes en els peatges, quan els vehicles portin tres persones o més... També veiem que no hi ha dotació per als plans de millora en l'accés del transport públic per carretera al Camp de Tarragona, malgrat que la Generalitat disposa d'un Pla de millores a punt per ser aplicat, i, simbòlicament, en el programa que tracta de la seguretat viària, només s'ha previst una actuació per import de 108 milions de pessetes, quan, curiosament, no fem cas que, setmanalment, hi hagi morts, molts morts, per accident a les nostres carreteres.

I encara una altra reflexió, que hauria d'interessar els qui són més partidaris de facilitar les coses al cotxe particular, que és el fet que, com deia abans, tot i l'elevada proporció que es destina en els pressupostos a les carreteres, la dotació per a manteniment és, podríem dir-ne, ridícula. Una vegada inaugurades, les carreteres es van degradant, s'apedacen, no es pinten, els senyals estan fets malbé, etcètera, etcètera. A més, les inversions en carreteres noves no sempre impliquen millors traçats i més seguretat; al contrari, de vegades incrementen la perillositat: no es fan passos per a la fauna, no es fan uns drenatges de forma adequada, etcètera, etcètera.

Un altre paquet que dèiem important dins de Política Territorial i Obres Públiques és el relacionat amb arquitectura i habitatge. El Govern de Convergència i Unió, teòricament, com tot govern, hauria de desenvolupar l'abast i els continguts d'aquest dret

constitucional que en diem un dret a un habitatge digne, un dret a un habitatge en els diferents moments de l'etapa vital i, per tant, s'haurien d'impulsar sobretot els habitatges de lloguer per a joves, habitatges adreçats a col·lectius concrets, com és la gent gran, com són els immigrants, i això només és possible si s'hi posen les dotacions pressupostàries adequades. Ens sembla que, no només l'Incasol o des d'Adigsa –que, per cert, aquest any, ha baixat un 6% el seu pressupost–, no només aquests dos organismes haurien de promoure habitatges públics i de lloguer; caldria que, des de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge s'ajudés o es subvencionés els municipis a desenvolupar directament polítiques d'habitatge i no centrar-ho tant en les seves empreses i organismes públics. Caldria, també, plantejar possibles convenis i acords per a promoció d'habitatges junts, entre la Generalitat i els ajuntaments, més del que es fa en aquests moments, i això hauria de tenir una plasmació en els pressupostos.

Seria important, també, que, en el moment de construir nous habitatges –i, sobretot, si han estat promoguts des de les Administracions–, s'aprofités per planificar la mobilitat en els pobles i les comarques. És important que les persones tinguin unes facilitats per utilitzar el transport públic des del lloc on viuen; moltes vegades, la ubicació del lloc de la feina i el lloc on es va a dormir –perquè moltes vegades és així– estan separats i, a més a més, sovint no hi ha transports públics que ens facilitin no haver d'utilitzar el cotxe privat. Si en el moment de fer noves promocions d'habitatges es plantegés això, probablement, acabaríem facilitant que en les nostres ciutats no hi haguessin tants embussos; probablement, si plantegéssim que fos més fàcil que hi hagués habitatges de lloguer, potser les persones que, temporalment, han d'anar a treballar a un altre poble, s'hi podrien desplaçar, allà, per una temporada i no haurien d'anar amunt i avall com es fa en aquests moments. Això vol dir que el que hem de fer és interrelacionar les polítiques: la planificació, l'arquitectura i l'habitatge, etcètera, etcètera.

Aquest és un dels aspectes que s'hauria de tenir en compte, si, realment, es fes una bona planificació del tipus de desenvolupament que volem en el nostre país. Tot està lligat i, malauradament, en aquests moments sembla que les prioritats que s'estan prenent, en comptes d'arreglar les coses que no funcionen, serveixen o serviran per acabar-les d'empitjorar, i poso com a exemple el túnel d'Horta, que no farà més que acabar de col·lapsar la ciutat de Barcelona amb vehicles particulars. Només és un exemple, però és força representatiu de com es gasten els diners públics; nosaltres mai prendríem aquesta prioritat perquè considerem que, si alguna cosa falta ara a l'Àrea Metropolitana, és promocionar molt més el transport públic i no pas que les persones entrin a la gran ciutat amb el seu cotxe privat, que, sovint, hi va només, únicament, una persona a dintre.

Nosaltres pensem, doncs, que els pressupostos que se'ns presenten des d'aquest Departament no ens mereixen la nostra confiança i, per tant, demanem l'esmena a la totalitat.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Manuel Nadal.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, he d'agrair la seva presència aquí, en aquest debat, perquè veiem el conseller, veiem que aquest Departament, doncs, deu existir perquè el veiem aquí físicament, però l'acció política d'aquest Departament no la veiem en el territori, es veu molt poc. De l'acció del Govern en política territorial de fa uns anys a l'actual, la veritat és que hi ha hagut una davallada substancial. Veiem el conseller, però segurament no l'escoltarem, és una llàstima perquè podríem fer un debat sobre la política territorial, la política d'inversions, la política d'infraestructures a Catalunya.

Quina és la situació aquí a Catalunya en matèria d'infraestructures? Ens trobem que si analitzem la inversió pública a Catalunya des de l'any 1995 fins ara, a finals del 2000, el diferencial d'inversió pública a Catalunya i la inversió que hi ha hagut a Espanya és de l'1,1% del PIB. Això significa que hem deixat d'invertir 180.000 milions de pessetes/any a Catalunya comparat amb el que s'ha invertit a la resta d'Espanya en milions de pessetes de l'any 2000; any darrere any, des del 1995 fins ara hem perdut inversió en infraestructures i el que suposa pèrdua de competitivitat del país. Però la situació de futur és millor? Al nostre entendre, no, perquè aquest dèficit d'inversió en infraestructures de l'1,1% dels 180.000 milions de pessetes es veu que és degut a una manca d'inversió del Govern de l'Estat, que és qui aporta menys diners a aquesta necessitat d'inversió a Catalunya; és a dir, de l'1,1%, l'Estat n'hauria d'aportar un 0,9% per arribar a suplir la diferència i la Generalitat un 0,2%, perquè els ajuntaments catalans i els ajuntaments espanyols, l'Administració local catalana i l'espanyola, sí que fan els mateix esforç inversor. Per tant, caldria que l'Estat invertís més, caldria que la Generalitat invertís més, per situar-nos al mateix nivell any darrere any; no superàriem els dèficits, però ens situàriem al mateix nivell inversor.

I quines són les previsions de futur? Doncs, l'Estat ha fet una cosa important que el Govern de la Generalitat no fa, que és un pla d'inversions plurianual; ha fet una un pla d'infraestructures de l'any 2000 al 2007; el senyor Álvarez Cascos ha dit que farem durant aquests anys de futur si és que governa el Partit Popular —esperem que no, en el futur— i ha fet unes previsions d'inversió. Doncs, les previsions d'inversió del Partit Popular durant aquests anys també continuen fent que la inversió a Catalunya sigui inferior a la inversió que hi ha a la resta d'Espanya. A Catalunya, segons el Pla d'infraestructures del senyor Álvarez Cascos, s'hi invertirà un 12,5% quan la proporció de Catalunya en població és del 15% i quan la nostra aportació al PIB és

del 18%. Catalunya tindrà una inversió, segons el Pla d'infraestructures del Partit Popular, de 253.000 pessetes per habitant, que és el 80% de la mitjana; és a dir, estem per sota de la inversió mitjana que farà el Partit Popular, si és que governa, doncs, en el conjunt d'Espanya. Això ens situa en el lloc tretze de les autonomies espanyoles per inversió del Partit Popular; per tant, si ens fixem en la Pla d'infraestructures del Partit Popular veurem que al cap d'aquests set anys Catalunya tindrà un dèficit d'infraestructures: per exemple, el senyor director general d'Aucat ens diu que al cap d'aquests set anys Catalunya tindrà mil quilòmetres menys d'autovies que la mitjana espanyola, és a dir, per situar-nos al nivell de la inversió estatal s'hauria d'invertir a Catalunya en mil quilòmetres més d'autovies o en 500.000 milions de pessetes en la xarxa viària.

Per tant, ens trobem que tenim una situació que ve de lluny, que s'inverteix menys a Catalunya que a Espanya; una previsió de futur del Partit Popular que invertiran, també, menys a Catalunya que a Espanya, i els pressupostos del Partit Popular d'aquest any també ens continuen situant a un nivell d'inversió l'any 2001 inferior a la mitjana espanyola: a Catalunya s'inverteixen 43.000 pessetes per habitant quan la mitjana estatal és de 52.000 pessetes per habitant. I, a més, el model d'inversió del Partit Popular que està preveient per a Espanya és un model que prima les infraestructures que suposen un model centralitzat, centralista, radial de les infraestructures espanyoles; prima les inversions a l'alta velocitat Madrid - Barcelona, però no fa l'alta velocitat Barcelona - València, per exemple, o no fa la inversió en la xarxa de carreteres que necessitem a Catalunya. Fa grans inversions; és important, l'AVE és molt important, tant de bo es puguin complir els compromisos de dates i que el 2004 l'AVE arribi a la frontera francesa, però la inversió de l'AVE va en detriment de la inversió en carreteres i la inversió en ferrocarrils convencionals. És a dir, s'inverteix menys en les infraestructures que han de connectar el país català internament; és a dir, fem la inversió que ens connecta amb Madrid, però no la inversió que necessitem per connectar Catalunya interiorment, però és que, a més, s'inverteix menys a Catalunya que al conjunt d'Espanya encara que algú ho vulgui dubtar. Facin els números i veuran que la inversió és inferior.

Però, és clar, davant d'aquesta situació, el Govern de Catalunya, el Departament de Política Territorial hauria de reaccionar i hauria d'intentar corregir la situació: Doncs, què ens trobem? Amb un govern, amb un departament de Política Territorial, amb un conseller extraordinàriament febles, un govern que no té força política, que no és capaç d'influir a Madrid, que no és capaç d'aconseguir les inversions que necessitem, que no influeix en els plans d'inversió estatals i, si un cas, passa el contrari, senyor conseller —i no rigui—, perquè, en comptes d'aconseguir vostès que el Partit Popular inverteixi a Catalunya, com per exemple ens havien dit: «Si vostès no poden, invertirem a l'Eix Transversal», ara vostès posen la inversió de l'Eix Transversal en

l'annex aquest d'inversions extrapressupostàries –després en parlarem. Per tant, potser estan fent el que no haurien de fer, és a dir, en comptes de demanar més inversió estan posposant, vostès, inversions que potser el Partit Popular estava disposat a fer a Catalunya. No em negarà que ha perdut força; no em negarà que la política d'inversions del Ministeri de Foment a Catalunya és inferior a la que necessitem.

Nosaltres hem fet una avaluació, senyor conseller, que li demano que faci: sumi a Catalunya tots els plans d'inversions que fa el Govern de la Generalitat, tots els plans d'inversió que ha fet el Govern de l'Estat, les previsions d'inversions que fan les empreses privades i tindrem la necessitat d'inversió en infraestructures que té Catalunya. Nosaltres hem calculat que, de l'any 2000 al 2010, en deu anys, Catalunya necessita una inversió de 10,5 bilions, comptant també la inversió privada en telecomunicacions, xarxes energètiques, etcètera. Si vol, d'aquest 10,5 situem la inversió pública en 8 bilions, dels quals un 27% correspon a la Generalitat. La Generalitat hauria de fer un increment, un esforç d'increment en inversió, de 50.000 milions de pessetes/any, que és el que deia el nostre portaveu aquests dies, i el seu Govern no fa aquest esforç, no fa aquest increment d'inversió; si un cas, en alguns casos, la situació comença a ser una mica alarmant. Vostè sap, senyor conseller, que estem d'acord que hi hagi un esforç d'inversió en la política de transport públic i potser menys esforç en la política de carreteres, però compte no ens trobem que la promoció del transport públic, que és necessària –i hi insistirem més, continuarem parlant ara del transport públic–, no vagi que la política de carreteres quedi pràcticament abandonada. Senyor conseller, jo vaig molt per les carreteres, i abans, quan anaves per les carreteres de Catalunya veies, aquells cartells de color –com aquests escons– vi bordeus; n'hi havia molts, tot Catalunya estava ple d'aquests cartells, i ara n'hi ha molt poquets i potser no és color vi bordeus, sinó que és un color una mica descolorit, un color una mica malva, perquè allò que havia sigut la bandera d'aquest Govern, que era la bandera de fer obra pública que es veïés i obra pública en carreteres, ha desaparegut; no hi ha inversions importants en carreteres a Catalunya. I estem d'acord que es faci inversió en transport públic, però no que s'abandoni.

Senyor conseller, dades de vostè: l'any 94 s'invertien a Catalunya –pressupostos liquidats– 54.000 milions en carreteres; l'any 95, 55.000 milions de pessetes; l'any 98 van invertir 16.000 milions de pessetes... Vostès han reduït la inversió d'una manera tremenda i això es nota: carreteres amb clots, amb forats, no es fan les obres que necessita el país, i això és perillós, perdem competitivitat, perdem moltes hores fent carretera, els transportistes perden molts de diners amb la gasolina que es perd quan s'ha de parar o s'ha d'anar a una velocitat inferior a la que es podria anar. Per tant, senyor conseller facin un esforç inversor.

En aquest Departament a mi em dóna la impressió, si mirem les dades dels pressupostos, que no hi ha

programació d'obra nova; vostès no tenen una programació de futur; sembla com si amb això del color malva es pensin que s'està acabant la seva vida de Govern i no pensin en el futur de Catalunya, i això és molt perillós, perquè el Govern que hagi de venir vol que hi hagi projectes per a Catalunya. Sap quants projectes nous hi ha en el pressupost del seu Departament per a aquest any? Un 0,09%. Si vostè agafa les inversions del seu Departament, de les seves empreses, dels seus organismes autònoms, senyor conseller –ho agafi–, dels 117.000 milions de pessetes només hi ha 100 milions que són de projectes nous segons els pressupostos de la Generalitat, segons els pressupostos del seu Departament. No té visió de futur, no té programació de futur, s'estan acabant i això és perillós, perquè el Govern que vingui volem tenir els projectes a punt per fer les coses que vostès no fan en aquests moments, senyor conseller (*remor de veus*); programin, projectin...

Però, a més que no hi ha programació de futur, els projectes que vénen del passat, senyor conseller, són projectes poc importants, l'esquixada pel territori, però poc important. Sap vostè a GISA –que deu ser la principal força inversora del Departament i del Govern– quants projectes hi ha que passin de 100 milions de pessetes i quants estan per sota dels 100 milions de pessetes? Doncs, miri, de 337 projectes, 217 estan per sota dels 100 milions. Són obres petites, quan vostès van fer GISA per fer els grans projectes que necessita Catalunya; GISA va ser fet per fer els grans projectes de Catalunya, no per fer aquesta esquixada que pot fer molt bé l'ACA o pot fer molt bé el Departament de Sanitat o molt bé el Departament d'Interior per fer cases-quarter per als Mossos d'Esquadra, etcètera. Aquestes obres petites no les ha de fer GISA, que GISA ha de fer els grans projectes de Catalunya. I l'únic important que ens programen és el Pla d'infraestructures, construccions i equipaments 2001-2003, això és important, aquí hi ha unes obres de futur: l'Eix Transversal –obres importants–, la línia 9, el desdoblament de la 1411..., no li nego que són projectes importants per al país, però què diu? «Jo això no ho pagaré, el que vingui darrere, si vénen vostès, ja ho pagaran, ja s'ho trobaran perquè ho farem amb el sistema alemany.» Escolti'm, el nou Govern de Catalunya, senyor conseller, voldria tenir els números més clars; això de dir «programarem unes obres i el que vingui al darrere ja ho farà...», però a sobre no fa tot el que hauria de fer, senyor conseller.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Jo crec que hi ha algunes obres importants que potser es mereixerien estar en aquest paquet: per exemple, quan vostè diu la línia 9, d'acord, fem la línia 9; però per què no la fem tota i no només una tercera part? Per què no la fem tota? Quan vostè sap que té un recurs, que l'ATM es pot endeutar i que ha demanat al Banc Europeu d'Inversions aquest endeutament per poder fer front a una part de l'obra important. Per què no comencem tota la

línia 9 i no només una tercera part, senyor conseller? O de veritat, senyor conseller, només l'obra més important de Catalunya en aquests moments és el túnel de Bracons? Senyor conseller, si de veritat pensem en el futur del país, no hauríem de començar a pensar que és prioritari el desdoblament de l'Eix Transversal de Lleida a Girona? No és aquesta l'obra prioritària potser avui a Catalunya? I alguna obra d'accés al Pirineu –la 1411 ja li he dit que sí que és important que la faci? No hem de fer l'Eix Transversal desdoblant? No li dic que faci el túnel de Bracons, però potser que fem prioritari el desdoblament de l'Eix Transversal. És l'obra que necessita avui Catalunya. Senyor conseller, l'hi dic amb molta contundència: pensem-nos-ho bé; vostè té una possibilitat que aquesta obra tiri endavant i alguna obra –ja dic– d'accés al Pirineu: el túnel de la Bonaigua, podríem fer el coll de Comiols, etcètera, etcètera, però canviem la prioritat: Bracons sí, però abans desdoblem l'Eix Transversal. Escolti'm, ens les faci, aquestes obres, eh?, ja les pagarem, però ens les faci.

I llavors, senyor conseller, ens trobem –la diputada d'Iniciativa per Catalunya també ens ho ha dit– que aquest Departament..., ja li he dit que li agraeixo que estigui vostè aquí perquè, és una figura evident, que la veiem, que la toquem, que la palpem..., no la sentim. Però el Departament està molt desdibuixat, senyor conseller. Vostè sap que acaba d'anomenar un secretari de l'Àrea de Planejament Territorial amb la categoria de secretari general, que a l'àrea de Planejament Territorial el pressupost no existeix; és a dir, vostè té un Departament amb tres branques: l'Àrea de Ciutat, l'Àrea de Mobilitat i aquest secretari o director de l'Àrea de Planejament Territorial, programa, però que no té partida pressupostària. Vostè sap que en aquest Departament hi ha un desgavell importantíssim: va venir aquí al Parlament a explicar-nos com tenia el Departament i al cap d'una setmana li plegava el secretari general, el senyor Solans li plegava i hi ha posat un senyor, el senyor Pere Torres, que espero que tingui millor vida que el senyor Solans, però no crec que ho faci millor.

Senyor conseller, és clar, aquí hi discutim els pressupostos, i és bastant complicat discutir sobre unes coses que a vegades són molt virtuals. La realitat és diferent del paper. L'any passat aquí va haver-hi uns acords pressupostaris molt importants: els del Partit Popular amb Convergència i Unió, la previsió de fer unes inversions en el territori. Jo suposo que el Partit Popular –i sé que ho fa– fa un seguiment d'aquestes obres, però moltes de les obres no es fan, senyor conseller. Jo tinc aquí un acord de l'Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols...

El vicepresident primer

Senyor Nadal, perdoni, en aquests moments porta consumits quinze minuts...

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Acabo, senyor president. Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols: acord de 28 de setembre, governat per

Convergència i Unió amb el Partit Popular. Què demana aquest acord? Que es compleixi el compromís dels pressupostos de l'any passat que es construeixi la ronda de ponent de Sant Feliu de Guíxols. Vol dir que no tot el que s'acorda en aquest Parlament s'executa.

I acabo amb una tema: s'ha acordat en aquest Parlament fa molt poc la rebaixa i la supressió del peatge de la Llagosta, el peatge de Mollet; en aquests pressupostos no hi ha ni una partida pressupostària per a fer front a la supressió del peatge de la Llagosta, del peatge de Mollet. Senyor conseller, jo voldria que de veritat aquests pressupostos reflectissin el que fa el Parlament, el que necessita el país, perquè –ho repeteixo– vostè avui es presenta aquí, però el seu Departament ha deixat d'existir a Catalunya. Facin el que puguin, perquè els que vinguem al darrere tindrem molta feina per fer.

Moltes gràcies.

(Remor de veus i aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Nadal. Per completar la intervenció de l'esmena a la totalitat, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Oriol Nel·lo.

El Sr. Nel·lo i Colom

Moltes gràcies, senyor president. El quadre que el senyor Manel Nadal ens ha presentat de manera tan vívida, tan explícita, dibuixa –em sembla– amb prou precisió quina és la situació actual del Departament de Política Territorial i Obres Públiques i quines són, també, les característiques del pressupost que se'ns presenta: un departament feble, un departament que dona mostres clares d'esgotament, un departament amb una ambició molt escassa, un departament amb dificultats per fer front a les seves responsabilitats financeres, un departament, en fi, amb un notabilíssim desgavell administratiu en el seu si.

Ara bé, allò que és particularment preocupant, senyor conseller, d'aquesta situació no són només les mancances administratives, no és només la feblesa de la seva iniciativa política, sinó que aquesta situació reverteix clarament en la vida quotidiana dels ciutadans, és a dir, en les seves dificultats per accedir a l'habitatge, en les seves dificultats per anar a la feina, en les seves dificultats per arribar a l'escola, per accedir als serveis, per gaudir del medi natural i del paisatge. I és això, senyors i senyores diputats, el que justifica la nostra esmena a la totalitat; és això el que fa tan necessari aixecar una alternativa en aquest camp. Permetin-me, doncs, que em refereixi amb un cert detall a la forma com se'ns plantegen aquests temes: el tema de l'habitatge, el tema de la mobilitat, el tema de les polítiques urbanes, el tema de les polítiques territorials, per explicar quines són les raons del nostre rebuig i demanar-los el suport a l'esmena que presentem.

El primer és el tema de l'habitatge. Diputats que m'han precedit s'hi han referit: vostès saben que el

preu de l'habitatge en els darrers anys, de l'any 96 ençà, s'ha disparat –no és veritat?– fins arribar al punt en què fora de l'àmbit metropolità de Barcelona l'esforç econòmic necessari és quatre vegades la renda familiar disponible; en l'àmbit metropolità de Barcelona, sis vegades; a la ciutat de Barcelona, vuit vegades. Vol dir que una família ha d'estar preparada, a la ciutat de Barcelona, a esmerçar l'equivalent a vuit vegades els seus ingressos anuals per tal d'accedir a habitatge. Bé. Aquests increments han estat prou forts com per absorbir l'efecte benèfic de la baixada dels tipus d'interès –no?–, de tal manera que en l'àmbit metropolità de Barcelona –com sabem–, on viu el 70% de la població de Catalunya, una família que vulgui accedir a habitatge hi ha d'esmerçar tres de cada deu pessetes que guanya; si viu a Barcelona, quatre de cada deu pessetes que guanya.

No és d'estranyar, doncs, que el president de la secció catalana de l'Associació de Promotors Públics afirmés fa poc –diu–: «La mayoría de las personas necesitan alguna ayuda para acceder a la vivienda» –sí, clar– «y es necesario reforzar la actuación de los promotores públicos, que son quienes están obligados a hacer vivienda social.» Sí, conscient d'aquesta necessitat, aquesta cambra ha fet alguns passos importants; per exemple, va aprovar el propassat mes de juny, a instàncies del diputat Roberto Labandera, una moció en què es deia: «Per tal de garantir a tots els diputats...» –ah, perdó, eh, a tots els diputats també– «a tots els ciutadans i ciutadanes el dret constitucional a un habitatge digne, s'insta el Govern de la Generalitat a desenvolupar una política d'habitatge amb les següents prioritats: potenciar la rehabilitació, incrementar el parc d'habitatge de lloguer, estimular l'ocupació d'habitatge de segona mà i promoure sòl per a habitatge protegit.»

Amb tot això, que fa el Govern de la Generalitat? En primer lloc, ha permès que la producció d'habitatge protegit caigui des de 32.000 unitats l'any 96 a 6.000 unitat l'any passat. És aquest quadre que vostès tenen aquí: del 34% del total del parc construït, al 5%, exactament el contrari d'allò que reclamen els agents socials, exactament el contrari d'allò que reclama aquest Parlament.

Més encara: el mes d'octubre ens ha presentat –el senyor conseller va tenir l'amabilitat de venir a la Comissió de Política Territorial a presentar-ho– un pla de xoc –n'hi diuen un pla de xoc– d'habitatge i sòl que algú ha pogut qualificar, senyores i senyors diputats, de burla a les determinacions d'aquest Parlament i a les necessitats de la gent que malda per torbar casa. Per què? Perquè es tracta d'un pla que no és un pla, sinó que és més aviat un exercici de prospectiva, un pla que ignora les polítiques de rehabilitació, un pla amb serioses incògnites sobre la capacitat de produir sòl, un pla que implica un finançament a càrrec dels ajuntaments sense que els ajuntaments hi hagin donat l'assentiment, un pla que manté inalterada la proporció d'habitatge protegit sobre el total, amb alguns elements francament molt cridaners, com per exemple l'anunci a bombo i platerets de produir 1.865 unitats d'habitatge de

lloguer per a joves en el termini de quatre anys, 450 habitatges l'any per a tot Catalunya. L'Ajuntament de Barcelona sol preveu de construir-ne 2.851.

Els pressupostos que se'ns presenten reblen encara aquest clau; no contenen el finançament necessari per emprendre una veritable política de sòl i sobretot no permeten avançar en les polítiques de rehabilitació i d'habitatge per als més febles, i amb això incompleixen resolucions preses en aquesta cambra amb el vot, senyors de Convergència i Unió, amb els seus vots, amb el vot unànim de la cambra. S'ha d'acabar amb aquesta situació; cal emprendre una política alternativa que permeti la promoció directa d'habitatge públic, l'increment substancial dels programes de rehabilitació, la col·laboració amb els ajuntaments per a la promoció pública de sòl i habitatge.

Passaré molt de pressa sobre els temes de mobilitat; s'hi han referit ja els qui m'han precedit en l'ús de la paraula i en particular el senyor Manuel Nadal. Deixin-me esmentar només dues coses: una, l'expansió de les àrees urbanes, la difusió de la urbanització, la creixent especialització del territori són fenòmens que s'estenen per tot Catalunya, són fenòmens als quals la política urbanística –per dir-ne d'alguna manera– que els successius governs de la Generalitat han mantingut no ha estat capaç d'aconduir. I d'això què n'ha sortit? N'ha sortit un esclat de les necessitats de mobilitat; un esclat que resulta en una necessitat d'inversió en infraestructures. No em referiré ara al tema de transport públic, no em referiré tampoc a la qüestió de carreteres; deixin-me, només, referir-me al tema d'això que en diuen Pla d'infraestructures, construccions i equipaments 2001-2003; aquest Pla que diu que es faran una sèrie d'obres, sense dir qui les paga, com les paga i quan les paga. El que em xoca, d'aquestes, és que hagin triat com a bandera, senyor conseller, les tres que han triat: la 1411, l'Eix Transversal, el metro de Barcelona.

Home, són temes en els quals el Govern de la Generalitat hauria d'actuar amb la més gran discreció, temes en els quals la seva trajectòria –diguem-ne– ha estat particularment poc reeixida; la 1411, home, allò que havia estat el nervi de la indústria catalana i és ara la línia roja dels embussos de cap de setmana quan ens els expliquen per la televisió –no és veritat?–, que la van començar a desdoblar fa una dècada, amb l'interminable reguitzell de les variants, que si Gironella, que si Balsareny, que inclou episodis lamentables com el tema de la concessió de l'autopista Terrassa - Manresa amb el peatge més car que es recorda, que s'ha discutit mantes vegades en aquest Parlament, que ha estat fins i tot objecte d'un pacte entre el senyor Roma i el senyor Farguella, i ara vénen i ens diuen que la desdoblaran. Home, no caldria sinó, però si l'estan desdoblant des de fa una dècada! El que és una vergonya és que no l'hagin desdoblada fins ara, però és que a més ens diuen que no saben encara com la pagaran.

L'Eix Transversal, la gran realització infraestructural dels governs de Convergència i Unió, la peça bàsica per al reequilibri territorial del país que quatre dies després d'inaugurada –inaugurada, per cert,

senyor conseller, una dotzena de vegades, si no m'equivoco— resulta que es queda petita i l'han de desdoblar. Però si els ho havia advertit tothom, els ho havia dit tothom que això passaria, i, a més, ens diuen de nou que no saben com ho pagaran, que si l'Estat, que si els fons de cohesió, en fi...

El metro de Barcelona, l'element essencial de la mobilitat metropolitana, que l'han tingut congelat durant tant de temps, mentre d'altres ciutats que no esmentarem la campaven en aquest sentit i veien créixer la seva xarxa de manera extraordinària, i de nou ens diuen que ara començaran la línia 9! En fi, tres temes que il·lustren tota una trajectòria en matèria d'infraestructures de mobilitat i unes previsions que no permeten, al nostre entendre, que de cap manera puguem considerar-los resolts. Segon motiu concret de retorn, doncs, senyores i senyors diputats: aquest pressupost no són, tampoc, els que calen per resoldre les necessitats de mobilitat dels ciutadans de Catalunya.

Hi ha, encara, una tercera raó principal per retornar aquests pressupostos, que són les mancances en matèria de polítiques territorials i urbanes. Vegem, en primer lloc, el tema del planejament territorial. S'ha esmentat ja; com vostès saben, el Govern de la Generalitat té el mandat, des de l'any 1983 —per la Llei de política territorial—, d'elaborar plans territorials parcials. Fa disset anys, d'això, del temps, aïllat, ja llunyà —no?— de la nostra joventut. Saben quants se n'han aprovat? Cap ni un, cap ni un! En un període de transformacions rapidíssimes, decisives, del nostre territori, ens hem trobat, doncs, mancats dels elements d'ordenació fonamentals per tal d'orientar els creixements, per tal d'emplaçar les infraestructures, per tal de defensar els espais naturals. Un exemple: el debat encès amb relació al tren d'alta velocitat que s'ha produït a tants llocs de Catalunya s'hauria pogut evitar, en gran part, si haguéssim tingut fets aquests deures, si els haguéssim fet, senyor conseller: com n'hauríem estalviat, de temps i energies, quanta més força hauríem tingut davant del Govern de l'Estat. Vostès no governen i el país ho paga. Vostès no governen i el país, Catalunya sencera, ho paga.

A l'inici de la legislatura el conseller va nomenar, amb rang de secretari, un responsable per al Programa del planejament; ja s'ha esmentat com ha acabat, això: ha dimitit perquè diu que no veu viable la seva tasca. La qüestió encara és més preocupant si tenim en compte que davant la nova normativa del sòl —aquesta normativa del sòl impulsada pel Govern del PP que el Govern de Convergència i Unió no ha volgut recórrer davant del Tribunal Constitucional, tot i que anul·la les nostres competències en matèria d'urbanisme—, dic, encara és més preocupant si tenim en compte el planejament territorial, en aquesta circumstància, podria ser un dels pocs mitjans que tenim per tal de preservar el nostre territori de la urbanització desordenada, del malmenament dels nostres paisatges.

Però no és només la política territorial la que presenta mancances: tampoc les polítiques urbanes estan convenientment dotades; amb dades seves, dades del Pla

territorial metropolità del senyor Serratosa, de l'avenç del Pla territorial metropolità: en la regió metropolitana de Barcelona, de 40.000 hectàrees destinades a usos residencials, 20.000 estan afectades per diversos graus de dèficits de qualitat urbana i entre aquestes hi han 180.000 habitatges, un 7% de la superfície residencial, una població de 400.000 persones que viuen en barris on hi ha situacions, diuen, de gravetat. En aquestes àrees els experts aconsellen accions de rehabilitació integral, però la intervenció dels successius governs aquí també ha estat massa tímida, massa erràtica. Podria entrar, ara, en les dades d'Adigsa d'aquest any; no ho faré perquè ja no tinc temps, però el que cal són accions integrades al barri que no tinguin només per objectiu restaurar façanes, rehabilitar terrats, sinó que continguin accions urbanístiques d'habitatge, de benestar social, de cultura, d'ensenyament, totes conjunyides per millorar la qualitat de vida de la comunitat tota sencera. Cal desenvolupar un programa a la imatge de l'*Urban* comunitari, finançat per la Generalitat, per la Unió Europea i desenvolupat de comú acord amb els ajuntaments i, en aquests pressupostos, senyores i senyors diputats, d'aquestes iniciatives i d'aquesta voluntat d'acció integrada, no se'n troba res.

Acabo, senyor president. El projecte de pressupost del Departament de Política Territorial i Obres Públiques i les seves empreses per a l'any 2001 és, per desgràcia, un exemple de la manca d'ambició del conjunt dels pressupostos que debatem i és, també, una mostra més de la renúncia del Govern a governar, a prendre decisions, a encarar els reptes, i és, també, un pressupost que no permet desenvolupar les alternatives necessàries davant dels problemes de l'habitatge, de la mobilitat, del benestar dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. És per això que els demano de votar favorablement l'esmena i retornar-lo al Govern. Res més.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Nello. Per a un torn en contra, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Micaló. *(Pausa.)*

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats i diputades, faré jo el torn en contra pel que fa al mateix Departament i el meu company, el diputat Carles Puigdomènech, farà el torn en contra a les entitats autònomes i a les empreses públiques.

Bé, sortir aquí a defensar aquests pressupostos, jo diria que, senzillament, és realment fàcil en aquest exercici. S'han dit moltes coses; per poder-les contestar és molt difícil. Jo penso contestar-les, doncs, amb una frase que ha dit el diputat Oliveras: «La cara fosca» —diu— «són els números.» Jo em penso que, precisament, amb els números es poden contestar la majoria d'afirmacions que s'han fet, però sí que no es poden contestar, per exemple, algunes prediccions, no?, prediccions d'obres que, pràctica-

ment, no són ni en el pressupost i que no se sap quan estan acabades; prediccions de molt bones intencions polítiques però que no passa d'aquí, de moment, i, senyor Nadal, jo també, potser, li hauria aconsellat –ja que té aquest posicionament tan clar amb Bracons– que hagués convidat l'alcalde d'Olot, que hagués estat aquí i l'hagués escoltat, perquè, és clar, el discurs allà no sol ser el mateix.

Bé, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques ocupa el tercer lloc en el conjunt del pressupost, amb el 5,8% del total de despesa pressupostada. Ara bé, si considerem el total consolidat amb organismes i empreses, el pes del Departament augmenta fins a arribar a més d'un deu i mig per cent. Si només es considera el capítol d'inversions –que aquí se n'ha parlat molt–, el Departament de Política Territorial es configura com un departament fortament inversor, amb un pes considerable dins el conjunt de la Generalitat, tant en temes de direccions generals com en temes de despesa consolidada amb empreses i organismes. Si el considerem i el comparem amb el d'aquest any actual, 2000, amb el que s'aprovarà aquí de cara al 2001, podem veure que les inversions, si només agafem el pressupost de les direccions generals, augmenta en més d'un sis i mig per cent, i si agafem el consolidat, en un 5,3%; per tant, vol dir que, ja que hem sentit durant tot el dia d'avui altres departaments, en què només es parlava que hi havia decrements, ara aquest, doncs, tan criticat com s'ha dit i tan feble com es deia, realment, doncs, té un creixement considerable.

El pressupost per a l'any que ve té com a objectius la potenciació d'algunes polítiques clau en el conjunt de la Generalitat, com són l'impuls del transport públic, les carreteres, junt amb un volum important de despesa en seguretat i conservació, l'habitatge i les polítiques de desenvolupament de transport de mercaderies i activitats productives, la política de reducció dels peatges, així com les adreçades al foment del reequilibri territorial.

Del conjunt de despesa, el volum més important es destina a inversió –un 54% del total–, inversió que s'executa principalment mitjançant les empreses adscrites al Departament, com són GISA i Incasol. La inversió de GISA és de 65.200 milions de pessetes per a obres del Departament, que són un 50% del total de la inversió, destinades, majoritàriament, a infraestructures de transport i carreteres, mentre que l'Incasol destinarà 35.600 milions –el 27%– per al desenvolupament d'actuacions de promoció de sòl industrial, habitatges i rehabilitació de nuclis antics. Si mirem les inversions i les comparem amb les d'aquest any, també hi ha un increment considerable; només agafant inversions, en direccions generals és un 11,4% i, si mirem el consolidat, és un 4,8%. Cal dir que l'increment de la inversió de les direccions generals té la seva explicació en l'important volum de transferències per a inversions que es destinaran a GISA l'any 2001, per un import de 51.400 milions. En total, les transferències internes a organismes i empreses del Departament seran de 70.700 milions per a l'execució de les polítiques del Departament en funció de les prioritats pressupostàries per al 2001.

Pel que fa a la Secretaria General, el pressupost previst per a l'any 2001 s'eleva a 25.665 milions. Aquest import representa una reducció del 28%, si es compara amb el pressupost de l'any 2000, que era de 35.767, reducció que s'explica, en bona part –com es veurà més endavant–, per la reducció de les obligacions amb els contractistes. Del total de despesa de la Secretaria General, 7.482 milions corresponen a despeses de personal de totes les direccions generals, incorporades dins del pressupost d'aquesta unitat per raons d'una millor operativitat, i, amb relació al 2000, s'incrementen en un 2,31%.

El capítol 2, «Despeses de béns corrents i serveis», es manté pràcticament invariable respecte a l'any anterior, ja que presenta una lleugera davallada del 0,8%; s'ha de tenir en compte que la Secretaria General gestiona directament una bona part de les despeses d'aquest capítol en estar concentrades moltes de les dependències del Departament en una única seu, cosa que contribueix a una major racionalitat en les despeses de funcionament.

El capítol 4, «Transferències corrents», presenta un increment del 3,5%, més que el 2000, a causa, principalment, de la política de peatges. Amb relació a aquesta política, en el pressupost de la Secretaria General es preveuen dues partides per compensar les concessionàries d'autopistes, d'una banda, per les reduccions i descomptes en els peatges i, de l'altra, per compensar l'ajornament en l'aplicació dels nous peatges revisats d'acord amb l'IPC. També cal destacar, dins del capítol 4 de la Secretaria General, una transferència per a operacions corrents a l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, que inclou els recursos que es destinen al tractament del mosquit a les comarques del Baix Ebre i el Montsià; les transferències a l'Institut Cartogràfic, derivades del contracte programa signat amb aquesta empresa i les aportacions a l'empresa GISA per fer front a les despeses financeres derivades de la compra d'accions de l'empresa pública Tabasa.

Pel que fa a les operacions de capital, la Secretaria General dedicarà al capítol 6, «Inversions reals», 10.800 milions de pessetes, un 49% menys que el 2000. Aquesta reducció del capítol 6 és conseqüència de la disminució dels pagaments derivats de la cancel·lació d'obligacions amb els contractistes, com he dit abans; altres partides destacables són la d'expropiacions –3.000 milions– i de serveis afectats –2.500 milions.

Quant al capítol 7, «Transferències de capital», la Secretaria General realitza transferències a l'ITEC, a l'Institut d'Estudis Territorials, per a la realització de la bossa Sardà, així com transferències derivades dels plans comarcals de muntanya, les quals s'incrementen respecte al 2000 en un 14%.

Dins les operacions financeres, el capítol 8, «Variació d'actius financers», es manté igual que el 2000 i inclou les transferències a l'Institut Cartogràfic derivades del contracte-programa amb aquesta empresa. Així mateix, en compliment de l'acord de Govern del 27 de juny del 95, es preveu una partida

de 1.145 milions en concepte d'aportacions a GISA per fer front al préstec subscrit per aquesta empresa, destinat a la compra d'accions del túnel del Cadí.

La Direcció General d'Urbanisme s'integra dins la Secretaria per a les actuacions concertades, l'urbanisme i l'habitatge. El pressupost per a l'any 2001 recull les necessitats d'aquesta Direcció General per atendre les tasques pròpies d'aquesta unitat, les quals es concreten en l'ordenament urbanístic, la supervisió, la tutela, el foment del planejament i l'actuació urbanística, la salvaguarda de les costes, la intervenció en temes d'estabilització del litoral i l'endegament de fronts, passeigs marítims i camins de ronda. En xifres globals, el pressupost de la Direcció General d'Urbanisme per al 2001 és de 354 milions, un 54% menys que el pressupost de l'any 2000; tots els capítols es mantenen invariables respecte a l'any anterior, amb l'excepció de les inversions, capítol 6, que es redueixen. Aquest fet és conseqüència de la reducció de les aportacions a l'empresa pública GISA per a l'execució d'obres al front litoral com passeigs marítims, esculles i actuacions de regeneració de platges, i que aquest exercici seran de 77 milions.

S'inclou, també, en el capital d'inversions de la mateixa manera que en anys anteriors la dotació de 100 milions que es destinen a estudis i redacció de projectes urbanístics. Pel que fa al capítol 7, «Transferències de capital», es manté la partida de transferències a l'Institut Català del Sòl, de 100 milions, que es destinen a la política de preparació, desenvolupament i execució de plans de cara a la normalització del mercat del sòl i els programes de millora de renovació urbana.

El pressupost de la Direcció General de Ports i Transports, sense remuneracions de personal, de 41 milions, experimenta un increment del 54,3% respecte de l'any 2000. El capítol 2, de «Despeses de béns corrents i serveis», es manté igual que en l'exercici anterior en un esforça d'ajustar al màxim la despesa, intentat al mateix temps la mínima distorsió del funcionament. El capítol 4 es manté pràcticament igual a l'any anterior, ja que es redueix en un 0,4%; en aquest capítol s'hi inclouen les transferències a l'ATM dins del conveni 98-2000 per al finançament de les infraestructures ferroviàries a la xarxa del transport metropolità. Hi ha una partida de 470 milions de transferències corrents a empreses privades dins el pla de millora de servei del transport per carretera adreçada a la implantació de reformes en la política comercial d'aquestes empreses. El capítol 6 s'incrementa notablement en un 200% respecte al 2000 en augmentar les aportacions a GISA per a l'execució de les obres de transport, inscrites en la seva major part dins el segon conveni d'infraestructures.

Quant a transferències de capital, baixa lleugerament en un 4% i inclou una partida per a les transferències de capital a diversos operadors, actuacions previstes en el segon conveni d'infraestructures per un import de 700 milions i una partida per transferències de capital a empreses privades de 400 milions dins el pla de millora del servei del transport per

carretera adreçada a la renovació de la flota d'autobusos d'aquestes empreses. Per últim, capítol 8, que és respecte al 2000, ja que augmenten les aportacions a Ferrocarrils de la Generalitat, d'acord amb els imports consignats en el contracte-programa signat entre l'ATM i aquesta empresa per al període 99-2001; també s'inclou una partida de 750 milions per continuar els treballs de la línia del ferrocarril del cremallera fins al monestir de Montserrat.

Respecte al pressupost de la tan criticada Direcció General de Carreteres, que té un pressupost de 37.114 milions de pessetes, cosa que representa un increment de quasi el 10% respecte al pressupost d'aquest any, s'ha de destacar que la part fonamental del pressupost assignat a la Direcció General de Carreteres correspon al capítol 6, és a dir, a inversions reals, que durant el 2001 representarà gairebé el 78% del pressupost. Pel que fa a aquest capítol es produeix un increment del 12% que s'explica perquè les aportacions a GISA passen de 25.500 milions, any 2000, a 29.085 milions, any 2001.

Les aportacions a GISA són la partida més destacable del conjunt d'inversions d'aquesta Direcció General, les quals es destinen a diferents actuacions sobre la xarxa de carreteres. En aquest sentit, es pot destacar pel seu volum d'inversió actuacions com la variant de Cardedeu, el nou vial intermunicipal tram Vinyols i els Arcs - Cambrils-Salou, la variant de Vila-sacra, el túnel de Montan de Tost a la C-1313, Vic - Manlleu, Figueres - Roses, la carretera Camí del Racó, o la T-310 Montbrió - Mont-roig - Reus - Riudoms.

També s'inclouen dins d'aquest capítol les inversions directes d'aquesta Direcció General per a l'execució d'obres dins el protocol amb el Ministeri d'Economia, programa Miner, amb quasi 1.500 milions de pessetes destinats al condicionament de la C-242 en el tram Seròs - Maials, i les actuacions de conservació de carreteres i seguretat viària, senyora Bet, per import de quasi 5.500 milions de pessetes.

Pel que fa a la resta de capítols, i en concret a les operacions corrents, en el capítol 2, que correspon a les despeses de béns corrents i serveis, es mantenen igual que l'any 2000; mentre que el capítol 4 es redueix en un 19% degut a la reducció de les aportacions a GISA per fer front a les despeses financeres derivades de la compra d'accions de Túnel de Cadí.

Altres partides destacables dins d'aquest capítol, i que es mantenen igual que l'any passat, són les corresponents a ajudes municipals per a neteja de neu a les carreteres i les ajudes per al manteniment dels accessos a estacions d'esquí.

Quant al capítol 7, ha sofert una disminució del 65% motivada per la reducció de la partida de transferències a corporacions locals i la desaparició de la partida de transferències derivades del conveni amb Aucat en haver finalitzat els compromisos derivats d'aquest conveni.

I pel que fa a la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, el pressupost per a l'any 2001 és de 8.596 milions, sense considerar les despeses de personal. Pel

que fa al capítol 2, l'import es manté igual i amb la mateixa distribució pressupostària que en l'anterior exercici. El capítol 4 es redueix en un 2,1%, cosa que s'explica per la reducció de les transferències a ajuntaments per a la rehabilitació de patologies estructurals; dins d'aquest capítol és de destacar també la partida de transferències a Adigsa, amb 2.500 milions, per a l'execució del Pla director d'obres en el parc d'habitatges de la Generalitat.

El capítol 7 experimenta un decrement del 15%. Aquesta reducció té la seva explicació d'una banda en la desaparició de les partides de subvencions per a la rehabilitació de patologies estructurals i, d'altra, en la reducció de les partides a transferències a l'Incasol, ja que una part d'aquestes transferències passen a comptabilitzar-se com aportacions de capítol 8, cosa que explica l'important increment d'aquest darrer capítol.

I en relació amb les transferències a l'Institut Català del Sòl, es contempla una transferència de 470 milions per fer front a les despeses financeres que es derivin de l'operació d'endeutament que la Llei de pressupostos de 2001 autoritza a l'empresa i que es destinarà a finançar parcialment les obres de rehabilitació previstes en el parc d'habitatges de la Generalitat d'acord amb el Pla director d'obres d'aquesta empresa. També s'inclou dins del capítol 7 una transferència per al conveni signat per Incasol amb l'Institut Català de Finances.

I finalment el capítol 8 recull, com ja s'ha comentat abans, una nova aportació a Incasol de 650 milions per a remodelació de barris.

Crec que tots aquests són arguments suficients per votar-hi en contra, de les esmenes de retorn.

I ara jo passo la paraula al company Carles Puigdomènech perquè faci el torn en contra de les entitats autònomes i empreses públiques.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Micaló. Per completar, per tant, aquesta intervenció en nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, com ha avançat el senyor Micaló passo a exposar el pressupost pel que fa referència, bàsicament, a empreses públiques i organismes autònoms del Departament; més aviat a organisme autònom, perquè de fet l'únic que queda, i de caràcter administratiu, és l'Institut per al Desenvolupament de les Terres de l'Ebre, i tota la resta ja són empreses públiques, tenint en compte que l'Institut Català del Sòl, ja en la Llei de pressupostos, d'acompanyament dels pressupostos de l'any passat va a passar també a ser empresa pública.

És evident que estem davant d'un pressupost amb una clara despesa social que aposta per l'economia

productiva i també per la inversió en infraestructures, i és en aquest tercer apartat, el de inversió en infraestructures, on es caracteritza i té un pes més important el Departament de Política Territorial i concretament les empreses públiques que actuen dins d'aquest Departament.

També és evident, i cal dir-ho d'entrada, que partim d'una situació d'un dèficit històric en infraestructures a Catalunya que evidentment condiciona el que fem i el que hem de fer –dèficit en infraestructures que sens dubte hi té una important responsabilitat algun dels grups que abans m'han precedit en l'ús de la paraula i que han esmerçat part del temps a dedicar-se a això sense fer referència, precisament, que part de la responsabilitat d'aquest dèficit precisament és d'ells– i alhora, també, d'un pressupost en el marc d'uns problemes de finançament evidents que esperem que a partir de l'any que ve puguin millorar.

No m'estendré en qüestions que ja van ser objecte d'un ampli debat, en el debat d'ahir de les esmenes a la totalitat del pressupost, sobre si s'havia d'actuar a través d'empreses públiques, l'endeutament de GISA, l'opacitat, perquè crec que van ser objecte d'un ampli debat ahir i, per tant, no cal reiterar-ho, em remeto al que es va dir ahir allà. En tot cas, el que és evident és que opacitat, no, ni GISA ni Incasol; evidentment hi ha endeutament, però absolutament dins d'uns límits raonables..., estan sotmesos a auditories, estan sotmesos a fiscalització de la Sindicatura de Comptes, i, els comptes, a l'abast de tots els que els vulguin veure.

Aquí sí el que vull dir, i per exemple, i com a contrast, és que, la Sindicatura de Comptes, un dels últims informes que va presentar sobre l'Institut Municipal d'Urbanisme de l'Ajuntament de Barcelona curiosament partia que criticava que hi havia una pressupost inicial presentat de 300 milions i en canvi se'n liquidava un de 10.000; és a dir, un pressupost inicial, el presentat, que era només un 4% del finalment liquidat. Evidentment, no és el cas de les empreses públiques de la Generalitat. Ho dic, per exemple, per veure el contrast de com es fan les coses en uns llocs i en uns altres.

Parlant ja concretament dels organismes autònoms i empreses públiques, és vident que compleixen i serveixen els objectius fonamentals del Departament pel que fa a l'impuls del transport públic, a l'impuls d'infraestructures viàries, a la política d'habitatge, al desenvolupament del transport per a mercaderies, i tot això dins d'un marc de reequilibri territorial.

Concretant ja cada una d'aquestes línies o aquests objectius i quina és la inversió d'aquestes empreses públiques, quant a l'impuls del transport públic, evidentment hi és i de forma decidida per part del Govern de la Generalitat quan presenta aquests pressupostos. La inversió de Ferrocarrils de la Generalitat és de 8.331 milions, és a dir, un increment del 18,22% respecte a l'any passat, en obres, en les línies del Vallès, del Baix Llobregat, a Montserrat amb el cremallera, amb els funiculars a la Molina, a Núria; la inversió de GISA en infraestructures de

transport, és a dir, 8.195 milions; és a dir, un increment del 14,3% respecte a l'any passat.

I tot això es concreta en obres en el metro, la línia 3 de Montbau a Canyelles, 5.783 milions; senyalització, 1.949; infraestructures del metro lleuger a Nou Barris, 1.420 milions; reparacions dins de la xarxa del metro, 720 milions; aportacions al Pla de mobilitat reduïda, 400 milions i escaig, etcètera. En els Ferrocarrils de la Generalitat, obres importants: semisoterrament a Sant Andreu, 3.175 milions; intercanviador Quatre Camins, 477; cremallera de Montserrat, que he dit abans, 750 milions; línia del Vallès, millores, etcètera. I, a part, aposta clara pel que és el transport públic, encara que no estigui en el pressupost. I vostès poden dir que no estan d'acord a fer-ho d'aquesta manera –línia 9 del metro–, i que es finança d'una altra manera, però el que és evident és que, encara que no estiguin d'acord en com es finança, sí que, com que es fa, demostra clarament una aposta clara del Govern de la Generalitat per l'impuls del transport públic, amb aquests 60.000 milions destinats a la línia 9 més els 60.000 milions del conveni d'infraestructures per al transport.

Segon objectiu –i línia important del Departament– del que compleixen aquestes empreses públiques. Carreteres, l'impuls a les comunicacions, sobretot a través de GISA: pressupost d'inversió, 99.371 milions, un increment del 7,5% respecte a l'any passat. La previsió de certificació d'obres l'any 2001 és de 78.543 milions. La inversió en infraestructura viària, de GISA, la part important evidentment de GISA, és en inversió en infraestructura viària, 33.087 milions, que suposa un increment del 18% respecte a l'any passat, amb obres més importants que ja ha citat abans el diputat senyor Micaló i que, per tant, no repetiré. I no ens diguin, alguns de vostès, que ja ens van avisar amb l'Eix del Llobregat; nosaltres sí que els vam avisar amb la Ronda litoral, per exemple, sí que els vam avisar amb la Ronda litoral, i tenim la Ronda litoral que tenim.

I en conservació i seguretat viària –que comentava abans la senyora Bet Font–, increment del 31% respecte al pressupost de l'any passat, concretament 5.475 milions; a més a més del pla d'infraestructures, que podria dir exactament el que he dit abans: que poden no estar d'acord en com es finança, però com que es farà sí que evidentment demostra l'impuls i la importància que dona el Govern de la Generalitat a les comunicacions; a més a més de les obres i inversions de Tabasa, Túnel de Vallvidrera, amb un 66% d'increment, 1.246 milions; Túnel del Cadí, 114% d'increment, 1.245 milions, etcètera.

Tercera línia important pel que serveixen aquestes empreses: la política de sòl i habitatge, bàsicament a través de l'Institut Català del Sòl i a través d'Adigsa. El pressupost d'Incasol s'incrementa aquest any en un 21,3% i passa a ser de 57.322 milions; inversions, 37.044 milions.

Abans s'ha fet una referència a la situació fins ara de la promoció d'habitatge públic amb un diagnòstic que nosaltres en part hi podem coincidir. És evi-

dent, és veritat que la promoció d'habitatge protegit –d'habitatge protegit– ha disminuït; tots en sabem les causes: entre d'altres, l'increment de costos de construcció; la baixada dels tipus, que ho han fet poc atractiu als promotors privats que feien aquest tipus d'habitatge; l'increment dels preus del sòl, i sobretot també els mòduls aplicables en aquest tipus de protecció. Mòduls aplicables que, per cert, no fa massa dies, en la conferència sectorial en què va participar, el conseller de Política Territorial –i ho poden haver llegit vostès també als diaris– va proposar un increment dels mòduls; proposta a la qual es van acollir precisament la majoria de consellers de comunitats autònomes, també les governades pels grups que ara han fet crítiques aquí.

Quant a Incasol, deixin-me que els detalli, per demostrar l'aposta en aquest moment important per l'habitatge públic i per la promoció de sòl..., i que, de fet, va en diferents línies: per una banda, promoció de sòl residencial, de l'ordre de 10.000 milions, un increment de quasi el 5%; promoció de sòl industrial, 6.000 milions; és a dir, el que és promoció de sòl 16.000 milions i escaig de pessetes; promoció directa d'habitatges, 15.720 milions, un increment molt important..., és a dir, en obra pública executada en habitatges socials pel mateix Govern de la Generalitat, 15.720 milions, increment de 34,22% respecte a l'any passat; rehabilitació de nuclis antics, 1.428 milions; altres actuacions, 1.950 milions.

S'ha parlat també del Pla de xoc. El Pla de xoc és un pla de xoc per a l'any 2000-2003 i és un pla de xoc que es comença a executar aquest any –es comença a executar aquest any. Precisament el Pla de xoc preveu 5.000 hectàrees de sòl de nova urbanització, en què intervé evidentment l'Administració de la Generalitat i també altres actors; 40.000 habitatges socials, dels quals 10.600, en aquests quatre anys, són de promoció directa per la Generalitat i que es comencen a fer ja ara, com ara els explicaré, i, d'aquests, 1.800 en règim de lloguer per a joves.

S'ha fet referència aquí que «no, és poc; si només l'Ajuntament de Barcelona ja anuncia que farà 2.500 habitatges per a joves!» –sortia l'altre dia el senyor Santiborcio dient-ho. Bé, primer, 2.500, que es diu com si els fes l'Ajuntament, i no són habitatges de promoció, que, quan es llegeix tot l'article, siguin de promoció directa de l'Ajuntament. I és més: es fan en sòl que fins ara eren equipaments. Si això ho arriba a fer un altre govern, hauríem dit el que ens haguessin dit vostès; és a dir, hem canviat sòl destinat a equipaments per fer habitatges per a joves. I nosaltres en això els hem donat suport, però després no ens retreguin que no estem en la línia de fer habitatges per a joves, quan fins i tot en el que fan vostès –o diuen que faran–, en tot o en part, els donem suport.

Per tant, promoció de sòl, 16.250 milions en total; promoció directa d'habitatges, 15.720, que es desglossen en el que és remodelació de barris, 7.531 milions, un 16,67% d'increment; habitatges de protecció oficial, és a dir, construcció pròpia també del Govern, 5.393 milions, 11,36% d'increment; habi-

tatges de lloguer per a joves, 2.796 milions aquest any, 575,36% d'increment. També, rehabilitació de nuclis antics i restauració de monuments, l'1% cultural, amb un increment del 18,51% respecte a l'any passat, i altres actuacions diferents, com són el campus universitari de Castelldefels, etcètera, amb 1.950 milions i un increment del 66% respecte a l'any passat.

Quant a Adigsa, és cert que el pressupost no és el mateix que l'any passat; tot i així, és de 4.475 milions per al PDO d'Adigsa, i s'ha de tenir en compte que hi ha una inversió ja acumulada anterior de més de 18.000 milions en rehabilitació del parc públic d'habitatges d'Adigsa i que l'any passat l'increment del pressupost d'Adigsa per a aquestes coses va ser de 12,39%, i, per altra banda, que molts dels plans de reparació tenen caràcter plurianual i, per tant, no ho hem de mirar només en el marc d'aquest any, no?

S'ha parlat també que el Govern no complia les mocions aprovades pel Parlament, com la del mes de juny, en matèria d'habitatge. Ho neguem rotundament. Aquesta Moció tenia quatre línies fonamentals: potenciar la rehabilitació, increment del parc d'habitatges de lloguer, l'ús o ocupació d'habitatges buits i promoure sòl destinat a habitatges protegits. La rehabilitació es potencia; hi han subvencions per a rehabilitació, promoció i adquisició, 2.844 milions. A més a més, evidentment, hi ha el Pla estatal de l'habitatge, senyor Ferrer, amb 6.700 milions per a adquisició i rehabilitació d'habitatge, a més a més de les subsidiacions que van directament des de l'Estat. Per altra banda, també hi han partides per potenciar la cultura del manteniment i també per a l'estudi i introducció de noves tecnologies en la construcció, en la línia també de potenciar la rehabilitació.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El parc d'habitatges de lloguer, igualment, s'incrementa, i no només això, sinó que el Govern l'agost va aprovar un decret precisament per subvencionar específicament la rehabilitació per a habitatges de lloguer. I, com he dit abans, hi han 2.796 milions destinats a habitatges per a joves.

Quant –i aniré acabant, perquè veig que se m'acaba el temps, tot i que em queden encara coses per dir– a l'ús i ocupació dels habitatges buits, Barcelona en té 75.000, de buits, i és responsabilitat de totes les administracions trobar fórmules, no gens fàcils, per recuperar i ocupar aquests habitatges.

I la promoció de sòl destinat a habitatge protegit –quarta línia de la Moció aquesta aprovada– també la compleix el Govern amb els 10.050 milions per a promoció de sòl residencial.

A més a més, quant als altres objectius a través d'empreses de la Generalitat que he dit al principi, el desenvolupament del transport de mercaderies i actuacions logístiques es fa a través de CIMALSA amb noves actuacions al Baix Llobregat, a Girona i Tarragona, en la línia de la del Vallès, que ha estat un èxit, amb un pressupost d'inversió de 3.675 mi-

lions; Ports de la Generalitat, també, un increment important...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Vaig... Ja només...

El president

No, la frase, l'última.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. *(Rialles.)*

El president

Molt bé, aquesta era la... Moltes gràcies.

Passem ara al debat de les esmenes a la totalitat del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Té la paraula, per Esquerra Republicana, l'illustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna per defensar, com ha dit, l'esmena de retorn dels pressupostos del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per a l'exercici 2001, l'esmena de retorn al Govern, uns comptes que hem de dir clarament que representen una millora força substancial respecte als pressupostos que al llarg dels darrers anys, especialment del 1995 ençà, el Govern de Convergència i Unió ens tenia acostumats a presentar i a debatre en aquest cambra. I ho hem de dir tal com és perquè els números així ho evidencien i perquè les xifres ho posen de manifest i perquè, més enllà de les xifres, nosaltres entenem que s'hi percep un esforç per part del nou equip que es troba al capdavant del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, un estil i un esforç entenem que diferent de fer les coses, un esforç per buscar, doncs, l'acord i el consens amb tots els sectors que configuren el món agrari, que configuren el món ramader, el món pesquer, el món rural, el món forestal, en la seva globalitat; una voluntat –que volem remarcar també que hauria de ser l'habitual, la normal, però que no ha estat així en els darrers anys–, dic, una voluntat de no perdre ni una sola pesseta dels recursos que provenen del cofinançament de la Unió Europea.

Estem parlant d'uns comptes, d'un pressupost d'Agricultura que passa dels 22.000 milions i mig de pessetes a gairebé els 29.000 milions, o bé, el que és el mateix, un creixement percentual del 7,33% respecte de l'any anterior. Parlem d'uns comptes del 2001 que també hem de reconèixer que han fet un esforç per reconduir la despesa corrent; una despesa corrent que tradicionalment –i així ho hem anat explicant i denunciant– s'ha menjat el contingut del pressupost en anys anteriors, i han li-

mitat de manera molt exagerada la seua capacitat inversora, i que en aquesta ocasió és innegable –i per això ho diem– que s'ha incrementat aquesta previsió d'inversió real que el pressupost, els comptes per al 2001 ens plantegen i ens proposen.

Per tant, senyores diputades i senyors diputats, honorable conseller, no volem passar per alt aquestes consideracions, i tampoc no volem deixar de remarcar el paper que el conseller Grau ha tingut o haurà tingut, suposem que ha tingut, en fer-se valdre davant del Consell Executiu perquè els comptes d'Agricultura, doncs, tinguin un pes més important que el que han tingut fins ara en el conjunt del Govern, sense exagerar, per descomptat, sense exagerar, perquè hem de recordar que no sortim d'aquest paper marginal, d'aquest paper residual que ens situa en l'1,29% del conjunt de l'acció del Govern de la Generalitat. Per tant, no podem dir que sigui una prioritat del Govern de Catalunya el món rural, el món ramader, el món agrícola, el món forestal..., el món rural en general no podem dir que sigui una prioritat, si hi destina encara no l'1,3% del conjunt del pressupost. Un percentatge magre, pensem, que no fa altra cosa que posar de manifest, com dic, aquest paper, doncs, a vegades massa testimonial.

Ens trobem davant d'unes previsions pressupostàries que inclouen, ara sí, plenament, aquest tan ventilat Pla de desenvolupament rural que es va iniciar tímidament en l'exercici anterior i que ha de permetre, entenem, fomentar l'economia productiva agrària, amb una inversió que al final de tot haurà suposat..., una inversió, dic, de 155.000 milions de pessetes en set anys. Uns recursos pressupostaris que, malgrat l'increment de què ja he fet esment al principi, entenem que són insuficients per poder fer front al desenvolupament de l'agricultura del món rural, per poder fer front a la competitivitat i a la modernització de les explotacions i per poder donar la resposta positiva que mereix la incorporació dels joves. Per tant, un PDR que hauria d'anar acompanyat d'altres mesures concretes, d'altres polítiques específiques concretes d'ajuda a l'agricultura i que ara no figuren, no sabem trobar, no sabem veure en aquests comptes, almenys amb la magnitud que caldria i que seria desitjable.

Són uns pressupostos, els del conseller Grau, que, malgrat aquesta innegable millora que suposen respecte als anys anteriors, no aconsegueixen, com he dit abans, aquest salt important endavant, que ens ho fa notar encara més quan fem aquest exercici de comparar-ho amb altres comptes d'altres comunitats de l'Estat; una marginalitat que no trobem, per exemple, en uns comptes com poden ser els de Navarra o el País Basc. 29.277 pessetes per habitant destina el Govern de Navarra a l'agricultura i a la ramaderia, 4.793 pessetes per habitant hi destina el Govern de Catalunya: sis vegades més.

És ben cert que, darrere aquestes xifres –no se li escapa a ningú–, s'hi amaga un model de finançament diferent per a les dues comunitats, un model de finançament que naturalment nosaltres –i ho saben– hem d'aconseguir canviar de totes totes per a Catalunya. Però també no és menys cert que, a banda d'aquests

recursos i d'aquest model de finançament, darrere dels comptes del Govern de Navarra s'amaga també, tradicionalment, una sensibilitat diferent, que estimula l'autoestima pel món rural, que facilita la incorporació de joves a les activitats ramaderes, agrícoles, de turisme rural, d'elaboració, de comercialització de productes agroalimentaris artesanals i, en definitiva, doncs, una autoestima pel món rural, un prestigi per dedicar-se a les feines del camp que trobem en el Govern navarrès i que potser no trobem en la mesura que seria desitjable en el Govern de Catalunya. Aquí, malauradament –vostès ho saben, senyores diputades, senyors diputats–, durant molts anys hem badat, hem badat massa, hem anat al ralenti, mentre que els altres s'espavilaven.

Recursos insuficients, malgrat les grans xifres que s'han presentat, malgrat el PDR, que sembla que també ha de ser el guaridor de tots els mals, i nosaltres pensem que al marge, paral·lelament, hi ha d'haver, com he dit, polítiques específiques; recursos insuficients..., i no vull fer aquí un índex, sinó citar-ne diguem-ne que potser els que considerem més de remarcar: les assegurances agràries. No es fa l'esforç que cal fer en les assegurances agràries; s'hi van esmerçar 430 milions el 2000, si no ens equivoquem, i s'hi esmercen 30 milions per al 2001, en un tema en què no ens la podem jugar, en què no es pot baixar la guàrdia. El tema de les assegurances agràries és un tema molt i molt delicat, i és un tema que des del Departament d'Agricultura cal impulsar perquè no es baixi la guàrdia. I aquesta davallada, que en altres aspectes ja diem que s'ha incrementat, però aquí en un tema tan important com les assegurances agràries, doncs, no sé per quina raó, francament, però no s'ha estat a l'alçada.

Recursos insuficients també, pensem, per a les cooperatives agràries del nostre país. S'hi destinen 500 milions, menys que l'any passat. Em diran que l'any passat havien de pagar el d'anys anteriors; sí, efectivament, però n'hi havia 600 després de pagar el que es devia. 500 milions per a la modernització, per a la concentració de cooperatives, per, fins i tot, donar resposta a les inquietuds o els objectius que es marca el Departament, però que –també ho ha expressat la mateixa Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya– no s'hi pot donar resposta, amb aquests 500 milions.

Partides pressupostàries destinades al foment de la industrialització agrària, que es quantifiquen en menys de 1.000 milions en el seu conjunt, 989 milions, que és una quantitat molt similar a la de l'exercici anterior i que tampoc pensem que hi pot donar la resposta satisfactòria en aquests moments, no?

Recursos econòmics que no permeten complir convenientment, senyor conseller, senyores i senyors diputats, amb la política de sanitat animal i vegetal, una política de sanitat animal que necessita sense més dilació el sector. Només 340 milions de pessetes per a mesures... –i són 340 milions que em penso que no ens hem equivocat; hem anat sumant d'aquí, d'allà, de més enllà, i, per tant, són recursos i un compte diguem-ne que optimista, no?–, 340

milions de pessetes per a mesures de suport al sanejament de la cabanya, precisament en uns moments tan delicats i incerts com els que es viuen a Catalunya, els que es viuen a tot l'Estat espanyol, que viuen els productors de vedella especialment, no ens sembla que siguin la resposta més ajustada a les dificultats que s'estan produint i que es poden agreujar en un termini no massa llunyà. Amb només 5 milions pressupostats per dur a terme campanyes de vigilància, campanyes de promoció de la qualitat, precisament en aquests moments, ens sembla, francament, que serà complicat promocionar les denominacions de qualitat com a distintiu d'uns productes tradicionals de Catalunya i com a garantia d'aquests productes, garantia de la seva qualitat.

Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, en aquest aspecte, en aquest camp cal actuar immediatament, cal actuar decididament amb una ambiciosa campanya d'informació i de sensibilització pública que vagi adreçada als consumidors sobre les diferents mesures de seguretat que el nostre Govern, el Govern de Catalunya ha pres per tal de garantir la qualitat de la carn de boví del nostre país a la vista de la imminent alarma social que ha provocat la malaltia de les vaques boges. En aquests moments, senyores diputades i senyors diputats, cal tranquil·litzar la població sense obviar, naturalment, sense negar la gravetat del problema, però cal tranquil·litzar la població perquè es puguin pal·liar, puguem pal·liar entre tots al màxim possible la caiguda que ja s'està produint, la caiguda del consum de carn bovina que ja s'està experimentant i que pot posar –vostès ho saben– en perill la supervivència a moltes explotacions ramaderes del nostre país.

Cal incrementar els recursos que es preveuen destinar per a aquestes campanyes i donar a conèixer les garanties de qualitat de les nostres denominacions de qualitat, com..., poden ser moltes, però poden ser, per exemple –n'hem parlat en aquesta cambra molt sovint–, la carn de qualitat «vedella dels Pirineus catalans», altres també, que són unes denominacions de qualitat que vostès saben que alimenten el bestiar únicament amb pinsos fets amb cereals, lleguminoses i que, malgrat tot, malgrat aquest esforç han vist caure les seves ventes a les grans superfícies comercials aquestes darreres setmanes en més d'un 30%.

Voldria parlar, també, ni que sigui de passada, dels regadius. Pel que fa als projectes de regadius hem de dir que constitueixen el primer àmbit de recursos econòmics que contempla el PDR, el Pla de desenvolupament rural, uns recursos que, malgrat l'increment substancial respecte a l'exercici anterior, el que passa de 8.000 milions de pessetes als 9.654 previstos per al 2001, sense voler obviar aquests..., al voltant dels 13.000 milions, aproximadament, que figuren pressupostats a Regsa, per tant, no es tracta aquí de fer una lectura parcial de les dades, no, dir-les totes i, per tant, ens felicitem d'aquesta important injecció de recursos econòmics per dur a terme el Pla de regadius, però ens passa una cosa amb el tema de regadius, i és que no podem dissimular la sensació d'escepticisme, la sensació que

hem viscut durant tants anys de manca de voluntat política, de tirar endavant els projectes de regadiu que s'arrossegueu des de fa molts i molts anys, i que no volem creure que quan la seva execució, finalment, si arriba –esperem que arribi–, sigui una realitat, passi que en el territori, en el món agrari, en el món rural no hi hagi pagesos suficients per poder gaudir, per poder beneficiar-se d'aquestes infraestructures bàsiques de regadiu.

En els comptes del DARP, del Departament per al 2001, efectivament, hi figuren més de 1.600 milions de pessetes per al Segarra-Garrigues, és cert, però, és clar, què hem de dir en aquesta cambra del Segarra-Garrigues que ja no s'hagi dit, des d'anys, anys i anys? Per tant, potser no cal parlar-ne gaire més. El que sí que és cert, i vostès ho saben, que a Catalunya hi ha una extensió de més de 125.000 hectàrees en fase de la planificació de nous regadius, i que, per tant, la inversió prevista pel Govern de la Generalitat és de gairebé 200.000 milions de pessetes. Per tant..., escolti, a banda d'altres infraestructures, d'altres actuacions de regadius que cal fer, potser de menor volada però molt importants, i que cal fer en el territori. Per tant, hem d'entendre l'escepticisme perquè el Govern de la Generalitat ha incomplet planificacions que havia ell mateix previst, ha incomplet el pla econòmic i financer de Regsa, que es va aprovar l'any 1994 i en el qual hi havia unes dotacions, l'any 97, l'any 98, l'any 99, per a l'Algerri-Balaguer, per al Segarra-Garrigues, que vostès coneixen i no voldria detallar, i el cert és que al llarg d'aquests tres anys la Generalitat no tan sols no ha finalitzat el canal Algerri-Balaguer, com havia previst, sinó que tan sols ha posat en regadiu 1.000 hectàrees de les 8.000 que figuren en el projecte, i pel que fa al Segarra-Garrigues, ni tan sols s'ha finançat la seva construcció i l'Estat, aquest mateix any 2000, ha declarat d'interès general el canal principal i el pantà de l'Albagés.

Dir de passada, tot això d'aquí, que nosaltres entenem que hi ha hagut un excés, diguem-ne, de recel perquè l'Estat assumís com assumís en altres parts de l'Estat la qualificació d'interès general per dur a terme algunes d'aquestes grans infraestructures de regadiu, perquè a final de comptes sí podem dir que ens ho fem nosaltres sols, però el problema és que no ho fem i que, a més a més, els qui en pateixen les conseqüències, una vegada més, són els mateixos pagesos i els mateixos regants.

Així, avui Navarra, per exemple, ofereix als pagesos la construcció dels canals principals i embassaments de regulació a cost zero. La xarxa de distribució fins a peu de finca, amb una subvenció del 85%, l'anivellació de les finques amb un ajut del 85%, les obres de reg d'interès privat dins la pròpia finca amb una subvenció del 40%. A Catalunya, per contra, per exemple, els regants de Algerri-Balaguer han de pagar un 30% de totes les obres generals i distribució fins a peu de finca, i cap subvenció per a les inversions de reg dins la pròpia finca, a excepció dels ajuts de modernització de les explotacions. En el cas del Segarra-Garrigues, els pagesos haurem de pagar el 50% del canal principal i l'embassament

de l'Albagés, a part –vostès saben– d'un percentatge de l'embassament del pantà de Rialp, més el 30% de les obres de distribució de l'aigua fins el peu de la finca i sense cap ajut per a les inversions de reg dins la pròpia finca, llevat de les ja citades de modernització de les explotacions.

Per tant, una política de regadius que nosaltres pensem que ha patit, diguem-ne, afortunadament, una inflexió. S'hi ha fet una aportació molt important de diners en aquest exercici, però permeti'm, senyor conseller, senyores i senyors diputats, que almenys expressi aquest escepticisme perquè fa molts i molts anys, massa anys que sentim parlar dels mateixos projectes i sentim parlar dels mateixos incompliments. Hem canviat la dinàmica, hem canviat la política, benvinguts, enhorabona, per tant, caldrà estar amatents i no baixar la guàrdia per anar complint aquestes compromisos i aquestes planificacions. Una política de regadius que és incorporada dins aquest gran paquet del desenvolupament rural, paquet de desenvolupament rural que s'hi esmercen 7.300 milions, però que més enllà de les grans xifres i de les 22 mesures que s'hi incorpora, pensem que no podem treure, no en traiem el suc que caldria treure'n i que se'n podria treure i que en treuen altres zones de l'Estat.

Perquè, senyor conseller, senyores i senyors diputats, ens aixequen la camisa. El Govern del PP, a Catalunya, el Govern de l'Estat ens aixeca la camisa; ens aixeca la camisa als catalans com a catalans, però, si m'ho permeten, encara aixeca més la camisa a Convergència i Unió, que els vota els pressupostos fins i tot abans de conèixer-los; i ens aixeca la camisa perquè, ni que sigui de passada, he de recordar que, per exemple, programes de desenvolupament rural, programes Interreg 3, per exemple, que també ofereixen moltes possibilitats de desenvolupament rural a les zones transfrontereres, a banda dels Leader, a banda dels Brother, aquests programes Interreg han estat distribuïts pel Govern del Partit Popular de manera inadmissible, de manera jo diria que vergonyosa, ho dic francament, perquè s'han distribuït sense que s'hagi sentit cap expressió de disgust, cap expressió de malestar per part dels responsables del desenvolupament rural a Catalunya i s'han distribuït de la següent manera: dels 115.000 milions que la Unió Europea destina a l'Estat espanyol en concepte d'Interreg 3, doncs, mirin, el 92,2% d'aquests 115.000 milions –això és un període del 2000 al 2006– són assignats directament per decret, com deia el ministre Arias Cañete, per decret, són assignats a les comunitats autònomes que limiten amb Portugal i el Marroc, i el 7,8% d'aquests recursos restants a les comunitats pirinenques, és a dir, Catalunya, Aragó, País Basc, Navarra, és a dir, dels 115.000 milions, Catalunya rebrà a tot estirar per a projectes transfronterers 2.800 milions de pessetes.

Una distribució de fons europeus clarament injusta, clarament desproporcionada si tenim en compte que el Govern de la Generalitat en aquests moments ja disposa actualment de més de 40 propostes de projectes transfronterers i que, naturalment, ultrapasa-

sen i de bon tros els recursos assignats i que, per exemple, l'any anterior, el període anterior, l'Interreg 2, el període 94-97 a Catalunya ja es van executar 80 projectes transfronterers. Però, és clar, senyores i senyors diputats, aquesta és la política del PP que a Convergència i Unió ja li va bé; la política de centralitzar els fons europeus i fer la repartidora, com diria el diputat Josep Huguet, fer la repartidora des de Madrid. Ho fan amb l'Interreg 3, però també ho fan amb les ICM, que ja resulta que des de Catalunya, no podem complementar des de Catalunya la repartició de les ICM; ho fan amb l'Objectiu 2... Per tant, Catalunya, competència exclusiva en matèria d'agricultura, ramaderia i pesca, però a la pràctica, discretament, sense fer soroll, el Govern del Partit Popular, el ministre Arias Cañete, el que deu voler amb la complicitat de Convergència i Unió és convertir el Departament d'Agricultura en una finestreta que gestioni papers, però prendre les mesures, prendre les decisions polítiques executives pressupostàries de repartició del territori des de Madrid.

I finalment, doncs, ja per anar acabant, pel que fa als aspectes de pesca nosaltres celebrem, i així ho vam dir, que divendres passat a la Comissió d'Estudi sobre la Pesca, la Comissió d'Estudi d'aquest Parlament, el conseller Grau hi va presentar el Pla director de pesca per als propers anys, un mandat parlamentari llargament esperat, que conté, a més a més dels ajuts de l'IFOP, que han augmentat considerablement les seves aportacions –i ho diem una vegada més–, les seves aportacions públiques als sectors de la pesca perquè han unificat els nivells de totes les comunitats de l'Estat. L'amplitud, la complexitat del Pla de pesca demana una valoració molt més extensa i documentada de la que avui podem fer aquí i, per tant, el nostre Grup ja anuncia que a partir del proper mes de febrer sol·licitarà una compareixença del conseller Grau per tal de debatre amb profunditat, de manera detallada el contingut del Pla de pesca i la política pressupostària per tal d'executar-lo. (*Remor de veus.*)

Ja per acabar, senyores i senyors diputats, el nostre Grup presenta aquesta esmena de retorn al Govern dels pressupostos del DARP per al 2001, bo i reconeixent una vegada més unes millores substancials en les línies marcades per l'equip que es troba al capdavant del Departament d'Agricultura; uns pressupostos que ens hauria agradat tractar detingudament i, fins i tot, negociar amb els responsables del Departament, del Govern per poder evitar fins i tot la presentació d'aquesta esmena a la totalitat, però sembla que aquest no és l'interès, no és la voluntat del Departament d'Agricultura, no és la voluntat del conseller Grau perquè, havent triat socis, havent triat companys de viatge, havent triat el partit del ministre Arias Cañete, doncs, sembla ser que la col·laboració, l'aportació dels diferents grups d'aquesta cambra els hi és sobrer.

Sàpiga, senyor conseller...

El president

Prego als senyors diputats que callin...

El Sr. Ausàs i Coll

Sàpiga, d'altra banda, senyor conseller, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup, com no pot ser d'altra manera, està obert a l'entesa, al diàleg, a l'acord favorable a favor del món agrari, a favor del món rural en general, perquè tenim pendants grans polítiques que hauran de ser preses, que tindran un abast que anirà més enllà d'aquesta cambra, que hauran de ser preses amb el màxim de consens, per no dir unanimitat, i ben segur que una resposta al màxim d'unitària possible dels grups parlamentaris representats en el Parlament de Catalunya pot fer possible la millora i l'entesa, també, o poden facilitar aquesta millora i l'entesa en benefici del món del sector agrari també al Congrés dels Diputats.

I dir que és especialment necessari les polítiques de consens i unitàries en el món agrari perquè ens trobem en uns moments molt delicats, sobretot de pèrdua agrària, de pèrdua de renda agrària en el sector, una pèrdua que és molt volàtil, una pèrdua que està, diguem-ne, condicionada a qualsevol tipus de petita decisió que es pugui produir, una renda agrària que en els darrers tres anys ha caigut aproximadament el 16% i que, per tant, cal una actuació decidida del Govern de la Generalitat, de Convergència i Unió, especialment per impulsar davant dels seus socis aquí i a Madrid un canvi de polítiques en aquest sentit. Amb nosaltres hi podrà comptar i espero, també, que amb el suport majoritari dels grups d'aquesta cambra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Abans de passar a les votacions corresponents als departaments de Cultura i de Política Territorial, voldria anunciar que després de la votació continuarem el debat fins arribar a acabar el Departament d'Agricultura i el de Treball. I demà començarem a les 9 del matí amb Justícia. Sàpiguen això.

Per tant, posem ara a votació les esmenes a la totalitat de les seccions del Departament de Cultura.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació sotmetem a votació les esmenes a la totalitat de les seccions del Departament de Sanitat i Seguretat Social.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 64 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació sotmetem a votació les esmenes a la totalitat de les seccions del Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació continuem el debat en el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i té la paraula la il·lustre diputada, per Iniciativa per Catalunya-Verds, senyora Bet Font. *(Remor de veus.)*

Prego als senyors diputats que ens permetin començar aquest debat al més aviat possible. I prego als senyors diputats que tenen la intenció, en aquest moment, de deixar l'hemicicle que ho facin al més ràpidament possible. *(Pausa.)*

Pot començar, senyora diputada.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, m'ha semblat que, per trencar una mica la manera com fem les intervencions quan parlem d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, en comptes de començar per agricultura i ramaderia, començaré per la part de pesca, perquè sovint la deixem per al final i a vegades queda una mica oblidada.

Fins ara, quan parlàvem d'agricultura i ramaderia parlàvem d'unes sigles que aquí han sortit sovint, que és el PDR, i en el cas de la pesca...

El president

Esperi un moment, senyora diputada, si us plau. *(Pausa.)*

Pot seguir.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies. Intentava dir que en el cas de la pesca també tenim un instrument semblant o equivalent que a partir de fons europeus planteja fer una orientació de la pesca, és el que en diem l'IFOP. Enguany ha començat l'IFOP per al període 2000-2006, i és un període que, a més a més, aquí a Catalunya, segons sembla, coincidirà amb el Pla director de pesca 2000-2006 que l'altre dia ens va presentar el senyor conseller.

Destaca en aquest Pla i, de fet, també en l'IFOP, perquè tenen actuacions molt paral·leles, el fet que hi hagi un pilot d'actuacions que tinguin com a objectiu l'estructuració del sector pesquer amb mesures com ara la regulació de la flota a través, per exemple, de desballestament d'alguns vaixells i renovació d'altres. En aquest cas, ens queda una mica el dubte de si aquesta renovació pot ser que, encara que hi hagi uns vaixells que es desballestin, pel fet que n'hi hagin de nous es continuï superant la capacitat d'extracció dels recursos pesquers que tenim en els nostres mars. I també tenim un altre dubte que és amb relació a veure com es decidiran els expedients sobre a qui es permetrà el desballestament o a qui es permetrà la modernització. Ens agradaria que, si més no, s'intentés evitar al màxim el clientelisme, per tant, dèiem que ho teníem com a dubte i així ho diem.

Aquest Pla també planteja millores pel que fa a la comercialització; inclou, per exemple, plantejar qüestions d'etiquetatge de qualitat per als peixos i, per tant, també haurà d'anar acompanyat de tot unes

mesures d'informació, de formació per a les persones del sector.

Diu també el Pla que hi ha d'haver millores de les estructures representatives i de participació del sector, i es parla en concret de les confraries, de les taules sectorials i d'un òrgan, que és el Consell Assessor de la Pesca, que per nosaltres és un òrgan important i que en aquests moments no s'està reunint; ens consta per persones que n'haurien de formar part que encara desconeixen què és el Pla director de pesca 2000-2006. Malauradament, a part que aquestes mesures puguin ser bones intencions, mentre no es portin a terme, mentre no es comencin a aplicar, mentre no s'inverteixin els diners que es diu que s'hi invertiran, passa que hi ha unes persones que s'haurien de guanyar la vida amb la pesca i no se l'hi guanyen. Passa que, quan hi ha parades biològiques, els treballadors, els pescadors han de gastar les seves prestacions d'atur quan el que nosaltres creiem és que haurien de tenir un salari garantit que fos equivalent a les bases fixes de cotització durant aquests dos mesos, de manera que no en sortissin perjudicats.

Ara, en aquests moments, quan hi han vedes hi han unes ajudes, però qui rep aquestes ajudes són els armadors, no els pescadors. A nosaltres ens sembla que sí que hi hauria d'haver més ajuts per als treballadors i que s'haurien de reflectir més en els pressupostos. De fet, ja estaria bé que se n'hi haguessin inclòs o que s'hagués plantejat que hi fossin l'any 2000.

Celebrem que existeixi el Pla director i que existeixi l'IFOP i que inclogui també, a més a més, mesures per facilitar un desenvolupament sostenible i responsable de les activitats marines, com ara la regulació de la pesca i el marisqueig, la preservació de zones de protecció i de cria a la zona costanera o, fins i tot, aspectes de sanitat animal, que encara que no ens ho sembli, com que hi ha producció en piscifactories, també és molt important que es tinguin en compte, perquè també se'ls dona pinso. Però, per nosaltres, creiem que el Govern encara hi hauria de posar més de part seva, tenint en compte la importància social i econòmica que té la pesca en aquest país.

I ara, si m'ho permeten, intervindrè parlant de la ramaderia i de l'agricultura, perquè –com deia el senyor Ausàs– tenim un instrument a les mans, que és el PDR, en el qual hi han unes partides que quan te les mires així, superficialment, doncs, dius: «déu n'hi do, els diners que hi ha», que, a més a més, fan que el pressupost d'Agricultura, de l'any passat a aquest, hagi crescut, però que si te les mires amb detall veus que aquesta crescuda no ha estat del tot correcta, bé, diríem que és incorrecta, i en posarem alguns exemples que hem anat trobant, analitzant aquests pressupostos que, com que ja hi ha hagut una reestructuració del Departament i hi han hagut canvis en l'organigrama, no sempre és fàcil comparar les partides, però que ens fa adonar d'alguns detalls amb els quals nosaltres no estem d'acord i que mirarem de sintetitzar.

Coincidim amb el que deia el senyor Ausàs que, per exemple, al Pla de reconversió de cooperatives s'hi

haurien de destinar encara més esforços. Ens sembla bé que hi hagi uns diners per a la modernització de l'empresa agrària, uns altres per a la diversificació de les activitats a zones rurals, però ens adonem, sobretot relacionat amb aquest aspecte de la diversificació de les activitats, que ens hem endut una sorpresa, que, a més a més, no és una sorpresa agradable, malauradament, i és que tot i que hi havia o es preveia en el Pla de desenvolupament rural que hi hauria dos tipus de mesures, que unes eren del foment del turisme i l'artesanía, que hauria de tenir 118 milions de pessetes, i una altra és del foment a la transformació i comercialització de l'artesanía alimentària, que hauria de tenir 186 milions de pessetes, resulta que aquests no hi són.

No és que el Govern hagi fet res irregular, això es permet, que es faci traspassos d'una mesura a l'altra, però el que no entenem és el perquè d'aquesta maniobra en aquestes mesures, quan, precisament, estan destinades o són les que permeten una igualtat d'oportunitats en les dones en l'accés al món del treball en les zones rurals. Eren unes bones mesures per fomentar aquesta igualtat d'oportunitats, potser avui no és ni un bon dia per recordar que també tenim mancances en aquests aspectes que per nosaltres són molt importants. Sembla, doncs, que el Govern ha decidit no apostar per aquesta igualtat de cara a l'any 2001.

Hi ha altres mesures que tampoc ens agraden, algunes ja les ha dites el senyor Ausàs, per exemple la reducció de les partides de sanitat animal i vegetal; no entenem com és que en aquests moments passi això, no només parlant del cas del bestiar, que ja és públic aquests dies, sinó altres malalties com el virus de la tristesa dels cítrics, per exemple, no? O també que la partida d'assegurances, que l'any passat se n'hi van posar 430, i ja era menys que l'any anterior, que l'any 99, i s'ha vist que encara en feien falta més, i ara ens adonem que són 30 milions i ben bé no entenem per què, o per què ha baixat el suport a l'apicultura, per exemple, que és una altra de les diversificacions.

També trobem a faltar que s'aposti alguna cosa, o que s'hi pressuposti, per a la Llei d'orientació que se'ns ha dit que tindrem aquest any que ve. Es podria començar a plantejar ja mesures concretes de la Llei. Malaguanyat un pressupost que no té ni una partida oberta. I podríem anar dient altres exemples que reflecteixen algunes de les principals problemàtiques del món rural, com és el fet que els joves no es poden quedar a pagès o que en algunes zones es perden les millors terres de conreu, que ja sap el senyor conseller que hi insisteixo constantment, en aquest aspecte, però com que d'això ja en vàrem parlar, també, en el debat de política general, em sembla que no és el moment de reproduir aquest mateix debat.

No obstant, m'agradaria de fer el contrast entre el que suposa que en algunes zones es perden les terres de conreu i, en canvi, en altres, sortosament, s'hi estan fent inversions que són prou necessàries, i estic parlant del cas dels regadius. Està bé que a Regsa

s'inverteixi en regadius, sempre que s'apliquin les mesures d'estalvi i d'aprofitament màxim, que diem nosaltres. També està bé que s'hagi incrementat el ritme, perquè potser així, potser en vint anys, si ho aconseguim, hi haurien els regadius previstos, cosa en què també tenim les nostres reserves. No obstant, creiem que en la implantació dels regadius hi han zones on els pagesos no acaben d'estar engrescats i ens sembla que des del Govern s'hauria de fer alguna actuació per motivar la població. A la Terra Alta, per exemple –ja posàvem aquest mateix exemple l'any passat, però és que ens han tornat a informar que les coses estan igual–, s'han inclòs les inversions per a la primera i segona fases per tenir reg de suport, però en general la població té por de què passarà amb la tercera i quarta fase, perquè els pagesos no s'hi acaben d'apuntar. Només se'ls paga el 30% de la inversió, i dels 800 pagesos que s'hi podrien engrescar, només 130 s'hi han engrescat en aquests moments.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

La previsió era que es reguessin 9.000 hectàrees, amb un cost de 13.000 milions de pessetes, a la Terra Alta ara se'n reguen 900, amb 2.900 milions invertits, i no acaba d'haver-hi la motivació que faci fer esperança en les persones d'aquella zona. Esperem que acabi bé, que encara puguem reconduir la situació i que, junt amb les altres mesures que s'han d'anar aplicant, malgrat que nosaltres considerem que són insuficients els pressupostos que s'hi destinen, i per això presentem l'esmena a la totalitat, esperem que l'agricultura, la ramaderia i la pesca continuïn sent uns sectors importants en el nostre país.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Font. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, també per presentar l'esmena a la totalitat del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, té la paraula l'illustre diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el portaveu del meu Grup m'ha demanat la major brevetat possible, donada l'hora del vespre, i penso que havent substanciat una interpellació jo mateix fa pocs dies i la consegüent Moció, i havent tingut una sessió específica en la Comissió d'Agricultura de debat amb el conseller Grau, efectivament puc intentar –que és el que faré– ser al més breu i al més concís possible.

També per dir que els dos portaveus que m'han precedit en l'ús de la paraula, el senyor Jordi Ausàs i la senyora Elisabet Font, han exposat amb millors paraules del que faria jo mateix diverses consideracions que jo assumeixo totalment. I d'una forma molt especial la intervenció de la senyora Bet Font sobre el sector pesquer, sobre el qual jo m'abstindré, per

tant, d'entrar en consideració perquè subscric absolutament les consideracions que ella ha fet.

Ahir mateix, el conseller d'Economia, i avui, en diverses ocasions, s'ha assenyalat que el Departament d'Agricultura és un dels departaments de la Generalitat el pressupost dels quals creix més enguany. Certament, de 22.000 milions passa a 28.000, i un increment de 6.000 milions quan parlem en aquest ordre de magnituds és un creixement important, el problema és que els 28.000 milions només representen l'1,3% del pressupost de la Generalitat i, per tant, primera consideració, que és una consideració que venim repetint en aquests darrers anys: és un import molt escàs pel que, a parer nostre, necessita el camp català; el camp català, entès no solament com aquella població que es dedica a les activitats agràries, agrícoles, ramaderes i, per extensió, pesqueres, sinó en el medi rural en general, necessita absolutament de polítiques que l'ajudin a sustentar la població sobre el territori, a assentar la població sobre el territori, i en moltes ocasions ja hem dit que això depèn no solament de l'activitat agrària, que continua sent, certament, l'activitat de referència, sinó d'una veritable diversificació d'activitats econòmiques en el medi rural que permeti a la gent guanyar-se la vida, i d'unes millors condicions en la vida rural que posin a disposició de la gent que hi viu bones infraestructures, equipaments i serveis. I, per tant, 28.000 milions de pessetes, encara que signifiqui un increment important respecte a la consignació de l'any passat, no deixa de ser una consignació de caràcter menor.

Però deixin-me dir alguna cosa més: els 6.000 milions d'increment, als quals caldria afegir 1.500 milions que es produeixen en el capítol primer de gestió de personal, com a conseqüència de la reassignació de personal d'Agricultura, entenem nosaltres, en els departaments d'Interior i Medi Ambient, com a conseqüència de diverses ubicacions de personal procedent d'Agricultura, generen unes economies de 7.500 milions, que és exactament la quantitat que creix l'aportació del Departament d'Agricultura a Regsa. I, per tant, el pressupost creix, però creix exclusivament per a assumir les partides que fins ara Medi Ambient aportava a Regsa i que a partir d'aquesta anualitat assumeix en exclusiva, ja, el Departament d'Agricultura. I, efectivament, Regsa és una empresa que ha passat a la dependència directa i exclusiva del Departament d'Agricultura, l'aportació de l'ACA i del Departament de Medi Ambient és ja una aportació molt testimonial.

De fet, el Departament d'Agricultura passa, d'aportar-hi els 1.000 milions que hi aportava l'any passat, a 8.300. És a dir, un increment pràcticament d'aquests 7.500 que deriven de l'increment –6.000– que s'ha produït en el pressupost i de l'estalvi que s'ha produït de 1.500 en el capítol primer, de personal. La resta de partides del pressupost són molt similars a les que ja hi havia l'any anterior: per a modernització agrària 941 milions, hi havia, i ara n'hi ha 989; d'aportació a l'IRTA 971, i ara 922 en aportació corrent i 370 i 376 en aportació de capital; per a cooperativisme 600, i ara 500; per a industrialització 500, i ara 486; persones desfavorides 108, i ara 150; per a sanitat animal 350, i ara 350.

Algunes reduccions preocupants en aquest pressupost, conseller Grau, en la línia que li apuntaven els portaveus que m'han precedit: per a foment d'assegurances agràries hem baixat de 430 a només 30, i aquesta baixada és una baixada molt inconcebible en els termes en què ens hem expressat aquí moltes vegades, que és que les produccions agràries necessiten, com a garantia per la renda dels pagesos, disposar d'una assegurança, i la millor manera que se subscrigui assegurances és incentivar-ne la subscripció. I una partida, conseller Grau, que m'agradaria que vostè m'expliqués avui –probablement no ho farà, però en qualsevol cas la hi deixo plantejada, o al portaveu del Grup de Convergència i Unió, i si no, per al futur–, que és un retorn a les arques de l'Estat de 510 milions en concepte d'aportacions mediambientals. M'agradaria que després m'expliquessin bé què significa aquesta obligació de la Generalitat de retornar, de regularitzar, en definitiva, crec jo, aportacions en el pressupost de l'Estat per valor de 510 milions de pessetes.

Permetin-me fer, per tant, unes breus consideracions a partir d'aquest plantejament inicial. Primera consideració, des del punt de vista formal, em resulta inconcebible que s'adscriuin a la Direcció General de Desenvolupament Rural partides clarament vinculades a temes de sanitat i de produccions, o encara em resulta més increïble que s'ubiqui a la Direcció General de Desenvolupament Rural la partida destinada a la industrialització agrària quan, per altra part, hi ha una direcció general específica d'Indústries Agroalimentàries. Tinc la sensació que la concentració de competències, a través de l'assignació d'obligacions i de recursos, que estan fent a la Direcció General de Desenvolupament Rural és una concentració excessiva en aquella persona que el conseller Grau es va portar des del primer moment com a home de confiança a la Conselleria, que és el director general Xavier Ballabriga, a qui, per altra part, també coneixem bé.

Però ho repeteixo: hi ha una Direcció General d'Indústries, regida pel director general senyor Gustau García Guillaumet, al qual deixen només 118 milions de pessetes, mentre que, una partida de gairebé 500 milions per a industrialització, la ubiquen en l'àrea de desenvolupament rural; és una incongruència des del punt de vista formal que només es pot entendre, des del meu punt de vista, si el que estan produint, de fet, és una concentració de competències i de recursos en una única direcció general o, dit d'una altra manera, en un director general que està jugant obertament el número dos del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. En qualsevol cas –en qualsevol cas–, a nosaltres ens sembla que, si aquesta Direcció General és sobrer o altres serveis de la Conselleria són sobrers, el que hem de fer és amortitzar-los en benefici d'un estalvi administratiu, i que no té sentit mantenir direccions generals per a gestionar 118 milions de pessetes, mentre competències nítides que haurien de correspondre a aquesta Direcció General s'ubiquen en altres àmbits del mateix Departament. Per tant, una observació, doncs, de caràcter formal a l'estructura del pressupost.

Una segona consideració: a nosaltres ens sembla bé tot allò que vostès vulguin dedicar a la incorporació de joves i per a la realització de plans de millora. De fet, aquesta constitueix una peça bàsica d'unes estratègies a desenvolupar per part d'un govern. Hem dit en moltíssimes ocasions que el despoblament rural i la reducció de la població agrària es deu, bàsicament, a la pèrdua de rendes, i la pèrdua de rendes és la conseqüència directa de l'increment dels costos de producció sobre unes estructures insuficients. I en aquest diagnòstic hi hem coincidit sempre tots. Però això cal fer-ho bé, cal, efectivament, establir mecanismes que incentivin la incorporació de joves, que facilitin a aquests joves tots els instruments tècnics, d'assessorament i de recursos financers per a poder-se implantar i per a poder funcionar, entre altres, també, naturalment, aquells que permetin dimensionar millor la mida de les explotacions agràries de Catalunya en aquest moment insuficientment dotades.

I en aquesta línia només un apunt: jo espero, senyor conseller, una actuació diligent i eficaç en tot allò que signifiqui la conservació dels patrimonis agraris, de les empreses familiars agràries que han quedat malmeses ara fa unes setmanes pels aiguats en algunes comarques, especialment de la demarcació de Tarragona. En l'exercici pressupostari de l'any passat hi havia una partida específica per a prevenció i recuperació de danys naturals per valor de 67 milions de pessetes, que en el pressupost d'enguany ha desaparegut. Per tant, si realment considerem una pedra bàsica de la nostra actuació tot allò que signifiqui la incorporació de joves i la defensa de les explotacions familiars agràries i, per tant, dels seus patrimonis, hem d'actuar en conseqüència, no és suficient un recurs retòric, hem d'actuar en conseqüència i, per suposat, senyor conseller, que estarem molt amatents en el que sigui l'actuació del seu Departament a les comarques –ho repeteixo– bàsicament de Tarragona, les explotacions de les quals en algunes comarques han quedat molt malmeses pels aiguats dels altres dies, com en el passat van quedar malmeses en algunes altres zones com a conseqüència dels incendis forestals.

Següent consideració: en matèria de cooperativisme agrari –vaig dir-li-ho l'altre dia, des d'aquesta mateixa tribuna–, nosaltres estem per la creació d'un nou pla de reestructuració del cooperativisme agrari que incentivi les concentracions cooperatives i que permeti a les cooperatives millor dimensionades actuar en matèria de transformació i comercialització de productes agraris, i la política de perdigonada, com s'ha fet fins ara en les diverses convocatòries dels diversos plans, no soluciona el problema. Tenim 220 cooperatives, un volum de producció molt important en mans d'aquestes cooperatives, però un volum de transformació i de comercialització de produccions molt curt, molt limitat. I en realitat, on està el valor afegit no està tant en la producció, sinó en la transformació i la comercialització dels productes, i aquí ho lligo directament amb allò que hauria de constituir l'altra pedra angular de la nostra actuació, que és l'incentiu de la industrialització de les produccions i de la di-

versificació de les activitats econòmiques en el medi rural.

Abans la diputada Bet Font ha fet al·lusió a unes partides que desapareixien com a tals en el pressupost d'enguany, jo crec que estan incloses en una de genèrica que parla de diversificació d'activitats econòmiques, vull creure que estan incloses en aquesta genèrica. Però, en qualsevol cas, és una partida de 460 milions que no permet, tampoc, grans meravelles, i, per altra part, en matèria d'industrialització agrària, ja li hem dit abans que ni tan sols arribem a la quota que vam assolir en el pressupost actualment vigent, hem baixat de la quota el pressupost actualment vigent. Per tant, 480 milions per a fomentar la industrialització agrària és una partida simbòlica que no ajuda a avançar gaire en això que constitueix l'altre eix important d'aquesta estratègia que ha de passar per reforçar les explotacions, com dèiem abans, per tant les estructures, personals i associatives, i entrar cada vegada més en la comercialització i en la transformació dels productes.

Següent consideració: en matèria de produccions de qualitat i de foment d'una política alimentària de qualitat i de seguretat. Jo crec que aquest tema és un tema especialment important. Abans assenyalaven els portaveus que m'han precedit la quantitat de recursos que esmerçàvem en matèria de sanitat vegetal i animal. Jo crec que, donades les circumstàncies del moment present, pocs recursos. Mantenim la quota que teníem en 350 milions i dediquem una partida específica de 200 i escaig al sanejament del sector oví. Això és molt insuficient, conseller Grau. Si realment volem fer una lluita eficaç per a preservar les nostres produccions agràries i ramaderes dels problemes sanitaris que hem detectat en el passat i en el present, necessitem fer bastant més que això, i sobretot, conseller Grau, convé que transformem en una realitat aquell institut de qualitat agroalimentària que s'ha apuntat en alguna ocasió en el passat. L'any passat es va obrir una línia pressupostària que aquest any desapareix. Però, escolti'm, posin damunt la taula una proposta formal per a la creació d'aquest institut i ens trobarà decididament al costat. Facin-ho, perquè si es continua debilitant, si no habiliten mecanismes que assegurin als ciutadans que les produccions agràries són segures, perquè estem fent tot el necessari des de l'Administració per a preservar i per a garantir aquesta seguretat, correm el risc que la desconfiança ciutadana malmeti molt seriosament, més enllà fins i tot del que sigui raonable, els interessos dels diversos sectors productius.

Jo no insistiré en el que s'apuntava abans de l'encefalopatia espongiforme que en aquest moment està afectant el sector boví, però cal alguna cosa més que assegurar des de l'Administració que ja es fan els controls de rigor perquè no es continuï produint una caiguda en el consum de la carn de boví i, en conseqüència, un efecte molt pervers, molt negatiu, sobre les produccions en el sector. Per tant, produccions de qualitat i recolzament incondicional a tot allò que siguin estratègies de recolzament a la qualitat –des de les denominacions d'ori-

gen protegides fins a la marca Q–, les campanyes necessàries per assegurar-ho als ciutadans i la certesa que l'Administració exercita totes les seves actuacions, totes les actuacions disponibles, per assegurar que els productes tenen la qualitat que diem que tenen i que sabem que tenen.

Zones de muntanya. El diputat Paco Boya m'ensenyava avui una resposta del mateix conseller Grau en la qual precisava que no hi han línies específiques d'agricultura i de ramaderia de muntanya més enllà de les línies genèriques que conté les indemnitzacions compensadores per a zones desfavorides. Doncs, escolti'm, hem de fer alguna cosa perquè les zones de muntanya, que ja pateixen unes adversitats físiques i geogràfiques molt més grans que altres territoris de Catalunya que ja pateixen prou en les seves condicions agràries, puguin assentar la poca població que s'hi dedica. I, per tant, insisteixo en el que apuntaven l'altre dia, que em sembla que vostè mateix comparteix: hem de trobar el mecanisme per a diferenciar dintre de les indemnitzacions compensatòries aquelles indemnitzacions que han de correspondre, que poden correspondre a les zones d'especial dificultat que són les zones d'alta muntanya, i sobretot hem de facilitar des del punt de vista de les exigències i dels condicionants que la pràctica d'altres activitats econòmiques a les zones de muntanya per a diversificar l'activitat agrària siguin possibles i no sigui només un recurs retòric.

Dèiem l'altre dia en la Comissió d'Agricultura que hem de poder facilitar, si volem que es dediquin a l'artesania agroalimentària, que puguin realitzar activitats vinculades amb el tema; si els posem tots els condicionants que en aquest moment s'estan posant, no és possible, al final, que aquella casa de pagès acabi fent les secallones que naturalment fabrica amb totes les garanties i amb totes les condicions i que degudament venudes constitueixen una aportació complementària important. Bé, qui diu les secallones, diu els patés o diu qualsevol altra de les activitats agroalimentàries que artesans agroalimentaris..., que coneixem tots prou bé.

Un apunt final sobre el tema de regadius. Està bé l'increment de la partida. Jo porto aquí tot un conjunt de respostes, conseller Grau, a precisions que li demanàvem amb la diputada Marta Camps respecte als plans que estan en vies d'execució. A hores d'ara no sabem amb precisió quantes hectàrees pretenen regar amb el Segarra - Garrigues, ni quantes en pretenen regar en el Segrià sud, ni si farem o no farem el canal de les Garrigues baixes, ni si farem o no farem el canal Xerta - Sénia. Vostès estan fent estudis i projectes, un darrere l'altre. Per exemple, en el Segrià sud es disposen a encarregar ja el tercer projecte; pel de les Garrigues baixes s'han gastat bastants centenars de milions de pessetes en estudis i projectes que en aquest moment no es materialitzen en res concret, continuen fent estudis i continuen fent projectes, i hi continuen havent promeses i compromisos com fa anys al damunt de la taula però les realitzacions no acaben de veure's, i en el cas de l'Algerri - Balaguer, una declaració seva mateix l'altre dia demanant encara ajuda als ajuntaments

després de tantíssims anys perquè li facilitin els processos de concentració parcel·laria.

Me sembla bé. Sap que en els processos de concentració parcel·laria, si ens necessita, també ens tindrà a la seva vora, però el conjunt de centenars i milers de milions, jo diria, que hem esmerçat ja en matèria de projectes i estudis en aquest moment haurien de concretar-se ja en precisions molt més clares respecte a allò que pretenem fer. Perquè parlar de 125.000 hectàrees que volem posar en regadiu amb una inversió de 100, 150, 200.000 milions de pessetes, quan parlem d'aquest ordre de magnitud, són molts mils de milions de pessetes, i a raó de les disponibilitats que dediquem enguany en el pressupost ens costarà dotzenes d'anys arribar-hi.

Per tant, d'acord. Aquí s'incrementen les partides destinades a Regsa; ens sembla bé que hi hagi una inversió prevista global de 13.000 milions de pessetes –ens sembla bé–, però hauríem d'avançar una miqueta més, conseller Grau, en matèria de precisions respecte a aquelles coses que exactament volem fer.

Jo vaig estar l'altre dia en el Segrià sud reunit amb els pagesos de la zona que vostè coneix prou bé i la veritat és que els pagesos d'aquella zona de secà m'assenyalaven –i jo ho comparteixo– que necessiten molts més regs de suport que la previsió de dotacions per hectàrea que significaria en un regadiu per a la fruita dolça, que en aquella zona no ho és. Per tant, a mi em sembla que les operacions de regadiu les hem de dimensionar d'acord amb les necessitats, tant des del punt de vista tècnic, com des del punt de vista econòmic, per introduir-hi, naturalment, factors de racionalitat que generin les complicitats necessàries en una població ja de per si reduïda i envellida, si volem que facin, efectivament, les aportacions que han de fer.

I una darrera matisació en el tema de regadius. Escolti'm, ha sortit a la premsa aquests dies una declaració dels diputats del Partit Popular per Lleida, del Congrés dels Diputats, que assenyalava que diverses obres menors de Lleida havien estat declarades d'interès general; obres menors, des d'entubaments de sèquies a construccions de bases de reg, no embassaments, sinó construccions de bases de reg. Una preocupació al voltant d'aquest tema: es generen diversos règims jurídics i econòmics per a aquells que queden beneficiats per la declaració d'una obra d'interès general o per a aquells que queden sotmesos a la legislació catalana. I això és introduir factors de distorsió importants: aquelles que són declarades d'interès general tenen un percentatge d'aportació per part de l'Estat del 50% i un període d'amortització de la seva pròpia aportació d'entre 25 i 50 anys; les que queden sotmeses al règim català per a la construcció de regadius aporten certament un 30%, però han de començar a pagar-ho de seguida.

Bé, això és així jurídicament. Potser llavors caldria, si aquest és un plantejament que queda establert i queda consolidat, que en cada cas i en cada ocasió oferíssim als ciutadans, als pagesos, la possibilitat d'acollir-se a un règim o a un altre. Però hem estat

tots molt reticents en això, perquè al final es generen avantatges i inconvenients en funció d'un plantejament o d'un altre.

Per tant, jo deixo apuntat el tema aquí, amb preocupació; hauríem d'homogeneïtzar els plantejaments, i no podem entrar en una cursa de veure qui corre més per aconseguir qualificar aquell entubament d'aquella sèquia o la construcció d'aquella bassa de reg d'aquesta manera o d'aquella altra, perquè naturalment això introdueix factors de distorsió dintre de la societat agrària, dintre de les comunitats de regants, que acaben no solament desconcertats, sinó que, a vegades, acaben contraposant-se uns a uns altres per veure qui corre més per aconseguir els favors d'un partit o d'un altre, d'una majoria o d'una altra, d'un govern o d'un altre.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Jo crec que aquesta no és la via, conseller Grau, i per tant, ja que tenen la bona entesa que vostès tenen, uns i altres –vull dir Convergència i Unió i el Partit Popular–, facin el possible per harmonitzar almenys els mecanismes aplicables en el cas, i, si no, si vostè ho considera oportú, expliqui'ns-ho, i jo crec que avui faria bé de fer ús de la paraula almenys per a precisar aquells retorns mediambientals que li he plantejat abans, però també aquesta qüestió, i, si no, en properes ocasions. Jo, de tota manera, el convindo, conseller Grau. *(Veus de fons.)*

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Iglesias.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, bé, com que els diferents portaveus em demanen que també sigui breu, i ho ha sigut la diputada Bet Font i no ha esgotat el temps el diputat Vilalta, procuraré parlar potser del tall del pressupost, perquè em sembla que s'ha parlat molt dels ossos del pressupost i no dels temes gruixuts, de la voluntat política del Govern que s'expressa amb un pressupost, aquests temes importants que a mi em sembla que val la pena defensar per injustificar unes esmenes a la totalitat.

Fa uns anys tenia l'esperança de dir: «Si poguéssim pujar en un parell d'anys el pressupost del Departament un 10% cada any, estic segur que no ens presentarien, els grups de l'oposició, esmenes a la totalitat i esmenes de retorn.» Doncs bé, aquests dos últims anys, si acumulem el del 99 i el pressupost del 2001, hem pujat un 36%, amb dos exercicis, i aquesta dada sola –aquesta dada sola– és important; sí, hi ha una entrada de temes de Regsa, però 36%.

Tot i així, han sortit alguns temes –com que el temps no m'ho permetrà i sembla que..., no voldria

que quedés el dubte—, temes de tall, que alguns diputats hi han entrat. Tindrem molt de gust els diputats, tant en Pere Ribera, el company Pere Ribera, com jo mateix, en el debat d'esmenes al capítol de despeses en la Comissió, de detallar qüestions que ara no hi podríem entrar amb detall.

Anirem a les grans xifres, però sí que ho aprofito per contestar una petició de l'illustre diputat senyor Vilalta: els 510 milions que sembla que li preocupen. Són 510 milions de PDR, que són mesures mediambientals que com a organisme pagador han de passar al Departament de Medi Ambient, de Catalunya, de la Generalitat, no de l'Estat. Per tant, la resposta li dono i, en tot cas, podem detallar més coses en el debat, en el debat en comissió dels diferents conceptes d'aquest pressupost. Però com mai, com mai en els últims anys, aquest Departament és un departament, aquest any, un departament inversor, un departament que destina un 36% dels seus recursos a regadius, amb 13.000 milions d'inversió, amb la importància que té per al món agrari un canvi abismal de tenir aigua o no tenir aigua en el cultiu del món rural.

Vejam, s'han fet algunes qüestions que a mi em sembla que es van explicar clarament, però que també explica el pressupost. El mes de setembre hi va haver una reorganització del Departament, que en feia referència el diputat senyor Vilalta, però no per qüestions, senyor Vilalta, d'importància de direcció general, sinó per eficàcia: en tenir un sol departament de pagament de tot el que és subvencions de cara als PDR i de cara a tots el tema de fons europeu, però vaja..., i a més a més amb la voluntat de dotar-lo de l'eficàcia suficient, del control i transparència, que s'ha demanat una segona intervenció a aquest òrgan pagador que em penso que és per guanyar en eficàcia, al final, al territori, no perquè un director general, sigui el dos o el tres..., és la política del Govern, la política del conseller.

I el que busquem és eficàcia en la gestió d'aquests recursos que cada vegada són més importants, tan importants que en algun moment, en algun debat d'algun departament, s'han fet comparacions amb altres comunitats autònomes de l'Estat espanyol. I aquí només l'ha feta el senyor Ausàs, bàsicament, amb el Govern de Navarra. Home!, ja ens agradaria tenir el finançament de Navarra; segurament—segurament—que el conseller faria projectes d'acer inoxidable, el de regadiu, amb el finançament de Navarra. Però, bé, tot i així, és un departament atípic, que altres comunitats autònomes podrien i fan en molts casos..., pressuposten els recursos propis més els de l'Estat, més els de la Unió Europea; si així ho fessin..., aquest Departament gestiona, està previst que gestioni al final de l'any prop dels 90.000 milions de pessetes, i jo els aconsello—que veig que el senyor Vilalta sí que ho fa algunes vegades, no tots els diputats—que mirin les liquidacions dels pressupostos del que realment es liquida, la liquidació real de la gestió del Departament. Si això ho pressupostéssim, amb suma de recursos propis, no deixa de ser, ja, un element que podríem comparar, cosa que en aquest Departament, excepte el cas de Navarra,

que a mi em sembla molt reiteratiu per part d'Esquerra Republicana, i a mi em sembla bé, amb l'aspiració d'un finançament que ja firmariem ara mateix tots..., però no s'hi val a l'hora de comparar amb aquest cas concret. Però, en tot cas, subscriuríem aquest finançament; vull dir que, en aquest sentit, sí que ens posaríem d'acord.

De tota manera, a mi em sembla que hi ha uns grans temes que val la pena que posem en evidència, d'aquest pressupost, perquè hem entrat en qüestions de detall petites; jo penso que en el debat, amb les esmenes de les despeses, si arribem o si, fins i tot, la bondat del mateix pressupost els fa reflexionar i demà al matí ens diuen que han retirat les esmenes a la totalitat, que seria el que em sembla que correspondria a un pressupost que, com cap altre departament de la Generalitat, creix aquest any amb l'esforç que alguns han reconegut en la seva intervenció... Tot i així, si no és així, poden entendre que el nostre Grup rebutjarà aquestes esmenes.

Però, tot i així, un increment en el..., ho faré per capítols perquè no és comparatiu per direccions generals. La nova reestructuració del Departament del mes de setembre no ens fa comparatiu que puguem fer-ho per direccions generals, però sí per capítols globals. A mi m'ha sorprès l'estalvi que diu el senyor Vilalta del capítol 1. Segons les meves dades i, evidentment, calculant que hi ha hagut personal que ha passat al Departament de Medi Ambient, que estava a Forestal, l'increment del capítol 1 és d'un 2%, sumant i restant el que, realment, queda amb relació al comparatiu del 2000. En el capítol 2, un 3,70%, que estaria per sota de la mitjana de l'increment global del pressupost, que és del 7,8%.

Quant al capítol de transferències, que és, bàsicament, en empreses, que això en parlarà—empreses adscrites al Departament—l'illustre diputat senyor Ribera, ha pujat un 7,7%. Però allà on tenim les inversions, aquí l'increment és brutal: tenim un 335% de creixement en capítol 6, que és, bàsicament, el tema de Regsa, que també hi tenim el tema de regadius i, per tant, el tema Segarra - Garrigues. Sí que volia fer una petita broma que és que penso: a veure si l'any que ve se'n redueix la meitat més; la illustre diputada que ara no tenim aquí, en el debat de pressupostos de l'any passat va dir: «Ni en quaranta anys farem els regadius!». Aquest any, veig que l'ha reduït a vint, i espero que, l'any que ve, quan debatem aquests pressupostos, puguem parlar de deu tots plegats. En tot cas, el capítol 7 també té un increment important, via PDR, d'acord amb les previsions que s'havien fet en l'explicació—detallada, per cert—del PDR.

Hi ha alguns temes... Senyor Ausàs, a mi em parla d'Interreg; jo diria que més aviat és un tema d'un altre departament. Aquí estem parlant de Leader, estem parlant d'una partida que sí que està prevista, aquest any, per preparar un nou programa, el Proder; hi ha uns 25 milions per, en consells comarcals i ajuntaments, fer deu grups per tenir preparat per al 2002 nous programes que podrien estar en la línia de Proder, Leader, que sí que el Departament

està en aquesta línia i no en l'Interreg, però, bé, en tot cas, també s'havia de matisar aquelles comunitats autònomes o aquelles zones que a nivell d'Europa és Objectiu 1, i Catalunya no és Objectiu 1. Ho dic quan fa la comparació de les assignacions des del Govern de l'Estat, també. Jo penso que les coses s'han de dir, totes, com són.

En tot cas, penso que hi ha aquests eixos importants i que en aquest moment, home, també surt un tema que penso que n'hem de donar alguna explicació i alguna resposta que puguem ampliar en el debat d'esmenes al capítol de despeses, però sí que puc assegurar a aquesta cambra davant del tema...

El president

Senyor diputat, senyor diputat, m'ha demanat que l'avisi...

El Sr. Iglesias i Sala

Doncs, acabo.

El president

Molt bé.

El Sr. Iglesias i Sala

Sobre la sanitat animal de recuperació de recursos i de sobrants, quasi podem comprometre'ns que doblarem uns 340 milions. I, sobre el tema del foment de l'assegurança, per iniciativa del nostre Grup i per voluntat del Govern, quant als 30, milions buscarem els recursos de sobrants o d'allà on sigui, però per passar no a allò en números sinó en percentatges. Si l'ajut fins ara havia estat del 12 i mig per cent, tenim voluntat política que, el 2001, sigui del 15%, i ho tirarem endavant i espero que amb el seu recolzament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyor Ribera...

El Sr. Ribera i Guals

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a veure: millores, esforç, voluntat..., ho celebrem, Déu n'hi do! Tal com ha dit el meu antecessor, il·lustre diputat senyor Iglesias, doncs, tots ens pensàvem que retirarien les esmenes a la totalitat, més davant d'aquests objectius, no? Però, és clar, ens estranyem; vertaderament, doncs, ens estranyem, no? Perquè, davant de tots aquests objectius, que les mantinguin, potser si reflexionen amb el coixí, doncs, demà al matí, a veure si pensen d'una altra manera. Però, bé, la cosa està així.

Permetin-me dir-los per què ens estranyem. Doncs, perquè és un pressupost d'una gran inversió. Estem parlant d'una inversió del camp català que supera el pressupost del 2000 amb el 335,8%; de l'any 2000, de 1.225 milions, a l'any 2001, a 8.360 milions.

Vertaderament, això, doncs, és d'una quantia prou important per pensar el que els hi he dit fa uns moments.

A mi em toca defensar els pressupostos de les diferents empreses del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Per estar el mínim temps possible, els aniré dient els pressupostos de les empreses i un parell d'objectius o un objectiu d'aquestes empreses. M'estaré una mica més amb Regsa, que ha estat esmentat per tots els grups; vull dir que és, sens dubte, un capítol important del pressupost. Però, primer, parlaré de l'IRTA, de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària.

Estem parlant d'un pressupost per al 2001 de 2.844 milions enfront de 2.651 de l'any 2000, o sigui que estem parlant d'un 7,3% d'augment, prou important. Tothom sap el paper important que està desenvolupant l'IRTA dins el camp català, dintre la recerca de noves tecnologies, dintre dels processos de producció del sector, millorant la seva productivitat; incidir, sobretot, en els *inputs* i recursos per tal de reduir i optimitzar les produccions agrícoles, ramaderes i pesqueres. En aquest sentit, es posa a l'abast del sector un seguit de laboratoris i centres tècnics que permeten realitzar un seguiment i controls dels mitjans de producció: vegetals, horticultura, els cultius extensius de biotècnica vegetal, la producció animal, que treballen els camps de la genètica, la nutrició, la sanitat animal, l'aqüicultura, les àrees de tecnologia d'aliments per a les indústries càrnies i molts altres sectors carnis.

Passo a Regsa. Regsa, sens dubte, pressupost 2001: 16.202 milions de pessetes; pressupost 2000: 9.343 –augment del 73,4%. I és així, senyor diputat. Aquí estem parlant d'infraestructures, que si es fan o no es fan. Jo parlaré d'objectius, els objectius del Departament, objectius amb infraestructura bàsica de regadius, zona de regadius de Deltebre, zona de regadius del riu Muga, zona de regadius del riu Ter, zona de regadius del canal d'Aragó - Catalunya, zona de regadius de les Garrigues i altres zones de regadiu. Sens dubte, el pressupost de l'any que ve ja contempla una partida de 1.681 milions de pessetes pel que fa al canal Segarra -Garrigues, obra de 190.000 milions de pessetes d'inversió de l'any 2001 al 2016, si no vaig mal informat i equivocat. Es regaran més de 70.000 hectàrees, però, el 2003, senyores i senyors diputats, ja es començaran a regar les primeres hectàrees.

Aquí, dintre el Departament hi ha dues empreses que ningú ha esmentat; jo no sé si és per la poca importància que els mereixen, però jo els he dir que fan un gran servei al camp català. Estic parlant de l'Incavi i estic parlant de Prodeca. Quant a l'Incavi, estem parlant d'un pressupost del 2001 de 332 milions enfront del 2000, de 293 milions –un 13,3% d'augment. Escolti'm: l'Incavi té per finalitat la millora del conreu de les vinyes, fomentar la formació de tècnics en matèria vitivinícola i enologia, millorar les instal·lacions de les estacions vitivinícoles a Catalunya, millorar la producció dels vins, ja que tenim una gran competència a Catalunya i,

gràcies a aquesta millora dels vins –i això és constatat per tots–, comarques que fa uns anys tenien una gran regressió, tenien un percentatge de renda *per capita* molt baix, com pot ser la Terra Alta i el Priorat, en aquests moments són comarques de gran avenir i són comarques que, la gent, no només s'hi està quedant, sinó que hi està tornant. I, a això, hem de donar gràcies a Incavi però, evidentment, també hem de donar gràcies als pagesos, als pagesos que han apostat pel sector del vi català, un sector que va a més, un sector productiu.

I Prodeca. Prodeca: un pressupost per al 2001 de 135 milions enfront dels 76 del 2000 –un 77,6% d'augment. Què fa Prodeca? Crec que el seu nom ho diu: «Promotora d'Exportacions Catalanes». Però què fa Prodeca? Prodeca ajuda, sobretot els petits –no només els petits perquè també n'hi ha de grans, però sobretot als petits–, a exportar i a la promoció dels seus productes arreu d'Espanya i arreu del món.

Segur que, amb aquest augment de pressupost, aquestes empreses que s'aixopluguen sota el seu paraigua tindran una gran visió comercial, molt més profitosa, perquè, per exemple, de Prodeca podem parlar de la fira Prodexpo de Moscou, o Mont-real, Tòquio, Verona, Hong Kong, Bordeus... Segurament, cap d'aquests petits empresaris que s'acullen a Prodeca per si sols podrien anar pel món a oferir els seus productes. Per què? Per un cost econòmic –senzillament per això. Gràcies a Prodeca, doncs, poden anar a tot arreu amb un cost, no diré zero –tant de bo fos zero, però no és així–, perquè la cosa està com està, tot i l'augment i la voluntat del Departament de fer les coses més senzilles per a tots aquests productors.

Per tots aquests objectius i pel pressupost que els acabo d'explicar de les empreses, nosaltres, el nostre Grup, senyores i senyors, votarà en contra de les seves esmenes a la totalitat dels pressupostos.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Passem ara al debat de les esmenes a la totalitat a les seccions del Departament de Treball. Per Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Tenint en compte que fa una setmana vam tenir un debat monogràfic llarg, de més d'un dia, relacionat amb una important part de la gestió del Departament –tema de fons ocupacionals, però que anava vinculat, també, al Servei Català de l'Ocupació i al tema de l'ocupació–, seré molt breu, donada l'hora que és, també.

D'entrada, les xifres del Departament indiquen un estancament, xifres d'una sèrie de partides com els programes de formació ocupacional, el Pla PIB, els programes diversos per al foment de l'ocupació, el

tema... Per exemple, el Programa d'intercanvis per a formació professional en àmbit europeu també és tancat, el tema de les despeses del Consell Superior de Cooperatives és tancat, també; despeses diverses del Programa d'autoempreses, tancat, i cooperatives i societats laborals és tancat. És a dir, estem amb un pressupost d'increment zero en general, i, per tant, diguem-ne, indica, una mica, la situació amb què em sembla que es troba el Departament després d'un any bastant agitat i *lo que te rondaré, morena*, em sembla.

Segona qüestió: és un departament –i, aquest any, desgraciadament, ho hem viscut, ho estem vivint... El tipus de previsions que fa pressupostàries són pura fantasia, no?, des del Departament, on les liquidacions corresponen menys a la realitat. Per posar uns casos: quant a l'article 46, van deixar-se d'executar 4.456 milions –un 50%–; article 47, 7.800 milions –un 16%–, i, article 48, 6.000 milions –un 31%. És a dir, les liquidacions no tenen res a veure amb les previsions. Si a això hi afegim que la majoria de programes són partides ampliables en funció de l'arribada o no de fons europeus, estem ballant en el buit totalment en el Departament de Treball. Per tant, això també condiciona una mica la garantia de control i de treball per objectius, si la meitat de coses ja no estan pressupostades en la previsió del text pressupostari. Per tant, partim d'això.

Dit això, crec que el Departament hauria de prioritzar una sèrie de qüestions que demanen els agents socials. És evident que, per la nova situació laboral, la disminució de l'atur hi és, però que aquest atur s'ha concentrat en certs col·lectius i que la baixa població activa requereix canviar les polítiques d'ocupació i dissenyar-les en més consonància amb noves necessitats socials i característiques de les persones en atur. És en aquest sentit que cal avançar en el Programa de nous filons d'ocupació aprovat en el Pacte per l'ocupació, i l'any 2001 hem de preveure un pla per desenvolupar aquest projecte de nous filons.

També cal dir que una societat de plena ocupació no val si aquesta ocupació no és de qualitat, si la sustentem en una ocupació de baixa qualitat. Per tant, cal lluitar contra la precarietat en el treball, i els pressupostos de la Generalitat han de preveure, en aquest sentit, partides per lluitar contra la precarietat i un pla contra la sinistralitat laboral. També –ho vam dir l'altre dia, per tant no m'hi estendré– la importància i la necessitat de coordinar i fusionar o, en fi, en tot cas, fer confluïr els tres sistemes de formació professional. No pot ser que hi hagi la distància que hi ha entre la formació reglada, l'ocupacional i la continuada.

El tema que cal tenir present també és la introducció de noves tecnologies que poden generar noves i fortes diferències socials, i cal, doncs, que el Govern faci un esforç perquè des dels pressupostos es palliïn aquestes possibles diferències. També cal dir que és important fer front al perill que hi ha que certs sectors empresarials tinguin la temptació, en un moment de molt de moviment de mà d'obra, en alguns casos il·le-

gal, de tirar mà d'aquesta reserva de mà d'obra en un sentit de quasi illegalitat o d'illegalitat, fins i tot, en alguns casos. Per tant, aquí hi hauria d'haver una pressió inspectora per evitar que entréssim en el trasllat del Tercer Món a casa nostra.

I finalment, el tema dels salaris; és evident que l'impacte de la inflació en aquests moments comença a ser fort i, per tant, d'alguna manera, caldria, començant per la mateixa Administració, avançar en una línia de fer que el marc laboral autònom tingués present l'IPC català, que vostès han recollit en l'informe del Departament però que després no té conseqüències pràctiques a l'hora de col·locar les partides.

Per tant, concretant, i una mica seguint les propostes dels agents socials: més i millor ocupació, objectiu d'arribar a una societat de plena ocupació per tal d'incrementar la taxa d'ocupació a Catalunya en la línia dels propòsits de la Unió Europea; tenim pendent el Pla d'ocupació 2001, del qual pengen programes de creació de treball, reordenació en el temps de treball, amb partides suficients, inversions a través de l'Institut Català de Finances, vam comentar ahir, parlant de l'economia –ja no sé si és ahir o avui, perquè ja em perdo en el temps, després de tantes hores–, en tot cas d'Economia i Finances dèiem, parlant de l'ICF, que, lamentablement, les partides destinades a crèdits a la petita empresa no s'han aprofitat, per tant, alguna cosa falla; el tema dels nous filons d'ocupació; programes de foment de l'ocupació que inclouen des de posar netedat i netejar i canviar –d'això en vam parlar l'altre dia, per tant no m'hi estenc– el tema de la formació professional ocupacional, temes que funcionen i, per tant, que cal potenciar, com les escoles taller, cases d'oficis, programes d'inserció sociolaboral de persones amb dificultats, que són les que tenen més problemes per entrar en el món de treball, programes d'orientació i recerca d'ocupació i autoocupació, programes de desenvolupament local, programes de suport a la creació i ocupació autònoma i cooperatives, guarderies laborals i altres. Tot això és un paquet de programes de foment de l'ocupació.

És evident que si engeguem en aquest Parlament, com s'ha acordat, la Llei del Servei Català d'Ocupació, hi haurà d'haver partides per desplegar-la, per adequar les oficines de treball i els centres de formació a les noves funcions que es determinin, per desenvolupar el Consell de Direcció del servei i les meses locals d'ocupació, partides per engegar l'observatori del mercat laboral, el mercat de treball. Per tant, tot això s'ha de tirar endavant.

Evidentment, també –dèiem abans–, la lluita contra la precarietat del treball hauria de ser una de les finalitats importants d'aquest pressupost que no està convenientment contemplada, és insuficient. El tema d'un pla de xoc contra la sinistralitat s'hauria de dotar millor, i també la constitució del que s'ha reclamat per part dels agents socials d'una fundació catalana per a la salut i la vida en el treball, fundació que estaria cofinançada també pels recursos que provenen de la fundació estatal. Cal, doncs, que

aquests recursos vagin destinats a un pla de formació en matèria de seguretat, a campanyes d'informació i sensibilització, a implementació d'instruments per a la prevenció, a programes d'investigació sobre la matèria, etcètera, etcètera. Tot això són qüestions que no estan prou especificades i prou concretades en els actuals pressupostos.

El tema –com deia abans– del frau en la contractació és fonamental, per tant, hi hauria d'haver un pla d'inspecció contra la precarietat de la contractació i, al costat d'això, també, arreglar amb el sector –i nosaltres hi estem totalment d'acord–, un pla interdepartamental per incentivar la incorporació de les dones al treball productiu amb mesures d'orientació, formació i inserció professional, i amb diverses campanyes, també adreçades a l'alumnat, professorat, pares i mares d'ensenyament primari i secundari amb l'objectiu de trencar la segmentació actual del món laboral en funció del gènere. Són demandes plenament raonables que nosaltres assumim com a pròpies i que entenem que seria bo que formessin part dels objectius i dels programes d'aquest Departament en aquest any que anem a entrar.

També, en aquest mateix nivell de l'apartat de la promoció de la incorporació de les dones en el treball productiu, també hi ha un apartat contra la pobresa i la violència respecte al finançament de programes de formació i ocupació per donar suport a la contractació de dones en professions amb demandes no cobertes, programes per fomentar la igualtat salarial en empreses, de les dones, i també un pla integral destinat a dones que pateixen violència domèstica perquè puguin sortir-se'n elles soles, entre altres mesures. Tot això són propostes que vénen dels agents socials, que nosaltres compartim i que veiem o mal contemplades o no contemplades en els pressupostos actuals.

Al costat d'això, jo crec que –i és aquí quan ja ens repetiríem i, per tant, simplement ho apunto i acabo– hi ha un problema de gestió, senyores i senyors diputats, senyor conseller, i no repetiré el discurs que vam fer fa unes setmanes. És evident que un departament que ha tingut el batibull que ha tingut i que està tenint encara en relació amb la gestió dels fons ocupacionals és un departament que està una mica tocat, i llavors, per tant, la necessitat de posar cura en la gestió i de fer que l'eficàcia i l'eficiència, les dues coses alhora, siguin clares hauria de ser un dels objectius prioritaris.

Per tant, tot el que sigui racionalització, coordinació, no pot ser que encara hi hagi algun tipus de programes similars que depenguin de direccions generals diferents –estic parlant de l'autoempresa, no? No pot ser que facin la típica màgia de treure d'unes partides locals i posar-les a jaciments. És a dir, estem fent moviments sense que la partida global variï, estem canviant els noms dels programes, estem fent jocs de mans movent partida d'aquí cap allà i partida d'allà cap aquí. Però, en realitat, globalment, no hi ha un avenç substancial, no?

I finalment, el tema important és el de la coordinació dels tres sectors, que ho dèiem l'altre dia i, per

tant, no repetiré. És a dir, el sector de la formació ocupacional amb la reglada i amb la continuada. Això és fonamental, entenem que és un element clau que en la mesura de la discussió que hi va haver l'altre dia vostès han d'aplicar i, a partir d'aquí, creiem que tenen unes resolucions, que, evidentment, les resolucions són posteriors, són posteriors a la redacció d'aquest pressupost, però jo entenc que vostès tenen l'obligació, ni que sigui a pilota passada, d'incorporar en els objectius del seu Departament les resolucions aprovades, les partides pressupostàries corresponents per aplicar-les. Per tant, em sembla que això és de calaix i l'únic que reclamo és que en una situació en què nosaltres no podem donar suport, per les raons que he dit abans, a l'actual Projecte de pressupostos de Treball, almenys demanem que vostès siguin eficients a l'hora d'aplicar les resolucions aprovades en aquest Parlament i discutides àmpliament ja fa alguns dies en aquesta cambra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades i senyors diputats, vull agrair al senyor conseller la presència aquí, amb nosaltres, en una hora tan anòmala com aquesta, i de bon cor li agraeixo que estigui aquí present amb nosaltres. Especialment perquè, com diuen els cràpules noctàmbuls, «la noche es joven», de manera que també, amb tot el respecte que es mereixen la Conselleria i el seu conseller, doncs intentaré consumir al màxim el temps que tinc. (*Rialles.*) És clar que sí, per justificar una opció tan important i solemne com la de fer una esmena a la totalitat d'aquest Departament.

Perquè, efectivament, estimat conseller, les xifres que ens ha portat el conseller Mas són de les més minses de tot el pressupost de la Generalitat, i els números, com sant Pere, canten i desafinen. En realitat són unes partides que desautoritzen clarament allò que diu el Govern català, és a dir que el nostre principal problema és l'ocupació i l'activitat, i molt especialment perquè en l'exercici anterior el concepte més repetit era el de la plena ocupació, que he vist que ha desaparegut de la retòrica dels oradors governamentals d'aquests dies. Ara la sintaxi és la plena ocupació tècnica, que això ja és un matís, una *sfumatura* que en dirien els italians.

De manera que, posat a parlar amb més propietat, els plantejo la següent categoria: plena taxa d'activitat. No és tan simbòlic, no és tan romàntic com la vella cançó del *pleno empleo*, de la plena ocupació, però és més real: plena taxa d'activitat, encara que sigui tècnica, també, hi guanyarien. Un conjunt de partides que representen l'1,5% en relació amb el total del pressupost de la Generalitat, la qual cosa indica que aquesta Conselleria s'està convertint en

una institució marginal, en el sentit financer de la paraula. Una marginalitat que ens aclapara i ens disgusta molt, unes partides, en definitiva, que representen tan sols un increment del 2,03% en relació amb les de l'any anterior, unes partides actuals que ni tan sols cobreixen l'increment de la inflació, l'àvara pobresa del Departament d'Economia.

S'ha portat un pressupost de Treball amb el consentiment actiu o resignat del conseller Franco, d'un conseller que, desgraciadament, no pot alçar excessivament la veu després de les tribulacions que darrerament ha passat i les que pot continuar passant per coses que ara no vull comentar, no per l'hora, sinó perquè seria de mal gust, però que estan en la ment de tothom. Un pressupost tan avar i tan esquifit que a mi, personalment, em fa pensar en la possibilitat d'una venjança d'Economia a Treball. (*Veus de fons.*) No, bé, allargarem més la intervenció.

Un pressupost que té, a més a més, una morfologia antiga i asimètrica amb els desafiaments del món del treball, del treball assalariat, paralaboral, autònom, cooperativista, etcètera. I també amb els petits empresaris i, per suposat, amb el conjunt de l'economia productiva i de serveis. Una prèvia: les partides destinades a economia social i al cooperativisme no són menys escandaloses, la qual cosa demostra la incomprendible desvinculació del Govern d'aquest món significatiu de l'univers del treball a Catalunya.

I sorprèn la indiferència que la Conselleria té per l'economia social, i no tinc paraules per entendre-ho, màxim quan aquestes empreses que, primer, fa molt de temps van salvar molts llocs de treball en difícils circumstàncies són ara, moltes d'elles, capaces d'intervenir en la seva innovació tecnològica, amb nous mètodes de gestió..., en fi, que s'estan obrint camí i de quina manera, la majoria d'elles, amb una terrible competència de l'economia, diguem-ne, per entendre'ns, convencional.

Tot indica que el Govern català no ha vist o no ha volgut veure que comença un canvi de rasant en el cicle econòmic, segons diuen alguns analistes i equips d'estudi diversos. La inflació és la dada més visible i que pot arrossegar més complicacions, especialment a casa nostra, a Catalunya. Els socis madrilenys i el Govern català dissenyaren fa temps una tempesta de paquets econòmics, liberalitzacions i altres coses, que han demostrat ser un *fiasco* superlatiu, perquè portem cinc mesos d'inflació desbocada i incontrolada, la més alta de fa cinc anys, el doble de l'europea –ja ho hem dit–, i no és el creixement, perquè la Unió Europea creix i, no obstant, la seva inflació, per a ells, els europeus, els altres europeus, segueix essent considerablement menor que la nostra. I tampoc val la excusa del petroli, perquè França i Alemanya desmenteixen amb les seves inflacions i amb els seus efectes de petroli amb elles, i França també amb la reducció a la setmana de trenta-cinc hores, desmenteixen amb els fets els arguments i els alibis que tenim aquí a casa nostra: el 4% d'inflació, i en el nostre cas el 4,2.

Sento dir que no he vist una preocupació seriosa per part del Govern català –tampoc del Govern central–

amb relació a la inflació. I avui, senyories, ve un article del professor Barea, que és una persona molt incòmoda, molt incòmoda per a tothom –per a tothom–, pel seu tarannà, perquè normalment fa una diagnosi que podem..., què sé jo?, compartir, i arriba a unes conclusions ja no tan compartides, però que ens diu avui en el diari que el descontrol de la inflació ha portat que la balança per compte corrent hagi passat de tenir un superàvit de 341.000 milions de pessetes l'any 98 a un dèficit d'1,82 bilions de pessetes el mes d'agost d'aquest any. I, bé, no és irrellevant passar d'un magnífic superàvit a un dèficit d'aquesta envergadura. José Barea, *don* José Barea, un home que no depèn ni econòmicament de ningú ni políticament de ningú, i ja amb els seus cent cinquanta anys que tindrà el senyor Barea, doncs, ja està lliure de *componendas*, ja relativitza les coses.

Bé, ens trobem davant d'unes previsions que, segons fonts empresarials, parlen de menor creixement, d'aquest canvi de rasant. I és en aquest quadre on i quan el conseller Franco ens porta uns números de poca veu –perdó, el conseller Mas–, amb escasses ambicions, fins i tot per abordar els suficients objectius genèrics, que explica el document de perspectives annexes al pressupost del Departament de Treball.

Després de les darreres tribulacions del conseller de Treball, vam acordar entre tots posar les bases aquí al Parlament per construir el Servei Català d'Ocupació com a instrument de polítiques ocupacionals i formatives. Què s'ha portat aquí? Una quantitat que ens omple de perplexitat, 500 milions de pessetes, que indica que aquestes xifres estaven elaborades abans que les tribulacions arribessin al, ara per ara, moment de major tensió política que va ser el debat. Amb tota seguretat, 500 milions és una xifra que exposa, que augura, si no es corregeix, que comença una època, una etapa de manera fatal. Jo crec, estimat conseller, que això és *calderilla*, xavallà, perquè no és creïble que aquesta xifra sigui seriosa quan s'ha de posar en moviment, *ex novo*, tot un servei que a més a més inclou, suposem que inclou l'adequació de les oficines de Treball, OTG, els centres de formació CIFO, les meses locals... O sigui, estem parlant de coses importantíssimes. I què en diuen, dels plans d'ocupació?, perquè la nostra subalternitat i dependència amb relació als fons europeus és de campionat.

Hi havia una època, que no ha passat definitivament encara, en què l'empresariat català practicava la dependència i s'instal·lava en la subalternitat dels poders públics, i continua, fins a tal punt que, sense aquells, no sabia de quina manera tirar endavant. Atenció, perquè ens pot passar el mateix, ja que la nostra dependència de la Unió Europea amb relació als fons –he dit «la nostra dependència», no que no vinguin els fons, eh?, compte!– podria instal·lar-nos a no aportar res, res per a les polítiques ocupacionals. I en aquest sentit a mi em sembla –dit amb tot l'afecte– que el Govern, en aquest sentit, està a la lluna de València, i que ha fet una opció dolenta i que cal un canvi de registre, perquè no podem estar

com els cubans, amb torticoli, pensant quan arribarà el vaixell soviètic amb l'ajut; doncs, aquí estem amb torticoli també, esperant que vinguin els fons. I han de venir, evidentment.

Aquest pressupost, a més, té unes quantitats esquivades amb relació a l'observatori del mercat de treball. I aquest ha de ser un instrument allunyat de les parafernàlies burocràtiques, perquè la seva funció és la permanent diagnosi de l'evolució de l'ocupació i l'activitat i de les seves característiques, d'identificació de necessitats, dels seus intents de solució, del bo i honest funcionament del sistema de formació i les seves pràctiques. Però és el cas que el Govern català no ha tingut mai la més mínima intenció de crear l'observatori; ha sigut al final del pacte, i segurament ho ha muntat per no sentir-nos la salmòdia repetitiva, «cansina», que l'oposició hem fet continuament. I ara, després de tota una sèrie d'esperes i de tribulacions, *calderilla*.

Estimat conseller, nosaltres, l'any passat, Iniciativa per Catalunya i d'altres grups –suposo, ara no ho recordo, perdoneu–, vam plantejar que es creés un programa interdepartamental per afavorir la incorporació de la dona al món productiu i de serveis, i totes les forces de l'oposició li hem exigint repetidament una real sintonia amb els acords de la cimera de Lisboa amb relació a incrementar la taxa d'activitat femenina, que continua essent el fanalet vermell, el *farolillo rojo*, en aquesta direcció. I reconec, francament, que, malgrat les meves lectures d'aquests documents, no he sabut trobar mesures en aquesta direcció, amb relació al programa interdepartamental per a la incorporació de la dona en el treball productiu i de serveis. I per descomptat que tal necessitat és una exigència també del sindicalisme confederal català.

Parlem de la sinistralitat i de la seguretat i la salut integral de les persones al centre de treball: pocs diners, però, sobretot, cap estratègia seriosa i extrema confusió. I li diré de manera rotunda que no sabem fins a quin punt determinades partides són d'informació publicitària, d'aquelles de «No quemes el bosque» de fa trenta anys, i quines representen mesures de xoc contra la sinistralitat i les malalties socioprofessionals, velles i noves, de les quals no es parla mai, de les malalties. Que no tenen instruments en aquest capítol per afrontar i confrontar-se a l'arrogància de no pocs empresaris que violen les més elementals normes de seguretat interna, la del centre de treball, cap a dintre, sinó que xoquen també contra la salut de fora de l'empresa, com el recent cas –no l'únic– d'aquesta empresa de Lliçà, repartint putrefacció amb el gas clorhídric aquest a tota la comarca, i una empresa que havia estat denunciada sistemàticament pels veïns.

Una arrogància empresarial que ha tingut una superior exuberància a Madrid amb aquesta trista història del Círculo de Empresarios, que demana que les dones es paguin la seva baixa de maternitat. I no crec que hagi estat aquesta postura després d'una ingesta de Valdepeñas (*rialles*), no, no, sinó que és una intenció de, *mutatis mutandi*, anar retallant l'estat del benestar. En definitiva, la posició aquesta

del Círculo de Empresarios em recorda la vella cançó, políticament incorrecta –avui políticament incorrecta, segons quatre *pijos* Tapioca–, aquella cançó que em va ensenyar el meu pare adoptiu, que deia «el burgués insaciable y cruel», «el burgès insaciable i cruel». Burgès insaciable i cruel després d'aquesta proposta, efectivament, del Círculo de Empresarios; o de les elèctriques, senyor Fernández Teixidó, que han dit: «Si el Govern no apuja les tarifes, marxem cap a un altre lloc.» Sí, sí, jo ja sé que els que han fet el trànsit cap a altres horitzons polítics i culturals no en volen saber res, d'aquelles nobles i romàntiques cançons del burgès insaciable i cruel. Però en aquest cas ho són, en aquest cas i solament en aquest cas.

Unes mesures publicitàries que poden malgastar-se en propaganda buida i d'aparador, mentre que a les empreses, en el seu contingent més ampli, es segueix la rutina de sempre; unes empreses que poden estar instal·lades als polígons industrials o al centre de la ciutat.

Tampoc he vist als papers, senyor conseller, la creació del centre d'investigacions de condicions de treball, que es va aprovar recentment en una proposició no de llei que vaig presentar, vinculada a la lluita contra la sinistralitat, i extraordinàriament esmenada pel senyor Millo, de Convergència i Unió. El conseller, en certa... –esmenada i aprovada per tothom–, en certa ocasió el conseller, molt recentment, em va dir que estaria dotada amb 50 milions de pessetes en aquests pressupostos. I el conseller és un senyor de Barcelona, és un senyor jove de Barcelona i, quan diu que això està aquí, segurament hi estarà, però jo he estat amb la meua lupa i no l'hi he trobat. Suposo que després el senyor Millo m'ensenyarà, amb la seva veterania, on cau aquesta partida, perquè jo, doncs, el pugui felicitar posteriorment.

Senyories, estem d'acord que la reducció i la reordenació dels horaris de treball és una hipòtesi per a la creació d'ocupació? He dit «una hipòtesi», no he afirmat que sigui una certesa. Doncs bé, passarem la pàgina del Pacte per a l'ocupació també en aquesta matèria de la reducció i reordenació del temps de treball, sense cap dotació financera que el suporti? Quins diners hi ha al respecte? Poquets, misèria i companyia. Hi són, poquets. Jo crec que vostès no han volgut aprendre res del cas francès, que està donant els seus fruits visibles, que, per cert, desmenteixen, els fets francesos, els cataclismes que auguraven els de sempre, els que sempre s'han posat, històricament, contra la reducció del temps de treball. I, francament, m'ha sorprès que als fulls d'intenció del programa, del document, del pressupost del Departament, estigui també absent un acord que vam aprovar solemnement fa..., no ho sé, un mes, com a màxim, aquí, en sessió plenària, que era el Pacte social per a la innovació tecnològica, una oferta de nova cultura contractual entre els agents socials, els operadors econòmics i el Govern català. Has d'interpretar que també en aquest cas està allò de «si te he visto, no me acuerdo»? El senyor Millo després, segurament, m'aclarirà aquestes qüestions i jo l'hi agrairé quan sortim d'aquí.

Per les fundades raons que he exposat, nosaltres si-tuem aquesta esmena a la totalitat. És possible que vostès pensin que és un exercici de gimnàstica, però el cert és que aquests números són immiseri-cordes amb la creació d'un veritable servei català d'ocupació. Pitjor encara, no té sentit ara, ara mateix, donar fons financers al Servei. Per què? Perquè estem pendents de la seva discussió en ponència i perquè no sabem com serà això. Per tant, la lògica formal cartesiana era posar una partida oberta de 1.000 pessetes i ja veurem, però el problema era que aquests pressupostos ja estaven fets abans de la discussió i des-prés no s'ha fet cap intent de correcció, perquè no sabem com acabarà això, no ho sabem. I és també cert que aquest pressupost és immisericorde amb la seva dotació per a la creació i foment de l'ocupació, sempre subalterna a la Unió Europea. I també és cert que té una extremada avarícia immisericorde amb l'Observatori del Mercat de Treball.

Senyor president, senyories, en no poques ocasions hem manifestat que aquest Govern –ens sembla a nosaltres, no ho quantifiquem– està esgotat i definitivament esgotat, ens ho sembla a nosaltres. Doncs bé, és en aquest escenari del Departament de Treball, en aquest, on l'esgotament adquireix majors perjudicis per a la gent que vol treballar i que treballa i per a la gent que vol formar-se i es forma. I aquí està el més gran mecanisme de fre, el més gran distanciament entre la gent i el Govern català. He dit el Govern català, no el conseller Franco; però, és clar, no és un problema d'un conseller, com deia, sinó de tot un govern sense idees i sempre esperant que arribi el mannà, el mannà de Brusselles. El conseller pot tenir l'oportunitat de convertir-se en un fort personatge polític, si el deixen, i és una llàstima i una responsabilitat que, excepte en una ocasió, i no diré quina, mai el Departament de Treball ha estat dirigit políticament com correspon. Després d'aquell gran conseller de Treball, gairebé tot s'ha centrat en pura comptabilitat, i, en determinats moments, no massa ben feta.

Aquest pressupost no té ambició, astènia, mancat de força pels quatre punts cardinals de les seves partides financeres. I la seva concepció, rutinària sempre segons el meu punt de vista, xoca abruptament –com he dit abans– amb la forta hipòtesi del canvi de rasant del cicle econòmic. I per això ens preguntem alguns: per a què serveixen, doncs, els assessors i els economistes que estan en nòmina, que han de ser-hi? Serveix per deixar d'internalitzar no poques tasques que corresponen a la Conselleria d'Indústria, serveix per empassar-se els gripaus i les colobres que li exporta el conseller Subirà, que fa de qualsevol problema industrial un problema laboral. Però el seu consum de bicarbonat, senyor Franco, després de tanta ingesta de gripaus i de colobres, suposo que té un límit.

En definitiva, parlant de treball, per a què serveix el Govern català si no és per estimular els diners que vénen de Brusselles. De manera que, que tornin els pressupostos al seu lloc d'origen, podríem parlar amb més calma i més rigor, amb números més ben fets i amb un projecte de més alè polític, cultural,

que tant és necessari per al nostre país.

Moltes gràcies, i sobretot li agraeixo la seva presència aquí i a tots vostès també. Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes-Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Vagi en primer lloc el meu agraïment a tots els diputats i diputades que som presents en aquesta hora amb la substantiació d'aquesta esmena a la totalitat, i al senyor conseller també per la seva presència.

En tot cas, permetin que els digui que aquest és un pressupost que al nostre entendre és un pressupost que, més que l'exercici polític de criticar-ho, quasi hauríem de fer un exercici d'endevinació. És a dir, més que mirar les xifres, possiblement el que hauríem de fer és mirar els pòsits del te o alguna altra cosa, perquè, és clar, les xifres tenen tan poc a veure amb la realitat, que un ha de començar a intentar esbrinar quines són les intencions que hi ha al darrere d'aquestes xifres que estan aquí. Perquè, és clar, aquest és un pressupost de 33.850 milions, de tot el Departament. Però l'any passat era de 33.100, el 2% de creixement, que ja s'ha dit, i l'anterior era de 31.000, que és l'any que tenim tancat, i aleshores, aquell exercici, es van liquidar 64.000 milions. És a dir, tenim un pressupost, dos anys després, que és la meitat del que es va liquidar fa dos anys. Per tant, és un pressupost completament virtual, irreal, o bé és un pressupost a 6 euros, és a dir, tot a 1.000. Vull dir, dels programes que té –en té 38, si no he comptat malament–, 22 són a 1.000 pessetes i la resta tenen una dotació pressupostària, 16. Bé, vull dir, és un pressupost, per tant, de tot a 1.000, i no sé, i crec que seria una cosa que seria important que el pressupost pogués respondre d'alguna manera al que es vol fer.

Com sempre succeeix, i aquesta és una esmena a la totalitat del Departament i de l'Institut de Promoció i Formació a Cooperatives, començaré per aquest petit pressupost de 87 milions, un pressupost de 87 milions que és ben curiós; és un institut que té 87 milions de pressupost, dels quals 49 són una transferència del Departament a l'Institut, 30 són subvencions que vénen d'Europa, 4 milions s'ingressen per lloguers –per lloguers que contracta té un ingrés de 4 milions–, i després 1.800.000 d'interessos i algunes coses més. És a dir, ens gastem 49 milions per aconseguir trenta subvencions, però és que per gestionar-lo ens hem de gastar 35 milions en personal, dels quals 10 són en alts càrrecs. Sincerament, sense voler imitar ni reproduir el títol de cap pel·lícula, aquesta casa és una ruïna. Si la tanquéssim, si ho tanquéssim no passaria absolutament res, perquè els 30 milions arribarien igual a Catalunya i, a més a més, podríem optimitzar recursos. Crec que 4 milions de lloguers, de cobrament de lloguers, no justificuen mantenir l'Institut de Promoció i Formació a

Cooperatives, perquè és un ingrés immobiliari que, donada la despesa amb els lloguers que fa tot el Govern, podríem optimitzar perfectament aquests locals que lloguem a uns altres, no sé qui són, però, en tot cas, sàpiguen que podríem fer-ho perfectament.

En tot cas, permetin també que expressem la nostra sorpresa com ens presenten el pressupost d'un institut amb 87 milions i no se'ns presenta el pressupost del Consell de Treball. Tenim una llei aprovada des de fa dos anys que crea un organisme autònom que, a més a més, aquest any el dotem amb 200 milions, insuficient a totes llums, però, en tot cas, hi ha 200 milions i no tenim el desgloss del pressupost. Algú li haurà de dir a aquest Govern que els organismes autònoms van amb el seu pressupost d'ingressos i despeses especificats i que, per tant, estan incomplint la llei; de tota, tota, perquè –repeteix– hi ha 200 milions. Que no ens ho plantejessin l'any passat, que teníem 1.000 pessetes, home!, era més car el fet de posar els fulls de paper dins del pressupost que el que costava o el que teníem previst per donar-li al Consell de Treball, però aquest, que té 200 milions i després de passar un pressupost separat d'un institut que té 87, no té cap sentit més que el fet d'haver fet una partida, però que trasllueix profunds dubtes sobre la possibilitat que un altre any i més tinguem el Consell de Treball, Econòmic i Social sense acabar de constituir.

Un pressupost hauria de respondre a les necessitats del país, a les necessitats dels sectors del món del treball. I, en aquest sentit, entenem que hauria de respondre a set prioritats, que ho són al nostre entendre: la primera, treballar per reduir la baixa taxa d'ocupació que hi ha a Catalunya; treballar per reduir l'alta taxa de temporalitat que tenim a Catalunya; reduir la precarietat laboral i la sinistralitat; millorar el funcionament del servei públic d'ocupació; millorar les deficiències del sistema de formació; fer una promoció efectiva d'unes veritables relacions laborals, i fer la promoció de l'economia social. Al nostre entendre, aquests serien els objectius del Departament, i el pressupost hauria de respondre a aquestes prioritats. No ho veiem, no les veiem, no veiem dotat pressupostàriament aquest tema i, per tant, és amb aquest no-compliment o no-dotació per arribar a aquests objectius que fonamentem la nostra esmena a la totalitat del Departament.

Mirin, el tema de la baixa taxa d'ocupació. Hi han dos preocupacions que tenim amb relació a aquest tema; els veiem molt lluny dels objectius i ens veiem, com a país, i un dels objectius i de les directrius fixades per la Unió Europea..., i, sobretot, ens veiem –repeteix– amb una actitud, amb uns plantejaments que no permeten compensar-los. I un dels objectius, miri: el 60% de taxa d'ocupació femenina; estem amb el 43,5%, en dades EPA, si en fan allò la cosa de dir, «No, no, escolti, traguem els majors de seixanta-cinc anys, perquè aquests, encara que formin part del diferencial...», la taxa d'ocupació femenina és del 47,5%. Molt lluny: la mitjana europea és del 51, i l'objectiu és del 60%. Fa falta crear llocs de treball per a 235.000 dones d'aquí al 2004

per complir els objectius europeus, i no veiem els programes orientats a això. No veiem, tampoc, com passarem d'aquest 53,6 de taxa d'activitat al 70 global que planteja Europa.

Però el que més ens preocupa és que tot allò que Europa ha dit: «Volem arribar a això i ho volem fer amb aquesta estratègia», és el que no veiem. No veiem que hi hagi un pla d'ocupació, un pla d'ocupació que permeti ordenar, racionalitzar, integrar recursos i simplificar-los. No veiem on està el compromís, que ja ve des de la cimera de Luxemburg, d'oferir treball o formació en sis mesos als joves i en un any als aturats de llarga durada, no ho veiem. No veiem on està l'estratègia local d'ocupació plantejada de manera reiterada per la Unió Europea que fa dels pactes territorials i dels jaciments d'ocupació, no ho veiem, perquè per no veure només veiem que de 1.500 milions de pessetes passem a 2.000 pessetes. A dues partides d'aquestes de «tot a 1.000», doncs, passem de 1.500 milions a 2.000 pessetes. Després diran que, jaciments d'ocupació, en farem, però, és clar, amb 2.000 pessetes en farem poquets.

I, evidentment, no veiem com pensen actuar a favor de l'ocupació de les dones, perquè, mirin, vostès han reduït dels recursos propis, dels que posa la Generalitat n'han reduït 1.613 milions. Amb totes les polítiques d'ocupació es gastaran aquest any 1.613 milions menys. Per què no s'enfonsa el pressupost? Senzillament perquè feien el truc comptable que, com que hi ha una partida que l'any passat era de 6.000 milions del pla FIP, que vénen tots de l'Inem, aquest any apugem 1.500 milions més, ja l'hem compensat, sense dir a la ciutadania que cada any ens vénen 10.000 i 11.000 milions, és a dir que encara n'estan pressupostant 4.000 per sota. De trucs d'aquests, en poden fer, d'aquí al final de la legislatura, tots els que vulguin i més.

Han reduït els programes específics per a les dones. Hi havia un programa específic per a dones –i dic que estic interpretant perquè, clar, amb aquests números només pots fer que interpretar. Hem reduït aquest programa 395 milions, 400 milions: hem passat de 900 milions a 550, si no em falla la memòria. I han eliminat la partida dels nous jaciments d'ocupació.

Permetin-me una petita digressió, molt petita. La setmana passada estava parlant amb la gent de la UGT a Osona, i m'explicaven que aquest any, conjuntament amb els municipis, s'estaven gastant uns diners dels jaciments d'ocupació per estudiar quines ocupacions a la comarca d'Osona es podien fer com a jaciments de noves ocupacions, una cosa que ens interessarà molt quan veiem com acaba la situació de Puigneró. Doncs bé, tindrem diners per estudiar el que volem fer, però no tindrem diners per promocionar el que volem fer, perquè enguany s'han acabat els 1.500 milions. Això és el que no pot succeir –això és el que no pot succeir–, que ens passem i diguem: «Fa falta això, però no hi posem diners», i aleshores les dones, majoritàriament, que sortiran o que poden sortir d'aquesta empresa no trobaran lloc de treball, i aleshores acabarem ama-

gant aquest nivell d'ocupació. Reduirem la taxa d'activitat de la comarca, perquè aquestes dones, al cap d'un temps, seran mestresses de casa, és a dir, treballaran..., no per compte aliena, ni formaran part de la població activa, però treballaran a casa seva.

No han renovat el Pacte per a l'ocupació, no han fet absolutament res per renovar-lo, i no han desenvolupat d'una manera efectiva, fins ara, tret d'un acord amb ajuntaments i diputacions, els pactes territorials, però encara esperem veure com això avança d'una manera efectiva. En aquest pressupost no hi és, no hi ha ni una sola pesseta per a això. Vostès ens poden dir: «Vindran, arribaran...», però de moment el que sotmetem a votació és un pressupost en què d'això no hi ha absolutament res.

Tenim una taxa de temporalitat molt alta –ja li vaig dir una vegada aquella frase, aquella famosa frase marxista de: «Sortint de la misèria, hem aconseguit arribar a les més altes quotes del no-res», o al revés–, i, per tant, vull dir-li que passar del 33 al 28% de temporalitat, doncs, és això: sortir del no-res per anar a les més altes quotes de la misèria. Però, en tot cas, ni una pesseta per veure com aconseguim..., millor dit, sí, 1.000 pessetes, per afavorir la contractació indefinida de col·lectius amb especial dificultat, 1.000 pessetes; amb això no fem res. I, evidentment, 1.000 pessetes per reduir o reordenar la jornada laboral, doncs, sembla ben bé una petita broma.

Hi ha un mal funcionament del servei públic d'ocupació i deficiències en el sistema de formació, i no veiem més que 500 milions en inversions de maquinària i 250 en programes informàtics. Fan falta més recursos. Amb això, 500 milions d'inversió, encara que li posin el nom d'una cosa que no existeix, que és el Servei Català d'Ocupació..., per no existir, no ha existit ni el Servei Català de Col·locació, però el Servei Català d'Ocupació no existeix; no és ni un programa, no és ni una ordre, no és res, és un nom, però no és absolutament res que tingui entitat jurídica, i li destinem 500 milions. 500 milions és la taxa de reposició mínima del cost de l'utilatge i de la maquinària que té en aquests moments aquesta necessitat. Per tant, no veiem que hi hagi un esforç per suprimir de veritat aquesta doble xarxa i aquesta ineficàcia en la intermediació que ha denunciat –aquesta vegada, sí, amb més encert– el Cercle d'Economia de Catalunya, no el Círculo de Empresarios de Madrid, que ens ha fet –com deia fa poc un diputat– una proposta realment curiosa, per dir-ho suaument.

Miri, si de veritat volen integrar el funcionament, no entenem, seguim sense entendre com pot haver-hi, com diu el Machín, «dos mujeres a la vez y no estar loco», dues direccions generals treballant sobre el mateix i no estar boig. Programes que es dupliquen per fer el mateix: la Direcció General d'Ocupació i la Direcció General d'Economia Social. Aquesta és una concepció del tractament de les persones amb més necessitat assistencial. Aquesta gent ha de tenir un tractament des del punt de vista de l'ocupació, i els problemes d'ocupació han de tenir un component que integri tots els col·lectius.

No pot ser que fem dintre del Departament aquell subdepartament per atendre els més necessitats. Per tant, no és lògic..., no poden parlar d'integrar coses si dintre de casa seva ja es comencen a desintegrar els programes. I si no fixin-se en els programes, que uns són «la integració laboral de les persones amb especial dificultat» i els altres són «la integració sociolaboral de les persones amb especial dificultat». S'ha de llegir tres vegades el pressupost per veure on està el matís que volen plantejar en aquest tema. Així no es treballa optimitzant recursos.

No es treballa optimitzant recursos quan el Departament no contribueix al Consell Català de la Formació Professional amb una sola pesseta. Per més que en tingui en aquests moments la presidència el Departament d'Ensenyament, és un òrgan compartit que ha de gestionar i programar formació ocupacional de tots, la reglada, l'ocupacional i la contínua, i també per a adults.

I permetin que no siguem capaços de veure en el seu pressupost una actuació decidida en el tema de la sinistralitat laboral. Han canviat fa poc el director general de Relacions Laborals; una de les raons que s'ha donat ha estat que era el responsable polític o la persona que formava aquest tema i que el que estava fallant era el programa de prevenció de riscos laborals, però redueixen les quantitats que es destinen a prevenció de riscos laborals, no tan sols perquè es mantinguin 297 milions per a difusió, sinó perquè en termes absoluts, si sumem totes les partides, això baixa. Els 30 milions van a programes de pimes, van a altres temes, però al final desapareixen recursos en aquest tema. I, a més a més, els que queden, els 377 milions, serveixen per atendre 150.000 accidents. Si féssim aquella ràtio tan, diguem-ne, poc políticament correcta, diria que per cada accident ens suposa que esmercem només 2.000 pessetes per prevenir-lo. Crec que els accidents laborals requereixen molt més esforç.

Li he dit també que en el tema de relacions laborals no veiem cap esforç important, no tan sols pel que deia el diputat senyor José Luis López Bulla, que alguns dels temes que ha aprovat aquest Parlament, en la seva Comissió de Política Social, a iniciativa d'ell, no estan reflectits econòmicament, sinó perquè, ho repeteixo, és insuficient la dotació del Consell de Treball Econòmic i Social. I 23 milions per al Tribunal Laboral de Catalunya està bé, però, en tot cas, no permetrà l'extensió en el territori que ha estat demanada moltes vegades..., no, 23 més que l'any passat, l'increment de 23 més que l'any passat no permetrà l'extensió que necessita un organisme excessivament centralitzat a Barcelona.

I, per últim, el tema de la promoció econòmica i social. El seu interès està tan congelat com els pressupostos. No puja ni una sola pesseta. Una per una, totes les partides, des dels avals de l'ICF fins a les aportacions de les entitats representatives, totes estan congelades, igual que el seu interès per l'economia social. Per això nosaltres no podem retirar ni volem retirar, sinó que la mantenim, l'esmena a la totalitat del Departament.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat...

El Sr. Rañé i Blasco

I de l'Institut.

El president

Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats, tinc l'honor d'adreçar-me a tots vostès quan fa més de dotze hores que estem treballant en aquesta cambra, i ho faig, òbviament, agraint també la presència dels que encara estan en aquesta cambra, no?, tractant-se, a més, de la darrera intervenció i tenint en compte que després no hi haurà cap votació.

M'agradaria poder dir que seré breu, i de fet ho intentaré, però, si fos excessivament breu, no podria contestar a pràcticament cap de les qüestions que s'han plantejat per part dels portaveus de la resta de grups parlamentaris, i, tot i que vostès comprendran que no dispo de temps per contestar-ho tot, sí que m'agradaria fer algunes referències concretes a alguns dels temes que vostès han plantejat en les seves intervencions.

El president

Això vol dir que serà llarg...

El Sr. Millo i Rocher

Intentaré de no ser-ho, oi? (*rialles*), però ho faig, en tot cas, per respecte als portaveus dels grups parlamentaris que han presentat les seves esmenes, que em sembla que s'ho mereixen. (*Remor de veus.*)

Bé, en primer lloc, doncs, per abreujar començaré per les esmenes que vostès han presentat a l'Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives, esmenes a la totalitat que, òbviament, nosaltres no recolzarem, bàsicament per dos motius, que descriu mot breument.

En primer lloc, perquè és un organisme que, al nostre entendre, té una funció primordial, com és el foment de l'economia social a través, especialment, del cooperativisme —alguns dels portaveus han fet referència concretament a aquesta manca de voluntat; no és cert: precisament l'existència d'aquest Institut n'és una prova palpable—, i perquè és un institut que precisament té una funció clara de formació dels cooperativistes, de modernització de les seves estructures i d'adaptació a les noves tecnologies de la informació i d'organització del treball.

Però especialment per un altre motiu: aquest és un institut autònom, és un organisme autònom, que, per tant, permet garantir i preservar la voluntat no dirigista d'aquesta Administració, donat que en la

relació entre l'Administració i el món cooperatiu existeix, doncs, aquest Institut, que està, a més a més, participat pels agents socials i que del seu òrgan rector, concretament, formen part tots els presidents de les federacions de cooperatives, que hi estan presents amb veu i amb vot. I al nostre entendre continua essent un instrument eficaç al servei del món cooperatiu.

Per aquests motius, doncs, com deia, breument, no saltres mantindrem òbviament el suport a la seva existència i rebutjarem l'esmena a la totalitat que vostès han presentat.

Amb relació a la totalitat del Departament de Treball, aquest pressupost, al nostre entendre, és un pressupost que mereix objectivament i sincerament el recolzament; un pressupost –com s'ha dit ja– que inicialment planteja aquest import de 33.850 milions de pessetes, amb un increment..., no un increment zero –com ha dit abans el senyor Huguet–, sinó un increment del 2% respecte al pressupost inicial de l'any 2000. Que és un pressupost, al nostre entendre, que respon clarament als objectius polítics plantejats pel Govern, concretament per la Conselleria de Treball; objectius polítics que responen, d'altra banda, a les necessitats reals i a les prioritats plantejades en el país respecte a l'àmbit laboral, i que al nostre entendre és, sens dubte, un pressupost equilibrat i rigorós. En definitiva, un pressupost –com vostès saben– no és altra cosa que la quantificació econòmica d'uns objectius i d'unes prioritats; aquests són els objectius i les prioritats d'aquest Govern en matèria laboral, que, al nostre entendre, queden molt ben reflectits a través d'aquest pressupost.

Deixin-me recordar molt breument quins són aquests objectius, abans d'entrar a comentar alguns dels aspectes més importants, al nostre entendre, i destacables o significatius pel que fa referència a les seves parts i, alhora, poder contestar algunes de les qüestions –les que em semblen més importants– que vostès han plantejat. Bàsicament, els objectius plantejats són els següents.

En primer lloc, afavorir la plena ocupació. No sé si la plena ocupació tècnica o no, però al meu entendre, senyor López Bulla, la plena ocupació és situar la taxa d'atur registrat per sota del 5% al conjunt de Catalunya en aquesta legislatura. Aquest és el segon pressupost d'aquesta legislatura, i aquest manté..., continua sent el nostre objectiu. No ha desaparegut del vocabulari, com vostè deia; hi continua estant present.

El segon és la creació d'un nou servei d'ocupació de Catalunya. No és cert que el Servei Català d'Ocupació, com s'ha vingut anomenant fins ara, no existís i no fos res. Les paraules del senyor Rañé són, fins i tot, una mica ofensives, no?, perquè, de fet, el conjunt de tots els serveis i programes del Departament de Treball són fins al dia d'avui o eren fins al dia d'avui en aquest servei, i a partir de ben poc temps, quan siguem capaços de tirar endavant aquest nou projecte, serà un element absolutament palpable.

El tercer és adequar una formació de qualitat de les treballadores i dels treballadors a les noves necessi-

tats permanentment canviants del mercat de treball dins d'aquest Servei d'Ocupació de Catalunya.

El quart és promoure les noves oportunitats per a les persones amb dificultats d'incorporació al mercat de treball, i aquesta continua essent la voluntat. De fet, quan vostès comenten aquest pressupost, jo tinc la sensació, de vegades, que parlem de pressupostos diferents. És una llàstima que no tinguem temps per entrar partida per partida, però jo m'ofereixo –i estic segur que el conseller també ho fa– a comentar-les, cada una d'elles, amb deteniment per resoldre algunes confusions que, al meu entendre, hi ha respecte a la interpretació que vostès fan d'aquest pressupost. Entre aquests agents amb especials dificultats, òbviament, les dones, les persones majors de quaranta-cinc anys i altres grups amb discapacitats i també treballadors estrangers extracomunitaris, etcètera.

Un cinquè objectiu és el d'aconseguir entorns laborals segurs i saludables, la generalització, per tant, de la cultura preventiva com un factor de defensa dels drets de les treballadores i dels treballadors.

Molt ràpidament, un sisè, que es refereix a la consolidació del marc català de relacions laborals, que ha vingut impulsant aquest Govern des del seu inici, i jo lamento, senyor López Bulla, malgrat que, moltes de les coses que vostè ha dit, jo les hi intentaré contestar perquè fins i tot les comparteixo... Vostè ha acabat amb una afirmació fatal, no?, fatal perquè no la puc compartir de cap manera; vostè ha dit que aquest Departament de Treball i aquest Govern, en matèria laboral, no havia tingut mai una direcció política o, almenys, suposo, des del moment en què la nostra coalició va prendre, va agafar o va ocupar, gràcies al resultat democràtic d'aquest país, aquesta Conselleria, no? (*Remor de veus.*) Bé, en tot cas, sapiga que la nostra coalició, òbviament, ha mantingut en aquesta àrea, en l'àrea de treball, com és de vostè conegut, una política amb una direcció molt clara, basada fonamentalment a atendre allò que, per nosaltres, políticament, és l'eix central de la nostra acció, que és la persona, mantenint, creant i consolidant a Catalunya un clima de diàleg social que em sembla que és exemple per a moltes altres comunitats, fomentant l'ocupació i generant ocupació, com vostè coneix perfectament.

Un setè, referit, concretament, al foment del coneixement de l'ús social del català en l'àmbit del treball.

Un vuitè, que és el de potenciar l'esperit emprendedor tradicional de la societat catalana, que ha format part, també, sempre de manera central, de la nostra acció política, mitjançant el suport efectiu a les iniciatives de les persones que volen crear una nova empresa o consolidar les que ja existeixen.

Un novè, referit, concretament, a l'enfortiment de l'economia social –abans m'hi he referit en la meua aplicació a l'Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives. I un desè, que és el de promoure la generació de llocs de treball a partir dels nous jaciments d'ocupació, i, malgrat que ha semblat que de la intervenció del senyor Rañé es despenia que

aquest era un tema que desapareixia del mapa, doncs, efectivament, aquest tema no tan sols no desapareix del mapa sinó que, si es fa referència a totes i cada una de les partides que hi ha en matèria d'ocupació –especialment, aquelles que es refereixen a partides cofinançades amb el Fons social europeu–, vostè comprovarà, al llarg de l'exercici, que, efectivament, ni un sol projecte, ni un sol projecte referit a una iniciativa relacionada amb jaciments d'ocupació quedarà pas mancada de finançament, i això podrà comprovar-ho al llarg de l'exercici i tindrà, a més a més, el gust de poder-li demostrar en temps propers.

Passo, ràpidament, a esmentar quins són, al meu entendre, els aspectes més importants o destacables d'aquest pressupost i, alhora, intentaré comentar algunes de les seves qüestions, no? En primer lloc, respecte al capítol 1 de despeses de personal, es manté, com vostès poden comprovar, la dotació de personal dedicat exclusivament al Pla de prevenció de riscos laborals, el qual ja es va dotar per primer cop el 2000 i que s'incrementa, en aquest cas, un 2% –concretament, aquests 36 milions de pessetes. Es dota, també, la quantitat addicional de 250 milions de pessetes per consolidar la plantilla del Departament, principalment, del Servei Català d'Ocupació –concretament, aquests 250 milions, com li acabo d'explicar.

Per anar ràpid, en el capítol 2, de despeses de funcionament, vostès també poden comprovar que es dota una partida específica per a les despeses de funcionament de l'Observatori del Mercat de Treball. Em sembla que era el senyor López Bulla que deia que 50 milions era *calderilla* –em sembla que era vostè, si no m'equivoco. Bé, en tot cas, queda clara, doncs, la voluntat de posar en marxa aquest Observatori, encara que sigui en un moment que, al seu entendre, és tard. Al nostre entendre, l'important és que es posi en funcionament, que es doti amb una quantitat, al nostre entendre, respectable, perquè 50 milions és una quantitat respectable, i que sigui ja, com dic, un fet cert. I que es manté, també, globalment, la dotació dels recursos destinats al Pla de prevenció de riscos laborals, que està al voltant dels 300 milions de pessetes.

En el capítol 4, transferències corrents, que és el capítol més important, és cert que en aquest capítol és, segons comprovem, que, novament, aquella afirmació que fa el senyor Rañé, òbviament, podria semblar una realitat, si no coneguéssim quin és el desenvolupament d'aquest pressupost. És cert que el pressupost inicial d'aquest Departament no coincideix amb el final, amb la liquidació, precisament, perquè en aquest capítol es produeixen, en el transcurs de l'exercici, uns ingressos provinents, una part d'ells, de l'Inem, concretament, per finançar les polítiques actives d'ocupació, i, d'una altra part, els provinents del Fons social europeu, que a hores d'ara no coneixem en la seva exactitud i, per tant, és purament una qüestió de criteri comptable, de criteri pressupostari per poder mantenir una anàlisi comparativa entre un exercici i el posterior. Però en cap cas –i això és el que es desprèn de les seves paraules– hi ha una ocultació de cap xifra, no?, per-

què el pressupost és conegut, la liquidació és coneguda i cada una de les partides són destinades a les finalitats per a les quals són assignades.

Concretament, també, es manté la dotació per a la prestació econòmica de la renda mínima d'inserció, que, com vostès saben, d'altra banda, és una partida ampliable que en aquests moments està dotada amb aquest import, de l'ordre dels 6.000 milions de pessetes.

La dotació del Pla de prevenció de riscos laborals s'incrementa de 44 milions de pessetes que hi havia l'any 2000 fins a 80 milions d'aquest any 2001. La diferència és produïda, bàsicament, per la realització de dues actuacions innovadores de formació i informació a microempreses i pimes, a autònoms, i la resta correspon a –concretament– les oficines tècnico-sindicals; per tant, la relació amb les sindicals, concretament majoritàries, UGT i Comissions Obreres.

I, finalment, també en aquest capítol, vull esmentar la dotació del crèdit per al Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya: una dotació de 200 milions de pessetes que el senyor Rañé, és clar, com que, d'alguna manera, ha de buscar la manera, la fórmula per poder no estar-hi d'acord, ens deia: «Home, sí! Vostès, finalment, hi posen una dotació important, però, en canvi, no en fan el desglossament.» Bé, jo entenc que seria bo que en aquest Consell, un cop quedi constituït i comenci el seu funcionament, atès que és un consell, precisament, de participació, tots els agents socials i, per tant, representants de la part patronal, econòmica i també dels municipis, puguin participar, també, en l'elaboració i en el desglossament d'aquest pressupost. Per tant, deixem que siguin els membres que formaran part d'aquest Consell els que vagin definint, dissenyant i planificant quin ha de ser el detall, quina ha de ser l'aplicació d'aquests diners que, d'entrada, en aquesta primera fase, es doten amb 200 milions de pessetes, però vostè sap, també, que es poden ampliar en el transcurs de l'exercici.

I, concretament, ja per acabar aquesta repassada, en el capítol sisè, d'inversions reals, destacar que en les inversions previstes per al Servei Català d'Ocupació –efectivament, 500 milions de pessetes– hi ha inclosa la instal·lació de la plataforma informàtica necessària per a la implementació del Servei, que són, concretament, 200 milions de pessetes. Em podria entretenir, però no ho faré per economia de temps, a detallar, tècnicament, quines són les inversions informàtiques que es faran per aconseguir, entre moltes altres coses, aquesta unificació de les xarxes informàtiques a què vostè abans feia referència, senyor Rañé, però, al nostre entendre, és una quantitat important de diners, perquè, en qualsevol cas, els programes i els projectes que s'han de finançar, que depenen del Consell, que dependran de les decisions que prengui el consell de direcció d'aquest servei públic d'ocupació, quedaran coberts a través de la resta de programes, de la resta de partides que estan en aquest pressupost. No surten, òbviament, d'aquests 500 milions de pessetes, que és, únicament, per a inversions, per a adequacions d'oficines, com vostè deia molt bé, i, especialment,

per a aquesta implementació del servei des del punt de vista d'unificació de sistemes informàtics i de creació d'aquesta nova plataforma informàtica del tot necessària per al seu funcionament. Quant a la resta d'inversions, es manté, també, la planificació prevista per un import de 1.128 milions de pessetes.

El senyor López Bulla feia un comentari, concretament amb relació que hi havia una proposta, una proposició no de llei aprovada en aquest Parlament que feia referència a la creació del Centre d'Investigació de Seguretat i Salut Laboral, i em preguntava on està això. Jo, evidentment, li recordo aquesta iniciativa que va ser transaccionada, com vostè molt bé ha explicat, i que va ser aprovada en el sentit que es creï en el si –varem dir– del Consell Català de Seguretat i Salut Laboral en aquest moment, però posteriorment en el si del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, que es constituirà ben propiament, no sé si varem quedar concretament un centre o una comissió especialitzada de caràcter tècnic, però, en qualsevol cas, aquest és un compromís adoptat i és un compromís que tindrà la seva execució en aquest mandat, en aquest exercici. Aquest és el compromís, com vostès sap, vostè sap que nosaltres complim els nostres compromisos i aquest serà, una vegada més... (*remor de veus*), aquest serà, una vegada més, el nostre comportament. I la quantitat, com vostè sap també que les partides relacionades amb la prevenció dels riscos laborals, en aquest cas, són ampliables, doncs, tindrà també, evidentment, la dotació pressupostària necessària.

De la mateixa manera que varem aprovar, també, aquella proposició que feia referència al pacte social per a la innovació tecnològica. Vostè pregunta: «On està?» Home! El primer que s'ha de fer és el pacte; vostè, si busca en el pressupost la quantificació econòmica de funcionament o de posada en marxa d'uns acords que vindran com a conseqüència d'un pacte, no el trobarem, però la voluntat de fer aquest pacte hi és; quan aquest pacte es faci, doncs, posteriorment veurem quines són les accions que s'han de fer, que es derivin d'aquest pacte, i quines són les dotacions econòmiques que aquest requereix.

En fi, m'agradaria també comentar algunes qüestions referides al senyor Huguet, que ha hagut de marxar, però que s'ha excusat. Bàsicament, només, fins i tot per respecte a la seva intervenció, dir que, efectivament, quan el senyor Huguet demanava la coordinació entre els tres sistemes de la formació, dir-li que precisament aquesta és la nostra voluntat i per aquest motiu es va crear en aquest Parlament mateix el Consell Català de la Formació Professional, que integra els tres subsectors, de la mateixa manera que, al nos-

tre entendre, la dona és, efectivament, un col·lectiu prioritari..., de fet, vull recordar que la taxa d'ocupació, en el nostre cas, aquest any ha augmentat dos punts respecte a l'any passat i es troba molt a prop de la taxa europea i continuarem insistint i invertint en aquest objectiu. I, finalment, també dir-li al senyor Huguet de la mateixa manera que li dic també al senyor Rañé, perquè em sembla que ha fet un comentari similar, que no tingui cap mena de dubte que les resolucions que s'aproven en aquest Parlament amb relació a l'àmbit laboral es compliran, perquè aquesta ha estat sempre la nostra voluntat i ho continuarà essent en el futur.

Vostè, senyor Rañé, ens ha comentat també que no troba o no sap trobar l'aplicació concreta de la recomanació de la Unió Europea amb relació als recursos destinats a l'ocupació a través de les administracions locals. Jo només li vull recordar que molt recentment el mateix conseller de Treball ha signat un acord, un conveni amb l'Associació de Municipis i amb la Federació de Municipis a través del qual, precisament, es destina una quantitat importantíssima de diners a aquesta finalitat i, per tant, doncs, això que a vostè li preocupava, tingui la convicció que serà una realitat. També ens deia vostè –bé, ho deia al començament, no?– que l'exercici aquest és un exercici d'endevinació, aquest pressupost requereix una endevinació. Deixin-me recordar senzillament això, que aquesta diferència que vostè cada any ens recorda que existeix és una diferència purament deguda a aquesta aplicació de fons que durant el transcurs de l'exercici tindrà lloc i que, per tant, permetrà que totes i cadascuna de les actuacions que són prioritat d'aquest Departament es podran portar a terme gràcies als pressupostos que tindran la seva ubicació.

I pràcticament res més, per no allargar-me. Senyor president i senyores i senyors diputats, és obvi que el nostre Grup Parlamentari, el Grup de Convergència i Unió, no donarà suport a aquestes esmenes a la totalitat presentades, en primer lloc, a l'Institut per a la Formació i Promoció a Cooperatives, i tampoc, òbviament, a la totalitat del pressupost del Departament de Treball que ha presentat aquest Govern en aquesta cambra.

Moltes gràcies per la seva atenció i fins demà.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Se suspèn la sessió fins d'aquí una estona, a les 9 del matí.

La sessió se suspèn a dos quarts d'onze de la nit i tres minuts.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Departament d'Edicions, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Tel. 933 046 500

A/e: edicions@parlament-cat.es

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) conjunta amb el **Butlletí Oficial**.

Número solt (edició impresa o en microfitxa)

ISSN 0213-7984 · Dipòsit legal: B-27.966-1980 · Impres a Multitext, SL, Barcelona

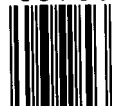
Les publicacions oficials també són consultables a www.parlament-cat.es

6.000 PTA
13.000 PTA
120 PTA

} IVA inclòs

03706

9 770213 798001